

Альманах

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ-29

Косів

«Лисаний Камінь»

2023

ВВК 84. 4 УКР6-5
Б 76

Б 76 **Джерельні дзвони – 29** / Альманах – Косів: Писаний камінь, 2023. – 400 с. 12 кол.

«Джерельні дзвони-29» — літературний альманах творчих людей Прикарпаття та митців слова з інших регіонів України, а також українців, які працюють за кордоном: в Англії, Німеччині, Італії, Польщі, Чехії, Іспанії. Альманах виходить у світ раз або двічі на рік за кошти авторів і розрахований на широке коло читачів.

ВВК 84. 4 УКР6-5

© Марія Боечко, упорядкування, 2023
© Видавництво "Писаний Камінь", 2023

ПЕРЕДМОВА

На порозі 2024 рік — другий рік повномасштабної агресорської війни росії проти України. Неможливо описати і розказати словами те зло і ущерб, яких завдали окупанти мирному українському народу і державі. Матеріальні збитки вже налічують сотні мільярдів гривень, а людські жертви взагалі не мають ціни, наскільки болючі і непоправні!

Ворог сподівався здобути миттєву перемогу над Україною, але він не врахував незламний дух і прагнення до свободи української нації. Запланованих «три дні» реваншу путінської навали розтяглися вже майже на два роки. Друга армія світу спотикнулася на вільній українській землі у супротив народної любові до рідної Батьківщини і готовність за неї віддати життя...

Україна не впала на коліна перед заклятим і дуже сильним та жорстоким ворогом з рашистської московії. Величезною ціною!!! Героїзм наших безстрашних синів і доньок, славних і незламних ЗСУ золотими літерами будуть вписані в історію національно-визвольної боротьби українського народу не тільки за свою свободу і незалежність, але й за мир і спокій усієї Європи. Буде знято сотні кінофільмів, написано тисячі книг, пісень, картин...

А поки що точаться запеклі бої не на життя, а на смерть... І не тільки на воєнних фронтах, але й на культурному, освітньому, духовному, енергетичному, промисловому, сільськогосподарському — всюди! Ворог втілює в життя свою вбивчу політику «мертвої землі», на яку хоче перетворити всю Україну... До геноциду москаль додав ще й екоцид, зруйнувавши повністю Каховську ГЕС... На черзі погроза: підірвати Запорізьку АЕС!

Знищено сотні шкіл, дитячих садків, ВНЗ, музеїв, театрів, Будинків культури, церков...

Продовжується відкрита боротьба за утвердження української мови як державної мови у своїй же рідній країні! Причому, вже на рівні ЄС! Росія і далі насаджує своє прагнення зробити російську (варварську!) мову другою державною мовою України! Неймовірна безпрецедентність і наглість! Але ж для терориста нічого святого не існує! Політичний егоїзм і тоталітарний режим заслонив йому очі. Про душу і серце, любов і гуманізм навіть не згадую, бо вони у ката повністю відсутні.

Тому так важливо сьогодні популяризувати все українське і, в першу чергу, рідну українську мову. Всюди! В усіх сферах суспільного життя, в побуті, в сім'ї, в кожних важливо необхідних установах, закладах, де тільки можна... Важливе значення у цьому питанні займає українське книговидання. Адже рідне слово теж є могутньою зброєю проти наглого і кровожерного ворога.

Свою малесеньку, але щирю та благородну лепту в перемогу України над її віковичним ворогом — путінською ордою, вносять і учасники літературного альманаху «Джерельні дзвони». 29-ий випуск з вірою у святу перемогу присвячуємо нашим захисникам, волонтерам, капеланам, енергетикам, рятувальникам — усім, хто непосильною працею і ціною власного життя наближає таку довгождану подію віку — закінчення війни і остаточну ПЕРЕМОГУ УКРАЇНИ над російською імперією. СЛАВА УКРАЇНІ! ГЕРОЯМ СЛАВА!

*Засновниця і головна редакторка
альманаху «Джерельні дзвони»
Марія БОЄЧКО*

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

АНДРІЙЧУК НАЗАРІЙ ВОЛОДИМИРОВИЧ

Народився 31.08.1993 року в селі Угорники Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Філолог, учитель. Автор кількох поетичних і прозових книжок. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10-№29).

ТАРАСУ ШЕВЧЕНКОВІ

Мати волю.

Стати вільним!

Жити вільно там, де серце прагне бути і не знати ту безцінність людських душ.

Бути вільним – шанс зробити шлях життя хоч трішки легшим, та важливо волю вміти розуміти і комусь не давати зруйнувати те, що хочеться пізнати.

Воля крила розправляє, та водночас від землі неможливо відірватись, то ж приходиться страждати, і кричати до знемоги, проклинати геть усіх, хто в щасливе серце волі допустив ту злу безвихідь, хто відняв від неї світло, відокремив від життя, показав, що вільно жити неможливо! Все це міфи, і привів на бездоріжжя волі, сяйва і... Ярма!

Ви ж, Тарасе, мали волю, та її ви не прийняли.

Ви мистецтво осягнули, та стежки ті розійшлись

від живопису, що двері вам у вічність світив сяйвом,
до поезії, яку ви, як уміли, берегли.

Дві вас Музи не лишали, між собою сперечались,
одна мить зафіксувала, вічність сяйва, велич, шарм,
інша правду показала, словом справжність зображала,
а те слово було пилом тим, хто Мову зневажав,
і ще досі зневажає, забираючи в нас землі,
із війною йде, руйнує нашу мову, наше все!
Ви, Тарасе, точно знали, які люди ті непевні,
як жилося вам із ними?!..

Хоча знаємо ми все:

як вони у вас забрали мову, фарби, віру, слово,
як вони із вас знущались, бо хотіли, щоби ви
їм служили, їх любили!.. Але ви є наш! Ніколи не дамо
вас ошукати! У нестерпну мить війни ми народ!

Ми об'єднались!

Ми будуємо Державу!

Ваше слово мотивує, веде думка нас вперед!

Ми не скоримось, Тарасе!

З нами сила!

З нами правда!

Наша думка, наша пісня не загине, не помре!

Гляньте ви із небокраю! Наша рідна Україна
має славу, має зброю! Ви ж моліть лише, щоб ми
мали волю! Щоб воскресла всюди Мова солов'їна,
і не було вже ніколи в нас ні смутку, ні війни.

Бо не може птах у небі у неволі звести крила!

Бо не може у неволі прорости нам колосок!

Будьте з нами ви, Тарасе! Українцям дайте сили!

Щоб у вільній Україні вільним був наш кожен крок!

25.02.2023.

БІЛЕНЧУК АННА ДМИТРІВНА

Народилася 21.12.1995 року в селі Уторопи Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність – філологія. Педагог-організатор Коломийського ліцею імені Михайла Грушевського. Авторка кількох поетично-прозових збірок. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23-№29).

МІЙ ЯНГОЛ

В Україні війна. Кожен день, як ще один шанс на життя, на мрію, на майбутнє. І все це дає мені мій Янгол. Коли сумно, страшно чи боляче, я заплющую очі, щоб відчутти Його. Знаю, що він поряд на моєму плечі, тримає за руку або уверху прислухається до благальних думок. Він весь у білому. Це колір добра, чистоти, світла. Легка, немов повітря, сукня, ніжні оздоблення, здається, їх місяць посріблів, перлиновий німб – дарунок від моря, вільні, мов вітер, крила.

Зараз Ангели дуже заклопотані своєю опікою над нами. Вони змагаються з темними силами за кожну душу. Мій Янгол хоронить Україну. Приймає на свої груди й плечі ворожі удари ракет і мільйонні постріли. В образі українського захисника є щитом для рідної землі. Буває, Його сльози замерзають на морозі, бере

втома, підкошує голод. Проте ніколи не кам'яніє серце. Воно — вмістилище тепла й любові.

Як багато ангелів-воїнів піднялися на небо. У Них своя місія – бути на сторожі добра, справедливості, миру й перемоги.

ДОРОГА ДО ХРАМУ

Іди так, щоб не столочити жодної квітки, краще камінням, навіть, якщо можеш поранитись. Живи так, щоб не заплямувати чиюсь світлу душу, краще падати, ніж удару комусь завдавати.

Іди так, щоб від цієї ходи цвіт яблуні хотів тебе цілувати, краще вузькою стежкою, ніж червоним килимом і власної вигоди шукати.

Іди так, щоб природа, дивлячись на тебе, натхненно дихала, краще мати безцінне видиво, ніж у серці образи тримати.

Іди так, щоб твій шлях не був просто дорогою, краще страждаючи, вірити, ніж в собі порожнечу плекати.

Храм у твоєму серці. І воно чує, як настоятель церкви каже:

— Тут, у цьому святому місці, дорога людини починається, тут вона і завершується.

Прислухайся. Іди так, щоб не столочити жодної квітки.

БОДНАР АННА МИХАЙЛІВНА

Народилася 01.03.1963 року в смт. Отинія Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вихователька ДНЗ «Веселка». Учасниця альманаху «ДД» з 2010 року (№10-№29).

* * *

Країн кордони стерла Україна,
Європа відкрилась мені і тобі,
Рясніють шокуючі фото і скрини...
Якою ціною?!..ЖИТТЯ!.. Далєбі!..
Вражає планету колись Невідома,
Її мужності й силі дивується світ,
У прагненні волі відкинута втома,
Що спала прикута в кутку лихоліть...
Закодовану книгу читає нащадок,
Спраглий пити історію роду з джерел,
Що залишили пращурі мудрі на спадок,
Під крик істеричний фальшивих капел...
Знову йде до кордонів своїх Україна,
Світ їй помагає впевненіше йти,
Болять невимовно всі рани – руїни,
Ми з нею, ми зможем. Україна і Ти.

15.06.2023.

НЕ СУДИЛОСЬ...

А їм зустрійтись так і не судилось...
Він поглядом завжди її шукав,
Хоча всім мило усміхавсь, здавалось,
Але її, її одну чекав...
Вона за ним ходила тінню,
Згубивши подих свій поміж тополь,
І розчинялася повільно,
Лише просила: доторкнутися дозволять...
У нього на плечі відпочивало сонце,
Як він портрет ромашки малював,
Веселка усміхалась в росяне віконце,
Він ж подумки за обрій мандрував.
У неї одинока чорна кава,
Без насолоди благородна гіркота...
В лавандових полях з надією блукала –
Лиш спогад аромату й самота...
...Якось незрозуміла в серці туга
Краде мій на світанку сон з-під віч:
Як я і ти (чия в цьому заслуга?),
Так не зустрінуться ніколи День і Ніч.

20.06.2023.

БОЄЧКО МАРІЯ ІВАНІВНА

Народилася 15.05.1953 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області. З 1975 року проживає в сусідньому селі Ковалівка. Засновниця літературно-музичного альманаху (2001-2023) і учасниця всіх його видань (№1-№29). Педагог, видавець, член Спілки краєзнавців України, авторка і упорядниця понад 60 книжок різних жанрів: фольклорних, поетичних, дитячих. Лауреатка літературних премій імені Леся Гринюка, Марійки Підгірянки, Тараса Мельничука та краєзнавчої премії імені Євгена Паранюка (1923-2015 рр., краєзнавець, етнограф, публіцист, народився в селі Хмелівка Богородчанського району Івано-Франківської області). Володарка титулу «Українська Мадонна».

СЛОВО СВЯТЕ

Христос вознісся в небеса,
Святе нам Слово залишив,
І наше все земне життя
З любов'ю Він благословив.
Це Слово — істина свята,
І хто Його не розуміє,
Життя не варте і гроша,
Звичайна тільки є подія.
Бо в Слові Божім — суть життя,
На Нім тримається весь світ.
Без Слова Божого буття,

Немов на річці льодохід.
Трощить і ломить все, руйнує,
Усе змітає на ходу...
І того тільки порятує,
Хто віру має пресвяту.
Читаймо Слово Боже, люди,
Його у серці бережим...
Бог з нами поруч є і буде,
Йому все в руки віддадім.
Ніщо не зробиться без Бога,
Ніщо без Бога й не минає...
Прийде і з Богом Перемога,
Якої в Нього ми благаєм.

25.05.2023.

УКЛІН ВАМ, ГЕРОЇ

Летить над землею весна...
Та серце нам біль розриває...
В нас дата сьогодні сумна —
Ми шану Героям складаєм...
Уклін Вам і вічний спочинок,
Українські Герої-Сини,
Ми Ваш пам'ятаємо вчинок —
За нас ви життя віддали!

Шануємо й тих, хто на фронті
Сьогодні всіх нас захищає...
Хай Господь і Матінка Божа
Над Вами опіку тримає.

А всьому причина — війна,
Яка вже триває віками...
"Сусідці" спокою нема,
Що кращі за неї ми з Вами.

Вже двісті є тисяч "двохсотих",
Та ворога не зупинити...
Невже мамів їх нікОтрих
Не може ніхто врозумити?!
Невже їм не шкода синів,
Що в полі чужому гниють,
До рідних, до своїх хатів
Ніколи уже не прийдуть?

А всі українські сини
Чим, кате, тобі завинили?
Що в бій за Вітчизну пішли,
Бо всі Україну любили?
Кому такі жертви потрібні?!
Спитайте убивцю з кремля!
Ми всі на землі рідній гідні
Щасливого в мирі життя!

23.05.2023.

ВИСОКА ЦІНА

Уміймо друзів шанувати,
Вони в житті даються раз,
Стараймось їх не ображати,
Вони опора є для нас.

Бува, ніхто не допоможе,
Як вірний друг в потрібну мить.
Хороший друг — дарунок Божий,
Завжди на поміч нам спішить.
Твою він душу розуміє,
Яким ти є, тебе сприймає,
В біді розрадить і зігріє,
З любов'ю все тобі прощає.
Завжди друг поруч із тобою,
Як рідний брат, а чи сестра,
За тебе він стоїть горою...
Висока дружби є ціна!
Всім вірних друзів я бажаю,
Не лиш на день — на все життя.
Подяку Богу я складаю
За друзів всіх, що маю я.

26.05.2023.

ПРОЩАННЯ З ТРАВНЕМ

Вже травень прощається з нами,
Скупими дощами проллявся,
На крилах легеньких з вітрами
В дорогу далеку зібрався...
На згадку лишив буйноцвіття,
Яким завітчав все довкілля,
Бузкове й калинове віття,
Немов у вінку на весілля...
Луги і ліси, полонини
Встелив килимами з квіток,

Щодня малював нам картини,
Художній провОдив урок...
Маленьких пташок вчив літати,
До співу їм тон підбирав...
Не можу його не кохати —
Мені він життя дарував.
Вже травень за обрій летить
Під співи дзвінкі солов'їні...
Приємна була його мить...
Ще б ворог пропав з України!

27.05.2023.

ЛІТО В УКРАЇНІ

Вже друге літо йде війна,
Руйнує мою Україну,
Людей убиває щодня,
З небес сіє зброю зміїну...
На Київ щораз зазіхає,
Спокою всім нам не дає,
І в будні, і в свята скидає
Смертельне знаряддя своє...
Не хоче "браток" зрозуміти:
Йому наш народ не здолати!
Героїв в бою не спинити,
Бо йдуть рідний дім захищати.
Життя щоб нормальним було —
Без дронів, шахедів, ракет...
Щоб кожне і місто, й село

Цвіло, наче літній букет...
Хай скільки ракет не злітає
І як би "сусід" не старався,
Вже літо землю ступає!
Наш дух в Перемогу піднявся!

28.05.2023.

ПРИВІТНИЙ ЧЕРВЕНЬ

У літо двері відчинив
Привітний червень ясноголий,
Для діток миру попросив,
Щоб жили в щасті всі й любові...
Щоб сонце завше їм світило,
Тепло і ласку посилало,
Від смерті небо щоб закрило,
Дитинство їх оберігало.
Щоб не в підвалах, не в руїнах
Минали дні сумні, дитячі,
А щоб у неньчиних обіймах
Ніколи сліз ніхто не бачив.
Хай радість в їх очах сіяє,
Дитинство квітне золоте,
У мирі жити право має
Дитятко кожне дороге!
Червневий перший літній день
На землю щедро сонцем ллється...
Дзвінкими хорами пісень
З грудей пташиних ввись несеться...

01.06.2023.

ЗЕЛЕНА НЕДІЛЯ

Пресвятая Неділя Зелена
Окропила землю дощем,
Радіє у Трійці Вселенна
Під Духа Святого плащем...
Зійди, Святий Духу, на нас,
На рідну мою Україну,
Щоб вогник любові не згас,
Зцілив наші рани й руїни...
Зійди, Святий Духу, й на ката,
Хай землю покине святу
І кожного вбивцю-солдата
Наверне на мирну стезю...
Хай зброю складе в ім'я миру,
Повернеться в клятву росію...
В гріхах покається щиро
І смерть більш ніколи не сіє...
А рідна моя Батьківщина
Хай з Богом в майбутнє крокує,
І кожна вкраїнська родина
Про пекло війни більш не чує...
Україна, люба, святкова,
В морі квітів вся потопає...
Священна нас жде Перемога —
Кожний день її приближає...

04.06.2023.

ЖУРНАЛІСТАМ УКРАЇНИ — НИЗЬКИЙ НАШ УКЛІН!

Професій багато існують,
З них кожна важливою є.
Журналісти нині святкують
Професійне свято своє.
Без них не цікаво би жити,
А правда була б не сповна,
Журналісти вміють творити,
Їх перо гостріше ножа.
Про все вони пишуть і знають,
Життя часто їх в небезпеці,
Та труднощі їх не лякають,
Непідкупні вони і відверті.
На війні, в окопах, в боях
Вітчизну вони захищають,
Автомат у них на плечах,
А в руках перо ще й тримають.
Невтомне перо, справедливе —
Його чує вільний весь світ,
Як кодро фашистське зрадливе
Український знищує рід!
У тилу...на полі...усюди
В журналістів хватка тверда,
Їм нині вклоняються люди,
Їх правда, як криця, міцна!
Хай щастя й добро не минає
Нікого із них у житті,
Хай кожної днини сіяє
Мирне сонце в ріднім вікні!

06.06.2023.

ЩО ЗА СВІТ ТАКИЙ!

Україна моя пречудова!
Найгуманніша нині у світі!
Захищати її ми готові,
Бо ми всі її люблячі діти!
Ми у ній народились, живемо,
І вона в нашім серці завжди,
Ми за рідну Вітчизну й помремо,
Тільки б зникли її вороги!
А москаль не на жарт розігнався,
З неба лупить і греблі зриває...
В морі сліз матерів вже скупався,
Та зупинки ні в чому не має.
Що за світ такий нині існує?!
Геноцид в XXI столітті!
Україну росія руйнує,
У крові її руки по лікті!
Хоч багато країн помагають
Зупинити нищівний терор,
Та убивцю вони не карають,
Ще й на них цей чекає "фурор".
А безкарна росія святкує
Свій смертельний шабаш в Україні,
Його наслідок світ весь шокує...
Вже притихли й пісні солов'їні...
Та в народі надія жива —
Перемога за нами все ж буде!
Наша нація сильна!.. Міцна!..
Миролюбні й незламні в нас люди!
Катастрофа в Каховці страшна!
Невже знову світ промовчить?!
Україна воює одна...
І до Бога молитва летить...

06.06.2023.

БРАТІВНИК БОГДАН ВАСИЛЬОВИЧ

Народився у 16.07.1961 року в селі Цуцулин Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Музикант, поет. Понад 40 років працював у культурно-освітній сфері керівником хору та вчителем музики. Тепер не працює, займається музикою, пише вірші.

ЧЕКАЄ МАТИ ЗВІСТКУ

Вже зовсім скоро зацвітуть сади
І закує зозуля у лісочку,
Чекає мати звістки із війни:
«Чи ти живий, єдиний мій синочку?»
Стоїть і плаче край сухого тину,
Зболені очі дивляться у даль...
В руці тримає зімнуту хустину,
Немає звістки, рік минув, на жаль...
Цей погляд мами бачу я щоночі,
Ніяк не витру сльози мамі...ні,
Разом із нею плачуть мої очі,
Хочу синочка замінить її.
Скільки дітей забрала ця війна...
Вони вже в небі Янголами стали.
Що витворює в світі сатана...
Та він діждеться скоро Божої кари!

15.03.2023.

СУМНО...

Мліє дощовий ранок,
Падуть краплини дощу.
Мов пара, туман-серпанок,
Я вверх по стежині іду.
В гаю чути спів пташини,
Мокрі її крилечка,
Жайвора пісня лине,
Гріють малих у гніздечках.
Ніби спокійно у світі...
Та в Україні війна.
Ластівка щебече у стрісі,
Південь заливає вода.
Плаче калина у лузі,
В окопах ночують бійці,
За полеглими сім'ї в тузі,
Плачуть в гаю солов'ї.
На чужині страждають діти,
Вкрадені ворогами,
Сумують за ними квіти,
Страх і біль поміж нами.
Чи засяють ще радістю очі
В кожного Українця???
Чи здійсняться Слова Пророчі,
Коли вип'ємо біль по вінця???

10.06.2023.

МОЛИТВА ДО БОГА

Уже наступає Боже Воскресіння
Єдиного Сина Ісуса Хреста.
Україна-мати стоїть на колінах
І просить спасіння матінка сумна.
О Всесильний Боже, Ти спас свого Сина,
Котрий був розіп'ятий, на Хресті вмирав,
Узяв гріхи наші, в тому Твоя сила,
Що життя є вічне — людям доказав.
Поможи нам, Боже, ворога відбити,
Бо на нашу землю з війною прийшов,
Вже багато дочок і синів убитих,
Просимо, візьми нас Ти під свій покров.
Україна наша у глибоких ранах,
Згвалтовані діти, Господи, прости,
Спалені будинки, зруйновані храми,
Великі в нас біди, Боже, поможи.

08.04.2023.

СТРАШНА ВОДА

Це що, кінець, «Ноїв потоп»???
Світ споглядає трагедію страшну!
Невже ніхто не знищить «сатану»?!
А дальше атом... і Землі кінець!
Невже не можна знищити «москву»?
Нормальні вже покинули «чортів»!

Увесь світ нарешті вже уздрів,
Як «сатана» в людській подобі
Біснується й танцює на людському гробі!
Кого боятися сильні світу цього ?
Невже дозволять знищить все довкола?!
Та вас, шановні, це торкнеться теж,
Не всі воскреснуть, як ХРИСТОС ВОСКРЕС!
08.06.2023.

ВЖЕ ВІДЦВІЛИ САДИ

Вже відцвіли сади,
І облетів за вітром ніжний цвіт,
Весна в зажурі літо зустрічає.
І неспокійний, переполоханий цей світ,
Сатана в небі іранськими шахедами ширяє.
Сумна була наша весна:
Багато сліз і крові вже пролито...
Гуркоче і палає в нас війна —
Багато дочок і синів убито.
Скільки ще треба принести нам горя,
Щоб зупинити орків божевільних
Й прогнати їх за три великих моря,
Щоб ми уже нарешті стали вільні?!
Досить спостерігати: «Світе, Всевишній Боже,
Зупиніть й покарайте сатану,
Бо Україна жити так не може!»
28.05.2023.

ЗАВТРА ЛІТО!

Завтра літо ясне і пекуче,
В серці й досі буяє весна...
Залишається свіже й квітуче,
Хоча шансів вернутись нема.
Вже давно я живу серед літа
І кусають мене комарі,
Десь позаду весна розмаїта,
А в душі співають солов'ї...
Та весна ще до нас повернеться,
Знов розквітнуть сади залюбки...
Тільки моя весна не вернеться,
Бо назавжди майнули роки.
Літо має свої обладунки
І не завжди дошкульно пече,
Інколи дарує подарунки,
Та вже осінь торка за плече...

31.05.2023.

РОМАШКА

Я сьогодні ромашки уздрів
У саду, серед трав шовковистих,
Пригадав, як колись я зустрів
Свою юність у помислах чистих.
Покохав я дівча молоде:
Синьооке, мов в житі волошки.
Полонило серденько мое

Те дівча...чи любило, хоч трошки..?
Я ромашкою її називав,
Бо носила наймення Романа,
І фіналу тоді я не знав....
Не здійснилася мрія жадана.
Ти лишилась в моїм серці цвісти,
Молода, синьоока ромашко.
Я прошу, будь щасливою ти,
Не лишай моє серце, будь ласка.

26.05.2023.

МНОГАЯ ЛІТ УКРАЇНІ!

Вже сходить сонце понад рідним краєм,
День нас вітає небом голубим.
Хай буде Мир над українським раєм,
А вороги зникають, наче дим.
Щоб в мирі квітла наша Україна,
Рясніли цвітом весняні сади.
Рашистів ми здолаєм з дружнім світом,
Щоб вони вже зникли назавжди.
Хай у мирі люди землю обробляють,
Здивують врожаями увесь світ.
Господь і Ангели наш край оберігають,
Щоб Україна жила многая літ !!!

04.05.2023.

БРИТВАК ГАЛИНА ДМИТРІВНА

Народилася 27.01.1953 року в місті Коломия. Педагог-філолог, дитяча письменниця, поетеса, громадська діячка. Авторка кількох книжок: духовних, поетичних, дитячих. Учасниця альманаху «ДД» з 2007 року (№7-№29).

* * *

Хто любить, болю не завдасть ніколи!
І вірити не слід у примхи долі.
Себе приносити у жертву теж не слід —
Просто приходять власний досвід до воріт!
Ціную і приймаю я з подякою підказку.
Мені уже не важко зняти чужу маску.
Я зрозуміла, що навчилася любити себе
І не дозволю вже, аби з'явилося «цабе»
З приниженнями, вимогами чи протестом.
Тепер для мене всі страждання під арештом!
01.02.2023.

* * *

Чи в розпачі я, чи рушаю в дорогу,
За кожну хвилину я дякую Богу.
За те, що вітрисько мене, мов билинку,
Безжально шмагає й нема відпочинку.
За долю нелегку, гірку чи щасливу,
За перепони і втому жахливу.

За те, що у пошуках часто не знаю,
Яка буде доля в нерідному краї.
За те, що минають усі пори року,
За, часом, важкі і невпевнені кроки.
За те, що живу і своїми ногами
Іду по життю. Неможливо словами,
Мабуть, передати усе, що хвилює.
Життя, мов картина, і кожен малює
Своїми фарбами, своїми ділами
Для себе самого живі панорами.
Чи в розпачі я, чи рушаю в дорогу,
За кожну хвилину я дякую Богу!

03.03.2023.

* * *

Сердечний простір – це світла джерело!
Це — суть людини, божественне тепло,
Що зігріває й підтримує весь час,
І дивне відчуття охоплює нераз.
Сила невидима, невичерпна, безмежна!
Здається, присмак гіркоти раптово щезне
У цьому просторі казкової любові.
Але у всяких діях і у кожному слові
Безцінний досвід є, прив'язка до речей,
Де людяність зникала. І закликАти фей
Своїми чарами навіяти туман
Уже не вийде, бо п'янкий дурман
Розвіюється швидко і зникає миттю.
Я знаю, здобутий досвід потрібно відпустити.
Він цінний, відкинути його не вдасться,

Адже були у ньому і хвилини щастя.
Уява створює нову модель, новий сценарій.
Реальний досвід — це не казкові чари!
Безмежність вибору я серцем відчуваю,
А мріям і бажанням не буває краю!

17.04.2023.

* * *

Усім подобатися неможливо й непотрібно.
Було таке, коли монети срібні
Стали оплатою і нагородою за зраду,
Та не принесли визнання і не сховали правду.
Повторення, або чийсь дублікат —
Це, як життя, узятє напрокат.
Це — лінь і небажання займатися собою,
Це страх озвучити свої думки і власну волю.
Адже від Господа усі отримали таланти,
Щоб пробудити їх, слід просто працювати.
Чужі досягнення — прекрасні! І вони вже є!
Але у серці кожному в яскравому фойє
Живуть таланти — необрані людьми

досягнення та вміння

І визнання свого чекають з нетерпінням.

17.04.2023.

* * *

Собою бути, а не бути кращим,
Завжди нелегко і завжди найважче.
В чужому просторі усе чуже, не рідне,
І кожен день такий важкий, неплідний.

Ти ніби є, щось ніби відчуваєш,
А бачиш прірву, стоїш з самого краю.
Людей багато наче, і пнеться кудись кожен,
Але таких нема, що прихилити небо можуть.
Таких, що хочуть щось змінити теж не видно.
І всі, наче сліпі, не бачать очевидне.
Створив Господь людей і право дав творити.
Великий вибір є. Дорога ж до корита
Зібрала натовп, що прагне лиш наживи.
І значно менше, звісно, впевнених, сміливих,
Котрі живуть для всіх і віддають всі сили,
Щоби навкруг було безпечно і красиво.
Щоб кожен просто відкривав себе для світу
І щоб ніхто ніким не прагнув володіти!!!

29.04.2023.

* * *

Сини і доньки неньки-України!
Любов до Батьківщини в нас єдина,
Незламна сила духу і в перемогу віра.
Настане мир. Здолає наш народ рашиста-звіра.
Розквітне Україна і щасливі діти
Без болю і без страху будуть жити.
З планети зникне назавжди печаль,
Розсіється в очах людей брехні вуаль.
Ніколи вбивці щастя не пізнають.
Хіба у власній пастці виживають?
Хіба та жінка дійсно справжня мати,
Котра дитині не змогла любові дати?
Ми — українці! Для нас свобода — це політ!
І нам любові стане врятувати світ.

Щасливі ми, коли щасливі всі народи.
Для світу Воля й Мир — найкраща нагорода!
06.05.2023.

* * *

Раби речей завжди шукають статків
Для себе, для родини, для нащадків.
На їх обличчях усмішка дебільна —
Це означає, що усе стабільно!
Вони в гонитві повсякденній, аби щось украсти
І хитро оминати примітивні пастки,
Бо зверху все домовлено давно,
А наяву лише німе "кіно".
У них відсутні справжні почуття,
Є лиш рефлексі і фізичні відчуття,
Котрі спрацьовують невимушено часто:
Під впливом наркотичного колапсу.
При владі, на посадах їх багато!
Чому рабів так важко нам здолати?
Вони ж нікчемні і такі нахабні!
І ми самі їх обирали у структури владні!

23.05.2023.

* * *

А у житті усе потрібне, все важливе,
Тому наступний крок зробити неможливо,
Якщо на перший зважитись не вийшло.
Рушійним ще не стало жодне дишло.
Його до воза приладнати не так складно,
Але потрібна сила, котра зрушить владно.

Усім доводиться тягнути свого воза,
І та невичерпна життєва доза
Не пропаде даремно в глибині душі,
Якщо у світі ми не будемо чужі.
Доводиться в дорозі зустрітись й розминутись,
Здобути досвід і прийняти смуток.
Але без цього усвідомити не вдасться,
Чим відрізняється ілюзія від щастя.
Проходжу з радістю я всю свою дорогу
І вдячна Господу, що маю таку змогу!

22.05.2023.

* * *

Все дуже просто. І сонце просто світить.
І неважливо, чи надворі літо,
Його призначення світити, зігрівати.
І тільки люди обирають варіанти,
Вони в простому складнощі шукають,
У хаосі своєму не знаходять раю..
Все дуже просто. У житті все просто.
Шукати треба внутрішнього росту.
А сонце світить. Так було і буде!
Його проміння проникає всюди.
Хіба хтось уявляє його іншим?
Від правди лише людям, часом, смішно.
А жити треба так, щоб прокидатися хотілось,
Щоб не було потреби називати чорне білим,
Вирішувати самостійно власну долю,
Відчути свою силу і відчути волю!

23.05.2023.

ВАСИЛИШИН ЛІЛІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 08.07.1977 року в селі Стриганці Тисменицького району Івано-Франківської області. Живе і працює в смт. Отинія Коломийського району Івано-Франківської області. Підприємниця. Майстриня української вишивки та крою і шиття. Учасниця альманаху «ДД» з 2022 року (№27-№29).

* * *

На тебе, весно, уповаю,
Що у твоїх бузкових снах
Я смак свободи розпізнаю,
Розправлю крила, наче птах.
Несеш з собою воскресіння,
У кожній кліточці життя
Пробуджується до спасіння
В новому вимірі буття.
Дай, весно, волі дорогої,
Що так застрягла у віках,
Ціни такої дорогої
Ти не тримала ще в руках.
Для мого спраглого народу,
Його скалічених недоль
Неси найвищу нагороду
Я прошу, весно... ти дозволю.

Березень 2023.

* * *

Весніє ранок, зріє понад світом,
Лоскоче промінь сонні явори,
Брунькує гілля перед білоцвітом,
Розлогі крони сонце п'ють згори.
Клубочуться тумани над рікою,
Земля благає вранішню грозу,
Весняний вітер витер пеленОю
Струнким березам заспану сльозу.
Зіткали кИлим перші первоцвіти,
Живим стеблом до неба потяглись,
Лиш хмари пустотливі, наче діти,
Навивпередки мчали, як колись.
І повнилася провесінь жагою,
Бубнявіла щораз новим життям,
А день за днем нестримною ходою
Ішов назустріч ніжним почуттям.

Березень 2023.

* * *

Зоріє сад тендітним білоцвітом,
Скупавши віти в пригорщі дощу,
Весняний дух витає понад світом,
Пірнає промінь в трави досхочу.
Нектарний сік в кульбабових суцвіттях,
Що мружать очі, дивлячись в блакить,
Дзвенить сльозою й травів розмаїття,
Піддавшись вітру, боязко тремтить.
Новим життям кишить праотча стріха,
Давно не чула щебет ластівок,

Одна на двох гніздо сповила втіха,
Вона для нього вивела дітОк.
Щоб мати власну гілку покоління,
Бо там, де сієш зЕрно золоте,
Ще прийде час й з розлогого коріння,
Весна на світ цей знову проросте.

Травень 2023.

* * *

На бузкове танго спокусився травень,
Із весною в танці серце молоде,
Лине звук мелодій зі старих кав'ярень,
Календар до літа впевнено веде.
У ліловім шлейфі із бузкових квітів,
Що зіткнув для неї травень молодий,
Похапцем вхопила кілька дивоцвітів,
Час весні здавався надто дорогим.
Задивлявся в літо пустотливий вітер,
Колихав духмяні хвилі за вікном,
Пурпурові квіти сипались, мов глітер,
І здавався танець вже колишнім сном .

Травень 2023.

* * *

Обіймає неньку її рідна доня,
Відчуває серцем материнську ласку,
І здається всесвіт у малих долонях
Вмить перетворився на солодку казку.

Навкруги весніло, як всміхнулась мати,
І розквітли квіти в доньчиних руках,
Яке щастя вміти серцем пригортати
І себе впізнати в голубих очах.
Заплітати стрічку у пшеничні коси,
Доторкнутись ямок на її щоках,
Разом йти за руку у сріблясті роси
І щодень благати долі в молитвах.
І нема на світі більшої любові,
І нема на світі більшого тепла,
Як дивитись доні в очі волошкові,
Бачити, як кріпнуть в неї два крила.

Травень 2023р.

ВІЙТЕНКО ІВАН ДМИТРОВИЧ

Народився 20.08.1946 року в селі Коршів Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Поет, член НСПУ та НСЖУ, активний громадський діяч Коломийщини. Лавреат літературних премій імені Василя Стефаника, Тараса Мельничука, Марійки Підгірянки, Леся Гринюка та літературної премії імені прикарпатського гумориста Павла Добрянського «Чоколядовий капелюх» (2023). Переможець обласного конкурсу «Краща книга Прикарпаття-2022» в номінації «Патріотична лірика». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№19-№29).

* * *

*Коли в людини є народ,
Тоді вона уже людина...*

Ліна Костенко

Мені не треба нагород,
Мільйонів євро у офшорах.
Мій скарб – родина і народ,
Що споконвіку ниву оре.
Що сіє, жне і хліб пече,
Мечі кує, леліє квіти.
Мій скарб – товариша плече
І очі, що коханням світять.
Отямтеся, псевдОВОЖДІ,
Вас не візьмемо у прийдешнє,
Там лиця світлі й молоді,
Там юний цвіт бузку й черешні.

Там інші виміри висот,
Які вам не дано збагнути,
І найцінніша з нагород –
Любові ніжна квітка руги...
Не прагну похвали й відзнак,
Словами засіваю ниву.
Літа схилилися на карк,
Та не зігнуся – йду крізь зливи.
І не шукаю нагород,
Не прагну щастя половину.
Коли у мене є народ,
То я і сам уже людина.

* * *

Оцифрували сонце і зорі,
Архіви і книги в бібліотеках,
Байдужих, сонних і хворих
І тих, хто бере іпотеку.
Тайну народження і вінчання,
Пісню любові на зоряних нотах.
Оцифрували зойки прощання
І артефакти у позолоті.
Оцифрували очей зіниці,
Запечатали диявола кодом,
Оцифрували авто й колісниці,
І у криницях джерельні води.
Оцифруйте ще яблуні й груші,
І плоди, що по осені будуть,
Лише не оцифруйте душу,
Бо без неї студені груди.

17.07.2023.

* * *

Щасливий той, що вірить в диво,
Хто казку у душі зберіг,
Кого вмивають літні зливи,
І, мов дитину, тішить сніг.
Хто світлі почуття людини
В житті не зрадив ні на мить
Хто друзів і свою родину,
Мов мужній воїн, захистить.
Величний той, хто йде «во Ім'я»,
Не ради слави й нагород,
Хто сіє доленосне сім'я
На полі радості й щедрот.
Колись потомки світлочолі
Зберуть плоди і урожай,
І завше щедра дрібка солі
Вінчатиме наш коровай...
Щасливий той, хто вірить в диво,
Хто казку у душі зберіг,
Хто перейшов крізь бурі й зливи –
І сам себе створити зміг!

15.07.2023.

* * *

Десь на нулівці бою градобій,
Дзижчали кулі, мов джмелі мохнаті,
І хлопець, ще безвусий молодий,
Якому б лише жити і кохати.
На землю впав, із подивом в очах,
Гаряча кров струмилася із рани,

На юних нецілованих вустах
Застигнув біль німого запитання:
– Чому мене не захистив Господь,
Де правда заповітів предковічних?
Душа, як пташка, залишила плоть
Й полинула у небеса величні.
А в ресторані, під чужинський хіт,
Мажори ситі бісались від жиру.
Для них війна – то інший світ,
Для них круті авто й заморські вілли.
Їм байдуже, що у бою солдат
Віддав життя за рідну Україну,
Що десь свічки на цвинтарі горять,
І мати квилить на могилі сина!

05.07.2023.

* * *

Є у кожного край свій лелечий,
Є у кожного рідна земля,
Де на плечі лягає вечір
І голубить шовкова трава.
Де матуся і батько, й кохана
Нас чекають з далеких доріг.
Де твої кольорові світання,
Й тихий затишок, і оберіг...
І у мене на синій планеті
Є маленький-маленький куток,
Де пізнав я невдачі і злети,
Де у мріях летів до зірок.
Слово “Коршів” для когось байдуже,

Слово "Коршів" для когось чуже,
А для мене воно, наче ружа,
Ніжно ранить і в серці живе.
Тут уперше промовив я "Мамо",
Тут уперше колись покохав,
Тут наївний блукав вечорами
І для милої вірші складав...

* * *

Земле рідна, берегине роду,
Мамо моїх радостей і мук,
П'ю твоїх джерел живицю-воду,
Йду до тебе крізь туман розлук.
Ти мене леліла, як дитину,
Дала крила і гарячу кров,
Дала небо і чуття орлині,
Аби я не повзав, а літав.
Як тебе покинути й забути,
Як твої турботи обійти?
У твоєму серці плачуть Крути,
У душі невиспані світи.
А коли ворожі блискавиці
Б'ють, мов стріли, у твоє чоло,
Я твердію духом, наче криця,
Блискавицям і громам на зло.
Я з тобою – ти в мені довіку
Зболена й розтерзана тепер.
Вірю – не зміліють твої ріки
І не вичахнуть ключі джерел.

27.06.2023.

ГАЄВИЙ МИКОЛА ЯКОВИЧ

Народився 13.03.1951 року в селі Нижній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Освіта медична і економічна. Поет, дитячий письменник, краєзнавець, активний громадський діяч. Лавреат літературних премій імені Леся Гринюка та Марійки Підгірянки. Автор багатьох дитячих, фольклорних та поетичних книжок. Захоплюється вишиванням хрестиком, мав кілька персональних виставок своїх вишиванок. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№19-№29).

ГОЛКА І ПЕРО

Перо і голка. Чим сумісні
Ці два предмети надто різні?
Але однак сказати мушу:
Митцю обидва ятять душу.
Перо слова в рядки збирає,
А голка хрестики докупи —
Нічого зайвого немає,
Коли їх роль обох збагнути.
А поміж тим — це поєднання
Доволі гострого предмета,
Коли з'єднались два бажання
В одне — художника й поета.

18.05.2023.

* * *

Якою бачимо ми нашу Перемогу,
Котрої прагне нині увесь світ,
Коли вже маємо беззаперечну змогу
Зірвати пута через сотні літ?
Коли останній чобіт окупанта
Вже не топтатиме страждальної землі,
Під свій покров візьме її Оранта,
Зійде зерно на розмінованій ріллі.
Коли земля козацької родини
Знов до своїх кордонів повернеться,
А гордий кущ червоної калини
Додолу більш ніколи не нагнеться.
В Європі вільній житиме народ,
З руїн постане Україна нова,
Знесуть із постаментів всіх заброд,
І зазвучить повсюди рідна мова.
Це буде наше справжнє спільне свято,
Що відзначатиме із нами вільний люд,
Коли московських нелюдів багато
Законно сядуть у Гаазький суд.

08.05.2023.

ПОВЕРНЕННЯ З ПОЛОНУ

Він вийшов з автобуса. Що тут казати?
Упав на коліна і став цілувати
Ту землю, яку до нестями кохав
І в грізному часі її захищав.
Стиснулося серце від жалю і болю,
Бо він повернувся з полону на волю.

І знов огорнув лише смуток його,
Як з рідних не було нікого свого.
Десь там, у селі, ще жива його мати,
Що буде уже з-за воріт виглядати,
Надівши на себе святкову хустину,
Живим зустрічати з полону дитину.
За місяці довгі плачу і чекання
Скінчаться її молитовні страждання.
Яким воно щастя для неї було,
Як син повернувся додому в село?
Але не одна ще дружина і мати,
Що прагнуть Героя свого обійняти.
Тож вірю — настане щаслива хвилина,
Коли із війни всіх зустрине родина.

09.05.2023.

* * *

Вишиванкою новою у цвіту калиновому
Я весну проводжати зібрався,
Щоб у літо зайти, теплий рай віднайти,
На який кожен з нас зачекався.
А калина гойдається, буйноцвіттям пишається,
Бо красу українську несе,
Літнім дощиком вмиється, рясно плодом покриється,
Щоб любити її над усе.
Обважнілу кетягами попід рідними стягами
Боронить Україну ідемо,
Щоб вона не журилася, ворогам не скорилася,
Горду славу її підіймемо.

28.05.2023.

* * *

Я музу відклав на паузу.
Навіщо себе тривожити,
Як серце не здатне до гамузу,
Щоб нашу реальність множити.
Здається якось не до лірики,
Війна почуття затьмарила.
Я звук у прекрасне вірити,
Щоб доля крилом не вдарила.
Можливо, так довго не зможу,
Незвично свій хист втрачати,
Думками слова наворожу,
Які не дозволять мовчати.
Ще нині війною мислиться,
Що душу твою пронизує,
Вона вже роками числиться
І біль та тривогу нанизує.
Я вірю, що все закінчиться.
Ми йдемо своєю дорогою.
Лиш зло на добро заміниться,
На щастя, разом з Перемогою.

24.02.2023.

ГАНИШЕВСЬКА МИРОСЛАВА ВАСИЛІВНА

Народилася 16.08.1982 року в селі Верхній Вербіж Коломийського району Івано-Франківської області, проживає в сусідньому селі Сопів. Підприємниця. Майстриня крою та шиття. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22-№29).

* * *

Усе було в житті моєму:
Падіння, злети, біль, страждання,
І зміст віршів на різну тему,
І слів палких розчарування.
Дощі лилися, сонце гріло,
Веселкою всміхалась доля,
Серденько від кохання мліло
І море квітів...серед поля.
Усе ми робим швидко, на бігу,
Не маєм часу милуватися красою,
Он сад, неначе потопа в снігу,
А це він так завітчаний весною.
Щойно кульбаба жовтою була,
Мов килим, пелюстками землю вкрила,
А потім раз, й мов зачаравана вона,
Знялася в небо й з вітром полетіла.
Усе ми робим швидко...час летить,
А нам би просто подивитись в небо,

Враз відпустити все, що так болить,
Для щастя мало так людині треба.

* * *

Подивись мені пильно у очі.
Ти впізнаєш мене там чи ні?
Ти впізнаєш мене, ту, щоночі
Ніжно кликав у кожному сні.
Зазирни мені просто у душу,
Ти впізнаєш любов там мою.
Якщо ні, спокій твій не нарушу
Й більш ніколи не скажу «люблю».
Подивись... Хоча ні. Надивився.
Все, іди. Ні на що не зважай.
Я втомилась. А ти помилився.
Більш не хочу любити. Прощай.

* * *

Ось і помрЕмо ми отак з часОм,
Роки нехай ніхто нам не рахує.
Життя лиш помираючий цінує,
В останні дні воно здається сном.
Якби ж ти знав, що в мене на душі!
Якби ж ти знав, яка на серці туга!
І не від того, що ні перша я, ні друга,
І не тому, що падають дощі.
В житті погода — це не головне.
Я стільки раз сама собі казала,

Навіть у сні тихесенько шептала:
«Терпи. Терпи. І це колись мине».
Мине усе. Забудеться. Зітреться.
Але чому, як щастя, то на мить?
І не за мене серденько болить,
Болить за ту, що далі застається.
Я стільки не зробила. Не змогла.
Не встигла. Може забагато спала.
Я щастя своє довго так шукала...
Щастя знайшла. Себе не вберегла.

* * *

В який момент я непотрібна стала?
Згадай, коли мене ти розлюбив?
А може й не кохав, а я й не знала
І думала, що ти для мене жив.
Я думала, що ми удвох з тобою
Разом пройдемо тисячі доріг.
Я мріяла. Я марила любов'ю.
Чому її в мені ти не вберіг?
Байдужий погляд. Без обіймів ночі.
Немає навіть теми для розмов.
Лиш моє серце вірити не хоче
В те, що даремно покохало знов,
Що я уже для тебе не цікава.
На щастя сподівалася дарма.
Така гірка, холодна вранці кава,
Яку так часто вже роблю собі сама.

* * *

Ви чули, як співають солов'ї?
Під ніжний щебет серце завмирає
І жоден з них мелодії не знає.
Ви слухали ті звуки чарівні?
Ви чули, як співають солов'ї?
Як заливаються щовечора піснями?
Так можна заливатись лиш сльозами,
Коли буває важко на душі.
Вночі стоїш отак на самоті,
Буденна втома враз кудись зникає,
А соловейко ніжно так співає,
І весь концерт присвячений тобі.
Вслухаєшся і пісня та без слів,
Така тобі приємна, серцю мила.
Ти згадуєш все те, що так любила,
Під той чарівний неповторний спів.
Життя одне, послухайте хоч раз
Оту мелодію, яку не передати,
Що неможливо ні купити, ні продати.
Отой концерт присвячений для вас!

06.05.2023.

* * *

Сьогодні день народження у МАМИ...
Понести б квіти на могилу їй...
Та знову ми подалися світами,
Щоб заробити гріш такий важкий.
Не перший рік цей день ми не святкуєм

Й неправда те, що біль лікує час.
Ми пам'ятаєм, любим і сумуєм...
І кожен вечір молимося за Вас!
Пробачте, мамко, непослушні діти,
Що ми сьогодні не вклонилися до ніг.
Приїдемо і знову принесемо квіти,
Ромашки, білі-білі, наче сніг.

01.05.2023.

* * *

А було фото, де між трьох берізок
Стояв ти величаво-молодий.
Такий короткий був життя відрізок,
Але який той час був золотий!
Тоді твоє життя, мов на долоні,
І молодість, і ранки у росі...
Давно твої вже посивіли скроні,
І ти розумієш — щастя не в красі.
Давно з берізок листя облетіло.
Сорочка біла...Що тепер слова ?
Якби ж то юність старість розуміла...
Якби ж змінити старість щось могла...

22.05.2023.

* * *

А червень нам дарує полуницю,
Годує щедро, їжте досхочу.
Він землю вдяг у квітчасту спідницю,
Від сонця золотаву вшив парчу.

Він із ромашок нам букет збирає
І стелить килим нам покосами до ніг,
Ще повним місяцем у вікна заглядає
І цвіт обтрушує на землю, наче сніг...
А місяць кличе нас на річку,
Не хоче зовсім сам гуляти.
І байдуже, що темна нічка,
І що давно лягли всі спати.
Він у віконце заглядає,
Щось мерехтить там крізь фіранку,
Немов кохану виглядає,
Чекатиме її до ранку.

04.06.2023.

ГОРОДНИЦЬКА-ІВАНЧУК ЯРОСЛАВА МИКОЛАЇВНА

Народилася 30.03.1957 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. З 1979 року живе і працює на Полтавщині. Нині — в.о. директора Великобудищанського ліцею Диканського району Полтавської області. Заслужена вчителька України, поетеса, журналістка, краєзнавиця. Лауреатка літературної премії імені І. П. Котляревського та Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з

2015 року (№15-№29).

КВІТНЕВІ ЕТЮДИ

*

*

*

Дощ і сонце, туман і тиша,
Дрімають сосни в ранковій млі...
Дорога дальня думки колише,
Дивом здаються вони мені.
Дерева мокрі гіллям до сонця,
Дитинно тягнуться навесні...
Душі невидимої віконце,
Диктує зранку дивні вірші.

* * *

Туманний ранок... І дощі, дощі
Думок змивають хаотичне коло,
На верболозах змоклі горобці
Цвірінькають своє ранкове соло.
Кошлаті хмари поглядом згори,
Над ними сонце в дощових тенетах...
Гойдає вітер полум'я війни,
Й тремтить земля на кінчику багнета.

* * *

Сонце і небо — все, чого треба,
Та ще провин каяття...
Мир – надскладна у житті теорема,
Яку доводить буття.
Розчерком крові, смерті й любові,
Диктує умови війна...
В radoщах й горі, в полі й на морі
Крає серця вона.
Сонця і неба – більше не треба,
Щоб не було війни...
Світом доведена вже теорема:
Люди, будьте Людьми!

* * *

Навкруги море сліз і болю,
Не згасають Пам'яті свічі...
Пропливає життя рікою
Крізь думок збентежених віче...

Вірмо в силу добра і світла,
Плач і стогін – не наша доля.
Україна – свята і вічна,
Як молитва, як слава й воля!

* * *

Скажи нам, Ангеле, провіснику життя,
Де Україна тяжко так згрішила,
Що люд її без жалю й каяття
Страшна орда століттями косила?
За що, скажи, такий тяжкий наш хрест
Судилося нам нести на Голгофу?
До неба піднімаємо свій перст,
І молимося Тарасові щороку.

* * *

За наше жито ще нас і бито,
Бо засіваємо ниву гуртом,
Бо наше поле, дощами вмите,
Щиро віддячує за добро.
Бо наша мова – душі основа,
Людям дарує срібні ключі,
А для вас мова, наче полова,
Й жало гадюки на язиці.
Та коли рясно вродить пшениця,
І зарум'яняться хліб на столі,
Враз злагіднішають ваші лица,
І ви згадаєте рідні пісні...

* * *

А у Києві дощ...
На Печерських горбах туман,
Тихо мріє Дніпро,
І, здається, що все обман.
Що немає війни й розлук,
Й "плине кача" уже не в нас,
І не кряче зловісний крук –
Мир і спокій в профіль й анфас.
Хтось складає життя пасьянс
З ароматом кави на двох,
Хтось смакує гіркий кальян
З ностальгією під шансон...
Мчать безжурно мокрі авто,
Витираючи сльози на склі,
Чи помолиться нині хто,
Чи залишаться всі німі?
За тих хлопців на рубежах...
В них, напевно, також моква
І смертей невимовний жах,
Й до життя молода жага.
В них, напевно, також дощі
Й мчать авто, щоб спасти бійця...
Десь у мокрому бліндажі
Хтось виборює майбуття...

* * *

Засніжило в квітні, засніжило,
Білим снігом сині гори вкрило...

А в полях ідуть рясні дощі
І так сумно, і тривожно на душі.
Засніжило у Карпатах на розваги,
На веселі, на гучні пісні й забави...
Залило в полях водою всі окопи
І нема мостів від роти і до роти...
У Карпатах люди снігові радіють,
Тішаться глінтвейнами й дуріють,
А в полях, де задощило, там стріляють,
Україну від ординців захищають...
Варто би спуститися в долину,
З гір усім, хто любить Україну,
Та пройти крізь дощові дороги
Й засвітити сонце Перемоги...

* * *

Збудило сонце вранішню Варшаву,
Зігріло неба очі голубі,
Всміхнулося над Віслою лукаво
Й лягло спочити на старій вербі.
А за рікою – траси й магістралі,
Проблем буденних звична суета...
Дарує доля кожному "przystanek",
Що зветься українською – життя.

* * *

Вербна, квітна, шуткова Неділя –
День величі і торжества.
Падає в ноги пальмове гілля
На хресну дорогу Христа.

Учителю мудрий, прийми неосудно
Всі наші провини й гріхи, –
Глаголять прийдешні...
Та день Йому судний
Готують уже вороги.
Учитель навчає, ввійшовши до Храму,
Тішиться Єрусалим.
З пальмовим листям крізь святу браму
Натовп крокує за Ним.
"Осанна у вишніх..." – дзвенить звідусюди,
Він – наш Спаситель й Пророк, –
Дякують гречно й дивуються люди,
Бо поміж ними – Бог...
Завтра вони відречуться від Нього,
Скажуть: "Пилат, розіпни!".
Він же молився до Бога святого,
Благаючи: "Отче, прости..."

* * *

Крізь дощ і негоду дорога на Київ,
У вікна авто зазирає весна,
Квітневими краплями душі омие,
І віру, й надію посіє в серця.
Палац Україна, провулок знайомий,
Церкви і святині стоять, як колись,
Ошатні будівлі, киянам відомі,
І неба похмурого київська вись.
Майдан на сторожі українських Героїв,
Михайлівські дзвони в зажурі мовчать,

Лунають молитви величних соборів,
Дороги усі в святий Київ біжать.
Очисти, наш Києве, праведну душу,
Від скверни й олжі призабутих вождів,
Хай більше не буде пекельного струсу
Віднині назавжди й навіки віків.
Очисти історію й слово українське,
Своїх возвелич вірних доньок й синів,
Хай зникне вороже усе й сатанинське,
З Дніпрових твоїх берегів.
Хрещатику любий, наш Києве милий,
Як вас не любити у сонце й сльоту?
Священний Поділ і Дніпра твого схили
У серці своїм крізь життя пронесу.

* * *

Така навкруг краса й роздолля,
Ліси, луги, безмежжя, воля...
Лише хатиночки сільські
Біліють сумно вдалині.
Їм хочеться до світу ближче,
Та в старих стінах вітер свище...
Не світиться в старім вікні –
Діти й онуки в чужині.
Вже звиклі до нової долі,
До щастя, втіхи і до волі...
А в старій хаті при межі
Лишились спогади сумні
І рушники над образами,

Старі світлини тата й мами,
Згаслий вогонь в старій печі,
Тривожні думи у душі...
Живуть хатини обіч поля,
Гірка у них сирітська доля...
Окраєць неба з поміж віть,
Мов оберіг від лихоліть
Благословляє ту дорогу,
Котра веде дітей додому,
Де рідна хата їх чекає,
Де дух родини зігриває.
Вертайтеся з доріг додому,
Вклоніться рідному порогу.
Садіть калину, сійте квіти,
Вони вам будуть серце гріти.
Не залишайте старі хати
Край поля сумно помирати,
Немає вороття назад –
Хай там зросте родинний сад.

Квітень-травень 2023 року.

ГРУШАК МАРІЯ АНДРІЇВНА

Народилася 11.10.1961 року в селі ГОлови Верховинського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність — бухгалтер. Вірші пише зі шкільної парти. Закохана в поезію, красу Карпат і вишивання. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26-№29).

* * *

Вище себе не скочиш...
Тай не треба мабуть.
Щоб мудрішою бути —
Треба зовсім чуть-чуть.
Треба слухати вміти,
Що говорять тобі
І відсіювать зерна,
Непридатні на хліб.
І всі «за», і всі «проти»
На терези покласти
І за нитку триматись,
Щоб на землю не впасти.
Дуже важко вставати
Із землі на коліна,
Якщо злива пройшла,
Чи звалилась лавина.
Ти одна лиш така,
В цілім світі єдина —

І бешкетна, й терпка...
Ім'я маєш — ЛЮДИНА.

13.05 2023.

ПАДАЛИ... ЗАСПАНІ ЗОРІ

Падали, падали, падали заспані зорі
В траві шовковій з небесного поля.
Весна всім вклонилась — вже літо надворі,
Вже літо надворі, та все ж плаче воля.
Падали, падали, падали заспані зорі...
Хто рахував їх у синім просторі?
Падали, купались у синьому морі,
Були щасливі їх личка прозорі.
Літо прийшло, гори вбралась святково,
Трави колишуться й пахнуть медово,
Тільки душа десь літає розхристана
Й плаче гірко, ніби була освистана.
Плаче гірко, бо діти від бомб помирають,
Вороги знавісніли, вони все змітають,
А душі маленькі в небеса відлітають
І з зорями разом на землю вертають.
Щоб там прорости і буяти ромашковим цвітом,
Гуляти по полю з бешкетником-вітром,
А потім злітати над пораненим містом,
Таке це життя...Ну, а людям все тісно.
Хоч літо надворі, та радості й світла нема,
Життя забирає проклята війна,
Як заспані зорі, їх душі летять в небеса,

Та Віра у краще майбутнє ніяк не згаса.
Упаде зірниця — загадаю бажання:
«Скоріш би закінчились людські страждання,
Щоби Перемога до нас завітала,
А Божа рука злого ката карала.
Щоб діти всміхалися сонечку й літу,
Дивилися в небо у час зореліту,
Щоб їх не будили ворожі ракети,
Щоб тільки писались щасливі куплети».

01.06.2023.

ТОЙ, ХТО БЕЗ ГРІХА...

Той, хто без гріха — хай кидає каміння
І голову жертви хай ставить на плаху,
Та чи докорятиме потім сумління,
Чи випустить гнів, як спійману птаху?
За наші гріхи Ісус був розп'ятий,
Страждав і молився, бо люд свій любив,
Прощав нам гріхи і простив гріхи кату,
Який без жалю душу з тілом його розлучив.
А гріх свій ми носим завжди із собою,
Він слідом біжить, як ручне цуценя.
Ми плачем, ридаєм, умившись ганьбою,
Та гріх нерозлучний із нами щодня.
Той, хто без гріха — хай кидає каміння,
А в бідного грішника душа на порозі.
Пустила коріння? Чи невинне створіння?
Сидить і піднятих від болю не в змозі.

І так проживаємо — гріхи все збираємо,
Мішок за плечима з роками все важче,
Та все ж оту ношу частенько скидаємо,
Бо з Богом іти значно легше і краще.
І кожен із нас обирає для себе дорогу,
Чи ту кам'янисту, чи всіяну зоряним світлом.
Нікого нема без гріха, тому й молимося Богу,
І тихо лунає молитва над цим грішним світом.
І хто без гріха — хай кидає каміння
І голову жертви хай ставить на плаху.
Лиш той, в кого чисте, прозоре сумління,
Відпустить без гніву свою спійману птаху.

26.04.2023.

НЕ ДОЩІ, ТО ЗОВСІМ НЕ ДОЩІ...

Не дощі, то зовсім не дощі...
То ридають матері за синами,
І тому ллються сльози вночі,
І гуркочуть громи над степами.
А в кремлі скаженіє дикун-сатана,
Йому крові і крові так хочеться зранку,
Та змивають дощі ті бажання сповна,
Щоб пустою була філіжанка його до сніданку.
Не дощі, то зовсім не дощі...
Надія, що цвітом весняним укриються гори,
Змиють сльози ті рани з душі,
Змиють біль, змиють смуток і горе.
Не дощі, то зовсім не дощі...
Діток сльози солодкі й пекучі,

Їх не тішитимуть вже травневі хрущі,
Їхні сни — це кошмари Херсону і Бучі.
Не дощі, то зовсім не дощі...
То моєї душі крики від болю сльозливі.
Від дощів у природі зеленіють кущі,
А від сліз мої вірші сумні і журливі.
Не дощі, то зовсім не дощі...
Та усе ж є надія на Господа Бога.
Від дощів є, звичайно, парасольки й плащі,
А від Бога неодмінно прийде допомога.
17.04.2023.

ХМАРИ В ВОДІ

— Мамо! Ти бачила хмари в воді
Такі шаруваті, перисті, руді?
Чи може ти бачила море у хмарах
В яскравих, вечірніх, зіркових загравах?
— Я бачила, синку, збирав ти сунічки,
І очі світилися твої, як зірнички.
Зірнички, що плили по морю небеснім,
Не було хмаринок, воно було ясним.
— Та я задивився в потічок грайливий,
Хмаринка купатись швиденько спустилась,
А я є такий фантазерчик мрійливий,
Вона не злякалась, на воду вмостилась.
— Була я такою малою, як ти,
Любила в тіні ясенів прилягти,
Дивитися в небо, зірки рахувати
І потай від всіх свої мрії ховати.

— І в мене є мрія єдина, одна,
Я хочу, щоби закінчилась війна,
Щоб ти вечорами не плакала гірко,
Щоби ти спіймала свою суперзірку!
— Я хочу сказати, синочку, тобі,
Я теж хочу бачити хмари в воді,
На гойдалку сісти, піднятися ввись,
Щоб все, як раніше, щоб все, як колись.
— Я знаю, ти, мамо, побачиш ще хмари в воді,
Я ж виросту сильним й захищу у біді,
По мирному небу пройдуть кораблі,
Бо мати і син — це життя на землі.
А зараз молюся за тих, хто помер,
Хто нас захищає від лютих химер,
Хто сон береже і стоїть на посту.
— Матусю рідненька, я так швидко расту.

28.06.2022.

БІЛА, БІЛА, ТЕПЛА ПЕЛЕНА

Біла, біла, тепла пелена
Огорнула плечі в тихий вечір,
Хоч давно на скронях сивина,
В голові дитинство й юність скаче.
Ми щасливі були... Без війни...
Без тривоги повітряних щоночі,
Снилися веселі, кольорові сни,
І збувались мрії трепетні, дівочі.
І пливли ті мрії в далечінь,
І торкались гір, торкались хмаринок,

Ми не чули слізних голосінь,
Бо шукали в росах зоряних перлинок.
Біла, біла, тепла пелена
Огорнула плечі в сумний вечір,
Сон втіка, іде страшна війна,
І кошмарні сни сняться малечі.
А так хотілось літа без війни,
Без вибухів, без страху, і без болю.
Шукаю захисту у горобини,
З калиною-подружкою говорю.
А ворог клятий дамби люто рве,
І нищить... Бездушно все вбиває,
І лиш Дніпро старий грізно реве,
Реве і стогне, та назад не повертає.
Біла, біла, тепла пелена
Огорнула плечі в мокрий вечір,
Бога просить рідна сторона.
Вороги готуйтеся до втечі!!!
Бо нема прощення вам усім,
Ні!.. Нема й ніколи вже не буде.
Наша Україна: Захід, Схід і Крим!
Ви ж кати, ви — нелюди, не люди.

07.06. 2023.

ХОВАЛОСЯ ЛІТО...

Ховалося літо в зелені кущі,
У трави, де спіли сунічки,
Де хмари гойдалися й лили дощі,
Де падали в воду зірнички.

Ховалося літо у моїх думках,
У мріях моїх, що не збулись,
Ховалося, в пройдених мною шляхах
І в діях, які не відбулись.
Ховалося літо в холодній росі,
В покосах, що ранили ноги,
Й коли відверталися всі —
Тримало в руках до знемоги.
Ховалося літо у моїй душі,
Де завжди були буревії,
А щастя було у трьох простих речах,
У Вірі, Любові, Надії.
У вірі до Бога, любові до всіх,
Надії на краще майбутнє,
І там, де лунає дитячий сміх,
Там літо завжди присутнє.

17.06.2023.

ГУМЕНЮК МАРІЯ ГРИГОРІВНА

Народилася 10.10.1956 року в селі П'ядики Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка Коломиї. Лікарка-невропатолог Коломийської центральної лікарні. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2010 року (№10-№29).

* * *

В промінні літа розквітає липа,
Серпанком ніжним пахощі пливуть,
Десь достигає, колоситься жито,
І цвіркуні росу солодку п'ють.
А пташенят висиджує пташина,
Хмарками в небі пролетять літа,
Майнуть у вічність клином журавлиним,
Бо на порозі осінь золота.
Багато літ вона не подарує,
А тільки зрілість тілу принесе,
У серці щемом відгукнеться юність,
Кохання спомин душу обпече.
А майстер час уже посріблів скроні,
Онуки любі швидко підростуть,
Протягнуть ніжно лагідні долоні,
У цьому є найвища суть.

* * *

Весна й війна — дві різні іпостасі,
Де квіти й смерть у герці обнялись,
Там ріки крові, мати гірко плаче,
Змінився світ, не буде, як колись.
Та світ дрімає, тихо співчуває,
Вже зрозумів, що звіром є москаль,
Хоч зброю Україні посилає,
Та не поверне цвіту нації, на жаль.
За днями дні, минає тепле літо,
Зруйнованого нам не повернуть.
Вже досягає, колоситься жито,
Рашистські кулі його люто жнуть.
Та ще проклятий ворог зовсім близько,
Живе він поруч, в місті і селі,
Довкола розквіта «русскоязыччя»,
Ще треба вбити москаля в собі.
Весна й війна, нам вас не об'єднати,
Ставати треба разом до борні,
Щоб Україну рідну відстояти,
В майбутнє мирне привести її.

* * *

Розквітнув мак червоний в середмісті,
Господь його із каменя зростив,
І пелюстки, мов краплі променисті
Тієї крові, що солдат пролив.
Цей ніжний мак ніхто не поливає,
Наперекір вітрам він багряніє знов,
До нас очима тихо промовляє,
Щоб у серцях ми зберегли любов.
Вклонімось низько пам'яті героїв,
Що за Україну віддали життя,
А Господь мак для нас відродить знову
І подарує мирне майбуття.

ГУМЕНЮК НАДІЯ МИКОЛАЇВНА

Народилася 05.12.1986 року в Коломиї, де і проживає. Лікарка-психолог. Членкиня Національної скаутської організації «Пласт». Мама трьох пластунів. Лавреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№17-№29).

* * *

Зосередженим поглядом в небо
Ловлю часу незмінну петлю.
В дивний вимір потрапити треба,
Де ненавиджу щось і люблю.
Помолюсь крадькома з прапрадідом,
Витру сльози когось з прабабусь,
І пройду за повстанцями слідом,
Щоб згадати, чому не скорюсь.
А петля часу майже сторічна,
Та знайома до болю вона...
Ця війна безупинна і вічна:
Ворог той же, і я та сама.
Скільки ще в поколіннях крутитись,
Гнати й стримувати орду?
Дай же, Боже, петлі цій закритись,
Щоб почати щасливу нову!

* * *

Дуже прошу, розплющ свої очі...
Брате, сестро, не знаю тебе,
Але молись хтось щоночі,
Залишись, не спіши до небес!

Чи подякують щиро за захист?
Життя різне, твоє і моє...
Я не знаю тебе, але зараз
Тобі вдячна, що я ще є...

ЖИКАЛЮК МИРОСЛАВА МИХАЙЛІВНА

Народилася 03.04.1993 року в селі Спас Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює заступницею директора з навчально-виховної роботи в Спаській гімназії Нижньовербізької сільської ради. Спеціальність — філологія. Вірші пише з 9-ти років. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№27-№29).

* * *

Чому ж ви, люди, такі злі?
Скажіть, чому такі ви егоїсти?
Щоб проживати в щасті свої дні,
Вам у чуже життя обов'язково лізти!?
Ще скільки ядовитих слів й думок
У вашій голові і в злих розмовах?
Невже ніяк не зробите собі урок,
Коли живемо всі в тяжких умовах?
Чи пам'ятаєте про бумеранг важкий?
Навіщо ви вдаєте, що такі побожні?
Напевно, вірш оцей занадто вже різкий!
Для адресатів всі слова мої порожні...
Розчарування є найгіршим для душі,
А особливо — для чутливої людини...
Хто робить боляче комусь, то гірше лиш собі,
Не відчуваючи ні крапельки провини...

Добро вертається добром, і навпаки:
Коли ти робиш зло, повір, воно вернеться!
В один момент вже не подасть тобі ніхто руки,
Щоб привітатися, а просто відвернеться!

05.03.2023.

* * *

Не мріється. Не пишеться. І більше не болить.
В душі в один момент з'явилась порожнеча:
Наповнила байдужістю всі келихи умить.
У вовка появилася знов шубка та овеча.
Всі носять маски, грають із посмішкОВ! Еге ж?
Цей світ зламався, певно! Це театр такий...
Хороші в нім актори, і ролей там без меж!
В актора зовні маска — всередині пустий...
Чому змінився сильно так цей світ чужих думок?
Куди поділись посмішки? І в душах не іскрить.
Прямуючи наосліп знов крізь терни до зірок,
Пісок в моїм годиннику тихесенько біжить...

12.05.2023.

* * *

Сьогодні небеса прекрасні, як ніколи:
Мільйони там зірок до ранку мерехтять.
Якби ж могла дістатися небесної діброви,
Щоб їх зблизька побачити, і в космосі літати...
Якщо підняти очі — там краєвид чудовий...
Говорять, то горять свічки спочилих душ...

І ось усі фантазії псує цей сум раптовий...
Щодня стає їх більше, їх пам'ять не поруш!
Забула на хвилину усі земні тривоги,
І просто доторкнулася я поглядом до зір.
Неначе випадково наблизилась до Бога...
Всім демонам, всій нечисті, усім наперекір!
А небо дійсно гарне... Давно вже так не було...
Щоби усі зірки немов на подіум прийшли.
Поглянувши на них, по-справжньому відчула
Всі чари й чистоту небесної імли.

17.03.2023.

* * *

Він був чиїмсь сином... І братом, можливо.
Десь вдома, напевно, чекала сім'я.
Для них все на світі уже не важливо...
Сьогодні пішов він у рай, в небуття...
Згорьовано плаче зажурена мати...
І батько старенький за серце схопивсь.
Уся Україна несе цей біль втрати.
Він мужньо загинув, він їм не скоривсь!
Він був чиїмсь другом або побратимом.
Любив Україну так сильно і враз...
Всю чергу у нього прокляті спустили!
Який недоумок віддав цей наказ???
Востаннє відчув дим сигари в легенях...
І глянув на небо: геть сіре, не синє.
Стиснув фото доньки у своїх кишнях...
Промовив востаннє: «Слава Україні!»

Сьогодні мільйони йому відповіли:
«Тобі також слава, наш вічний герою!»
На деякий час всі серця скам'яніли...
Ми будем стоять за Україну горою!
Він янголом став і полинув до Бога,
У світ, де немає смертей і війни.
Туди веде чиста й квітуча дорога,
Туди йдуть щодня чиїсь доньки й сини...

06.03.2023.

* * *

Тобі не місце в мОєму житті.
Ти крадеш щастя і спокій душі.
Для чого посміхатися крізь зуби,
Коли злословлять знову твої губи???
Тебе викреслюю з історії своєї.
Ти марно тратиш час уже на неї.
Ненавиджу підлиз та лицемірів
І в щирість декотрих уже не вірю.
Набридло бачити цей егоїзм повсюди
І стало байдуже, що скажуть люди.
Добро вертається добром, я знаю,
Хоч і не зараз, через рік — та почекаю.
Не кожен вірш несе в собі прекрасне,
Подекуди — це моя сповідь власна.
Коли вже біль постукує у двері —
Найлегше викласти це на папері.

18.04.2021.

* * *

Не погуби кохання нашого завчасно,
Не покидай мене ніколи і нізашо.
Ти будь весною при моїм цвітінні...
Нехай любов відгонить мокрі тіні.
Не зневажай душі і серця, що кохає,
Зірви троянду, що її роса вкриває.
Ти подаруй мені кохання невимовне,
Я ж точно знаю, що воно бездонне.
Нехай не вірять люди, що така щаслива!
І хай усім на зло нас оминає злива.
Я вознесу любов над небесами,
Я буду завжди біля тебе, мій коханий!

12.06.2012.

* * *

Весняний дощ: такий спокусливий і норовливий...
То зупиняється, а то із силою гримить.
Ти мрій про мене, якщо в цей момент щасливий!
Життя минає дуже стрімко, наче мить.
В навушниках твоїх лунає музика троїста,
Гортаєш стрічку інстаграму і фейсбука досхочу.
Йдучи асфальтом свого стомленого міста,
Вдихаєш свіжий аромат лютневого дощу...
В своїй самотності душевній та фізичній
Ти кожні вихідні проводиш сам-на-сам...
Ти в ролі невластивий та такий незвичний,
Так свято віриш непотрібним голосам...

Лютневий дощ: напіввесняний і пахучий...
Холодний вітер принесе тобі від мене сни.
І аромат дощу... Наскільки він жагучий!!!
Яскраво проявив відтінок нашої весни...

* * *

Він дивиться на мене як на жінку:
Таку тендітну й ніжну, як весна...
В його руках ніколи не заквітну,
Моя рука для іншого... Й краса....
Він просить усміхнутись, коли важко,
Але на серці тільки біль... Пече...
Мені потрібні його очі й ласка,
Я хочу мати його руки і плече.
Він робить компліменти дуже часто,
У нього є достатній запас слів...
Я в мріях змалювала собі важко —
Пропало все під зливою дощів...
Я біля нього навіть дихаю інакше,
Думки також по-іншому пливуть.
І хоч на склі стояти — буде м'якше,
Усі проблеми легше з ним забуть.

ЗАДОРОВНИК ЮРІЙ ПЕТРОВИЧ

Народився 01.09.1957 року в селі Стопчатів Косівського району Івано-Франківської області. Понад 50 років живе і працює в Києві. Педагог-математик Київського санаторію-інтернату №21. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2009 року (№9-№29).

* * *

Все з рук сходило нелюду і кату,
То і прийшов війною в нашу хату.
В чім істина? Де криється вона?
Що шантажує всіх нікчема-сатана...
Ми не зійдемо, ні! Зі свого шляху, ВОЛІ...
І будем жити в злагоді й любові!!!
Не знає миті кращої цей світ,
Ніж спалах зірки і її політ...

24.06.2023.

* * *

Живемо ради Всесвіту мети.
І що нам примхи «сильних» світу цього...
Сміливо, твердо, впенено іти
У змозі ті, хто ревно вірить в Нього!
Тож менш розмов, а більше добрих справ,
З глибин душі молитва лине щира.

Хто істину і суть буття пізнав...
Страху не зна, і це — найбільша сила...

07.07.2023.

* * *

Шукати б краще папороті цвіт
Або волошки польові збирати,
Ніж руйнувати Богом даний світ.
А ближнього любити! Не вбивати!!!
Людей згуртує не простий цей час
І перемога за добром в любові,
Ще солодкість сльози від щастя буде в нас,
Заколоситься жито в мирнім полі...

17.07.2023.

ІВАНИЧУК РОСТИСЛАВ РОМАНОВИЧ

Народився 30.09.1988 року в селі Перерів Коломийського району Івано-Франківської області. Освіта вища, інженерна. Воїн-десантник 80-ї окремої десантно-штурмової бригади ЗСУ. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№28-№29).

Я ВСТАВ ЗА ТЕБЕ

Я став за тебе, взявши в руки зброю,
Вже більше року на кону моє життя.
Ми будем рівними з тобою,
Коли щось зробиш й ти для майбуття,
Коли мені надійним станеш тилом,
В мовчанку гратися не час!
Назву лиш того побратимом,
Хто в рабстві мовчазнім не згас.
А згасло вже немало люду.
Без кисню не горить вогонь.
Тож дихайте на повні груди!
І витріть страху піт з долонь!
Кому не до снаги тримати зброю,
Той може хоч відкрити рота!
Втрачаємо братів на полі бою,
А за спиною в нас — налякана німота...
Я вже писав, до бунту вас не закликаю.
Я просто вірю, що настане мить

Й земля моя, від краю і до краю,
Підніметься з колін й загомонить!
І чутно буде святу правду,
І брат за брата стане, як один,
І лиш тоді відновим давню СЛАВУ,
Коли згадаєш: ти не раб — ти Божий Син!

21.05.2023.

* * *

Багато в нас сьогодні патріотів!
І кожен Україну любить над усе!
Та пам'ятаю, як тому ще кілька років
Ніхто з них чути не хотів про це!
Тепер всі в тренді. Мова, вишиванки,
Пісні співають, більше не «пають»!
Так, хтось прозрів, коли русні побачив танки,
Та більшість просто грошики кують.
Я не засуджую, хай краще так, ніж по-старому,
Хоч і не щиро, та на мові, не на «язику».
Може почнемо жити по-новому
Й культуру матимем свою.
Але хіба в нас не було культури?
Хіба не маємо своїх митців?
Її ховали за високі мури!
Гнітили в дворах тюрем й таборів!
А було слово! Глибоке, мудре слово.
Ніхто не слухав, ніхто не читав.
Пробач нас, рідна солов'їна мово,
Та Слава Господу, твій час настав!

12.03.2023.

ЗАГИБЛОМУ ДРУГОВІ «ЗУБРУ»

У чистому нічному небі ясні зорі
І місяць в повні сріблом заливає грішний світ.
Вдивляється боєць, що там за рух у полі,
І нерви натягнулися міцні, немов сталевий дріт.
Повіяв свіжий опівнічний вітер,
Зірвався з криком птах нічний.
На польовій дорозі підняв пилюку вихор,
Із бліндажа вернувся інший вартовий.
В повітрі розпливався п'янкий запах кави:
Ось, друже, щойно заварив.
В окопі з сигаретою по черзі присідали,
Й по черзі кожен по ковтку зробив.
Вони мовчали і дивилися в безкрайню ніч,
Сьогодні якось підозріло тихо.
В такі моменти, немов камінь з пліч,
Коли ще спить чи притихає лихо.
В такі моменти згадуєш Шевченка,
Цитуєш його «Думи» сам собі.
Їх була тільки но лиш жменька,
І ось гудуть вже роєм в голові.
Гудуть про дім, дітей, дружину,
Гудуть про маму, брата і «старе» життя,
Гудуть про друзів-побратимів,
Про тих, що є, й про тих, кого нема...

17.05.2023.

* * *

Скільки братів лягло в могили...
І зовсім юних і давно не молодих.
Хтось склав життя, а хтось здоров'я й сили.
Країна бореться, спираючись на них.
Тяжко втрачати побратимів,
Пам'ять про них довіку збережем в серцях,
Святим вогнем Небесних Серафимів
Очищені їх душі у боях!
Якщо чудесний Райський Сад існує,
Всі наші хлопці оселились там.
Їх голосів ніхто вже не почує.
Тепер замовк навіки і Богдан.
Із щирим поглядом, як на останнім фото,
Він закарбується у пам'яті моїй.
Нелегка в воїнів робота!
Та зараз України доля тримається на ній.
13.05.2023.

* * *

Коли закінчиться страшна війна,
Не буде вибухів, сирен повітряних тривоги,
Я повернусь до тебе, мила, дорога,
Прийде той час, коли побудемо удвох.
Не сердься, зла на мене не тримай.
Ти ж знаєш, осторонь не міг стояти,
Коли наш рідний, тихий край,
Москаль приперся визволяти.
Коли Гостомель, Бучу і Ірпінь
В крові втопили клятві окупанти,

Ненавість до пекельних тих створінь
Мене палила, не давала спати!
Я не хотів для нас такої долі,
В імперським рабстві жити я б не зміг!
Ганебно козакам бути в неволі,
Для нас це найстрашніший, смертний гріх!
Минув вже рік, відколи дім покинув,
Туга за вами серце на шматочки рве.
Якби ж я міг, то вже б до вас полинув,
Та тут іще «робота» є...

13.04.2023.

СМС

Привіт, кохана, як ти спала?
Що поробляють наші дітлахи?
В мене все добре, лиш погода «підкачала»,
Снігу насипало, немов серед зими.
А пам'ятаєш, як малих водили
На гірку ту, що коло дідуся?
Вони на санках вниз летіли,
Раділи снігу і сміялися.
Той сміх дитячий мені сниться...
Я скучив за минулим тим життям.
Згадаю, й серце птахом б'ється...
Передавай вітання малюкам.
Цілую, мила, мушу бігти,
Як буде час, ще потім напишу.
Найбільше моє щастя — ти і діти,
Ну все, бувай, я вас люблю!!!

31.03.2023.

* * *

Темна ніч і чорна кава,
Сьогодні знову не до сну...
А на екрані посмішка, така ласкава,
До серця фото твоє пригорну.
Вдихаю дим на повні груди,
Гіркий, як і моє життя...
Можливо завтра трохи легше буде,
Як же дістала ця страшна війна!
Ти теж не спиш, я точно знаю,
І тихо плачеш, потай від дітей.
Якби ж ти знала, як тебе кохаю,
Від цього серце виривається з грудей.
Нове завдання, група в зборі,
Поспіхом пишу кілька слів.
У хлопців погляди важкі, суворі,
У них відбиток нелегких часів.
Ну все, по конях, час рушати,
Дасть Бог, повернемося всі.
А ти лягай, кохана, спати,
Прийду до тебе уві сні.
Прийду і міцно-міцно поцілую,
В Твоїх обіймах ніжних потону,
Теплом своїм тебе зігрію...
Солодких снів, бувай, люблю!!!

09.07.2023.

* * *

Обдирають Тебе, мамо,
Недолугі твої діти.
Йдуть роки, а все те саме,
Знов іти по світу.
Знов в чужих людей просити
Помочі, рятунку.
Недолугі твої діти!
Ті, хто «Вищого ґатунку».
Чом ти їх не подушила?
Нащо годувала?
Гірка доля не навчила?
Ти ж таких вже мала!
Непутящий твій Богдан,
Певно хмелю впився,
Продав тебе москалям,
Бодай подавився!
Скільки ж їх було таких?
Всіх не полічити!
Лицемірних і скупих,
Лиш би грошенят нажити.
От і зараз, в час непевний,
Пантрують корито,
Коли їх народ нужденний,
Земля танками розрита.
Були в тебе й добрі діти,
Боронили волю...
Та всі зраджені чи вбиті,
Тяжку мали долю.
Їх остатки на фронтах

Тебе захищають,
Волонтерять, через страх,
Бо й тих утискають.
Колись славним воякам
Була честь і шана,
Нам же, наче тим рабам,
Лиш кляп та кайдани.
Україно, рідна ненько,
Не плач, не журися!
Наше щастя тут, близенько,
Лише не корися!

30.03.2023.

ІВАНЮК ЛЮБОВ БОГДАНІВНА

Народилася 06.01.1985 року в селі Мишині Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працює вчителькою музичного мистецтва та асистенткою інклюзивного навчання в Спаській гімназії Нижньо-вербізької сільської ради. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26-№29).

В ПАМ'ЯТЬ ПРО МАМУ

Червоні тюльпани віднесу до мами,
А вона на небі, а вона не з нами.
Прийду на могилу, щиро помолюся,
У очі блакитні ще раз подивлюся.
І дивиться мама на нас, як жива,
В очах її світлих — любов й теплота.
Лиш усмішка «гранітна» і постать тверда
Ятрить серце й душу із самого дна.
«Чому Ви так швидко нас, мамо, покинули?
Обернулись на Ангела, в небо полинули?
Залишили дітей, чоловіка, хатину,
Залишили усю нашу рідну родину.
Онучку, яку Ви так трепетно любили,
Якою у світі найбільш дорожили.
А вона, як квітка, швидко підростає,
Каже, що бабусю теж не забуває.
Казку як казали, пісню як співали,

Всю душу і серце у неї вкладали.
А у нас вже знову зацвіли сади.
Тільки Вас немає...Ви пішли туди,
Де говорить сонце з небом і зірками,
Де живуть ангели поміж молитвами).
Весна світ навколо красою чарує,
Лиш мама спить «міцно»...не бачить й не чує,
Як цвітуть хризантеми, як сад достигає.
Рік за роком проходить...швидко час минає...
«О, мамо-голубко, моя сизокрила!
Як Вас не вистачає...Я ще не все договорила.
Не змогла. Бо не встигла...
Смерть підла, рішуча до Вас підступила,
Забрала на свої темнезнії крила
І усе...Життя, неначе не бувало.
Зупинилась година...Весь світ обернувся.
Скоротилася днина.
Сьогодні не зможем ми Вас привітати.
Від нас Ви далеко...Не в силах злітати
Ні птахом, ні вітром...
Я часто пригадую Ваші пісні,
Руки роботящі, завзані такі,
І слово хороше, коли гірко бувало,
Воно, наче сонце, мене зігрівало.
Крізь тумани сірі чуєм голос ми.
Ви приходьте, мамо, хоч у наші сни,
Щоб відчути подих, щастя щоб збагнути,
Бо не можемо й досі ми Вас позабути».
У задумі калина свої віти схиляє,
Серце рветься надвоє, душа завмирає,

А сльози дощем обличчя вмивають...
Навіть вітер затих... Лиш дзвони лунають...
Шепочем молитву... Лампадка горить...
А мама спить «міцно»... Вічним сном спить...
14.05.2023.

МАТЕРИНСЬКИЙ БІЛЬ

Вже третя могила у селі розрита,
У чорній хустині матір горем вбита.
Біля воріт своїх сина зустрічає,
Біль несамовитий серце розриває.
Впала... Вже не може із колін піднятиись,
Біля труни сина стала нахилиятись.
Дивиться на очі, а вони закриті,
А недавно були, як неба блакиті.
Зловила за руки — холодні, застигли,
А ще зовсім недавно були в такій силі.
«Мені помагали, роботу робили...
Чому вони в тебе, сину, посиніли?
Чому твоє тіло вмить так потемніло?
А навкруги тиша... Все мов оніміло?».
Не може повірить, не може змиритись,
У сльозах, що лились, готова втопитись.
«Як тепер, дитино, без тебе прожити?
Як розлуку із тобою мені пережити?
Буду себе проклинати, доки буду жити,
Що не змогла тебе тоді, як йшов, зупинити.

Ти казав: «Я вернусь, мамо, не плач, моя рідна,
Україна в нас єдина і всім нам потрібна».
У Мишині на цвинтарі могила зарита...
Синьо-жовтим прапором земля її вкрита.

23.03.2023.

ВІТРИЛА МОГО СМУТКУ

Вірила... Думала... Дорожила...
Наївна. Аж смішно. Поспішила...
Щастя-ключі впіймати.
І як тепер душу свою відмикати?
Стоптану... Пригнічену... Спустошену...
Сльозами і болем зарошену.
Навчій усміхатись, коли серце ридає,
Коли від думок отих спокою немає.
Як з грудей камінь той важкий забрати?
Як знову повірити? Щоб сміятись, літати?
Як не стати жертвою розчарування?
Щоб була довіра, а не фальшування.
Щира... Проста... І вразлива...
Сонце загіє. Але йде ще злива.
Кайдани і досі душу стискають,
На волю серце не відпускають.

06.03.2023.

КЛАПЧУК БОГДАН СТЕПАНОВИЧ

Народився 25.01.1941 року в селі Залуч Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець міста Коломиї. Заслужений працівник культури України. Поет. Активний культурно-громадський діяч Коломийщини. Автор і організатор багатьох культурно-масових проєктів краю та книжок. Нагороджений орденом «Архистратига Михаїла» та багатьма іншими нагородами. Лауреат музичної премії імені Ярослава Дорощенка в номінації «Сонети». Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20-№29).

ТРИВОЖНИЙ НОВИЙ РІК

Сьогодні Новий рік довгожданий,
А я сиджу один в затишній хаті.
Мої думки ведуть в добро і спокій,
Щоб жили всі у мирі на землі нашій.
Мені немало літ, я вже в роках,
І цим живу, і маю надію.
Щодень я в пошуках, завжди в бігах,
І про перемогу нашу мрію.
Тож не нудьгуй, мій друже й брате,
Захисти нашу Україну убогу,
Пам'ять загиблим прийди віддати,
Не спіткнись. Рушай на небезпечну дорогу.
Бо не замовкає злий ворог наш,

Нездоровий глузд у хижого крука.
Я вірю: настане той день для нас,
Коли закінчиться жорстока війна.
Орда в крові втопити нас хоче,
Наша рідна земля від болів страждає.
Ворог зрозуміти ніяк не може,
Що українська незламність перемагає.
Вона шле і проклинає за звірство,
За розстріляних дітей, згвалтованих,
За розграбоване і знищене добро,
За сльозинку батьківську й коханих.
Важко бути мені в самотині,
А ще важче з такими діями жити.
Вірю: сподівання збудуться мої,
До яких моя душа мріє творити.

01.01.2023.

СЛОВА ДОБРОВОЛЬЦЯ

Прости мене, моя Коломиє,
Я вперше тривожно лишаю тебе,
Твоя доля й моєї країни
Кидає мене на донбаський хребет.
Тут давно мовчать кленові алеї,
Схилилися верби в задумі сумні,
Верхів'я каштанів над землею,
Здається, що вклоняються мені.
Та ні! Тут іде підлої зради війна,
І страждальна земля це відчуває.
Відзовись, українська родино!

Щоб захистити себе, я благаю.
Наш пульс героїчний у тенетах,
Вічна і тривожна земля в руїнах.
Його чують повсюди на планеті,
Як б'ється серце рідної країни.
Надіюсь, побачу я цвіт калини
І кожна мати дочекається сина.
Ця пісня буде звучати солов'їна
За подвиги народу України.
Для мене сьогодні одна дорога,
І ця весна ніяк не золота.
Де героїчна, кров'ю облита,
Наша перемога — там дорОга моя.

04.03.2023.

БАТЬКОВІ

Я іду в село, де наша хата,
Мій спогад у приємне поверне,
Як я сиджу на колінах у тата,
Хоча село уже далеко те...
Іду батьківською дорогою,
Що встелена мозолями в праці,
Прийде й мій день останній за мною,
Але я буду вас пам'ятати.
Батькова праця, його міцні крила,
Що не зникнуть, як і мої слова.
Батькову міцну дружбу життєву
Пам'ятають односельці, пів села.

Він від злиднів набирався сили,
Творив щоденно подвиг людини
У нелегкій повоєнній праці
З тими, що сіяли і косили.
Життєві дороги нас всіх ведуть
До батьківської милої хати
Для сприйняття людських відчуттів,
Тугу й шану з глибини віддати.
Батьку, до тебе не часто приходжу...
Хоч завжди несу я любов свою,
Тепло пам'ятних днів, що минули,
Свій поцілунок синівський дарую.

07.04.2023.

ЛЮБОВ – НЕ ТЕОРЕМА

*І любов пізнає гіркоту,
Хоч горнулась до ласки й тепла.
Дуже важко любити оту,
Що відлюблена кимось була.*

В. Крищенко.

* * *

Моя муза життям обігріта
І я пишу без жодного гріха.
В моїх очах осінь неповторна
І щемить моя скривджена душа.
В глибині серця думка страждає,
Метеликом летять мої слова
За словом тим, що любов єднає,
А в моїй душі холодна зима.

Зелений гай у нічній тишині —
Я вже, на жаль, туди не прибуду.
Його місця нагадують мені
Її погляд в погоду негожу.
Не буде там стуку сердець,
Це сказали будні полинові,
Не буде там лагідного слова —
Висох нектар людської любові.
А час пробіг і біжить, швидкі кроки,
Через роки лишаючи сліди,
За ним — душевні рани глибокі
Несуть в мою душу осінні сніги.
Мої слова просить вічна тема,
Все фальшиве із серця виганя.
Так, моя любов не теорема,
Вона жадає доказів щодня.

13.01.2023.

Я ДУМАЮ ЩОДНЯ

Я без тебе живу, як сам не свій,
Малюю нові вимоги й надії.
Проходить день достатній і спокійний,
Однак, мої не збуваються мрії.
Я не чую твоїх ласкавих слів,
Що зігрівали в житті мене не раз.
Душа падає в прірву самоти,
А дна там далеко не видно, порадь.
Ти роками в моїй долі була:

Жорстока жінка, віддана коханню,
Ми з тобою не досягли добра.
Любов на відстані, наче би остання.
Серця наші в глибокій тривозі,
Не залишай наші душі на муки.
У будь-який час дня побачитись можем,
Я чекаю твоє слово і руки.
Ти переконувалась не один раз,
Як я горів від зустрічі з тобою.
Ти не зрозуміла була й зараз,
Як розгадати тебе я не можу.
В твоїх діях я переконався,
Між нами висока моральна стіна.
Твоя любов мені не вернеться,
Про це вже довго думаю я щодня.

07.04.2023.

ДЕ ВОНА...

Темному поклику не вірить душа,
Не лежить назустріч приводу щастя.
Яка та осінь красива й ясна,
Тільки сувора і в ласках коротка.
Збираються в полі з криком у політ
Журавлі на померклій рівнині.
Не можу забути я ні на мить,
Не розлучитися з коханою й донині.
Не раз вже в осінній душі плач
За нею, а вороття ще далеко.
До себе ставлюсь, як чужий палач,

І з жалем покидаю її, одиноку.
Під місяцем — привид верби-знайомки
І люба осінь у нічну пору.
Як будуть дивитись наші онуки
Моєму безкрайному слову «люблю».
Поки свій сміток я тихо ховаю
І в тривожному серці — тишина.
І як жаль мені свою милу,
Втрачаю, не знаючи, з ким і де любов моя.
Знала б, люба, як душа моя гасне —
Вона в моїй пам'яті завжди зі мною.
Щодня чекаю її слово тепле.
Не думав, не мріяв про таку долю.

27.04.2023.

ОСІННЯ ПТАШКА

Запахло вереснем, я ще не босий?
Димлять вершки ялин, біжить ріка,
А в серці так щемить люба осінь,
Наче крик зраненого журавля.
Люба осінь заманила мене,
Спонукала глибину відчуття,
Кожне слово, що про неї моє —
Це краплини крові мого життя.
А моє життя чорним оповито,
Душа моя, як птиця у сльоту.
Мені ще хочеться так любити
Її кращу на моєму шляху.
Моя осінь, мій життєвий спадок,

І дороги знайомі всі мені,
Безсонні ночі і посильний вкладок,
Пташка співає не мої пісні.
Земне щастя є. Буде, я вірю,
Ключі до нього і досі збираю.
Осінь моя сліди залишає,
Я кроки вечірні в гаях шукаю.
Наше життя швидкими темпами
Вибирає з пам'яті, що було.
Моя любов в серці мозолями
Шукає себе сходженням стеблом.
Пройшли літа, а пташка в польоті,
Її не спинити мені аж ніяк.
Я думав, що завтра, і ще потім,
Озираюсь — уже 80.

08.08.2023.

* * *

Господи, якщо Ти є,
Прошу Тебе, Господи святий,
Якщо Ти є і почувеш сина:
Не забирай дітей нашої землі
Святої, що зветься Україна.
Іде війна, горя несе багато,
Наші рідні залишаються там,
Піднімемо український прапор
І будемо йти до переможного дня.
Всюди, всюди чорніють могили.
Брати! Здолаєм світову орду!
За полеглих своїх синів і батьків,

За силу світової правди одну.
Їхні серця чисті, як з кришталю,
Подвигом ворога руйнують,
Будують пам'ять своєму народу,
Навіки перемогу дарують.
Прийде час, і зацвіте калина,
І мати не одна, що сльози ллє,
У кожної з них душа болюча,
Бо сльози — це нещастя на землі.
Сини, народжені для світлих доріг,
Кинули себе у вогонь війни.
Світ не пожалів і Бог не зберіг,
Ми говоримо: «Ні війні. Ні!».

07.04.2023.

КМЕТЮК НАДІЯ ДМИТРІВНА

Народилася 25.08.1961 року в місті Коломиї Івано-Франківської області, де і проживає. Поетеса. Лауреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Тараса Мельничука та Андрея Шептицького. Не зважаючи на багаторічну невиліковну хворобу, незламна і сильна духом жінка, щиро віруюча й безмежно закохана в поезію, в якій виливає свою любов до Бога і України. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15-№29).

ШЕВЧЕНКОВІ

Як фенікс-птах відроджується з болю,
З розвіяного попелу кострищ,
Так вічний дух, священний дух до волі
Підносить Україну з попелищ.
І серце її Батька, її Сина,
Її Поета, Страдника, Співця
І в чорну, і в провітлену годину
Молитвою вигоює серця.
Він молиться за рідну Україну —
Великомученик народний всіх століть —
І в іпостасі її Батька — її Сина
Він перед Богом, перед Господом стоїть.
Воістину лаврований народом,
За мир хрещений, за вишневий світ,

За ясні зорі і за чисті води
Несе молитву до Господніх стіп.
За те, щоб не вмирала наша воля,
Відроджувалась, наче фенікс-птах,
Щоб, зроджена із попелу і болю,
Душа народу жила у віках...

НАШ ВЕЛИКДЕНЬ

Під сонцем, наче сонечко маленьке,
Ця писанка... Радійте! Бережіть!
Творила доня, як навчила ненька,
Щоб татко усміхнувся в бліндажі...
Заради Перемоги усміхнувся!..
Наш воїн світла!.. Лицар... Захисник...
Щоб він живим додому повернувся! —
Творила писаночку дівчинка весни...
Маленький символ світла і надії!..
На ній немає кольору війни.
Хай татко з побратимами радіє!..
Ми дякуємо!.. Й молимося за них!..
На писаночці українські барви:
Від сонечка, що сходить, і небес..
Хай буде наш Великдень мирним, гарним!..
Христос воскрес! Воістину воскрес!

В ПАМ'ЯТЬ ПРО МАМУ...

В пам'ять про маму лелеки летять...
В пам'ять про маму підсніжники квітнуть...
В пам'ять про маму люблю ще життя...
І не прощаю жорстокому світу
Кривду! Війну! Геноцид! І терор!
Зло і байдужість! Насилля! Наругу!
В пам'ять про маму я вірю в добро!..
Дякую Богові!.. Й воїну-другу!..
В пам'ять про маму живу і творю...
Благословляю... У тернах молюся...
Пташку цілую небесну й зорю...
І відчуваю в них світло матусі!..
В пам'ять про мамочку в небі летять
Рідні мої українські лелеки...
На Перемогу!.. На мирне життя...
Вмовкнуть сирени. Лунатиме клекіт...
Білі лелеки... Наш символ добра...
Бачать наш біль... Чують скорбні молебні...
Хто не дожив, хто у муках вмирав, —
З янголами заспокоються в небі...
В пам'ять про маму лелеки летять...
Крила нескорені, неопалимі!..
...Серденько зранене... В ранах земля...
Очка розплющать фіалки ранимі...
В пам'ять про маму лелеки летять...
В пам'ять про маму підсніжники квітнуть...
Ластівочки на тепло прилетять...
На Перемогу тюльпани розквітнуть!..

Рідні лелеки під сонцем летять...
Так, як летіли до мами і тата...
Буде в гніздечках родинне життя...
Будуть турботи, і будні, і свята!..
Дар.. Божий дар!.. Неповторність.... Життя!
Вижити!.. Жити! А зло не прощати!
В пам'ять про маму лелеки летять...
Буде Великдень! Й барвінок хрещатий...
Ніжно-блакитні весняні квітки!..
В кошику знов понесемо до храму...
Мамин барвіночок... Мить і віки...
Квіти для мами!.. І в пам'ять про маму...
В пам'ять про маму лелеки летять...
Рідна сестричко, помолимося щиро...
В пам'ять про маму, освяченим миром!..
В пам'ять про маму живу і творю...
І Воскресіння всім серцем чекаю...

ЧЕРВОНІ МАКИ

Весна простягнула нам маки червоні...
Я так їх люблю, коли квітнуть в полях!..
Сьогодні ж під плач опечалених дзвонів
Вони промовляють: «Не вбий! Не стріляй!..».
Горять ясні вогники — маки червоні
У пам'ять про загиблих від куль і гранат.
Співають в гаях солов'ї безборонні...
Над вічним вогнем плаче сивий солдат...
Ніколи і знову... Опісля агоній,

Опісля кривавої бойні-війни
Цвітуть застереженням маки червоні,
Де кров проливали найкращі сини...
А хлопчики наші стоять в обороні,
І скроплена кров'ю Українська земля...
Весна простягнула нам маки червоні,
Що просять-благають: «Не вбий! Не стріляй!..».
А серце... А серце раниме — без броні —
Здрагається... Кличе Господнє ім'я
За всіх, хто стояв і стоїть в обороні,
За наших найкращих у світі хлоп'ят.
Дві білі пелюстки — складаю долоні:
Мій Боже! Храни нас! Візьми під покров!
Пелюстки у маків — червоні-червоні...
Від чорної кулі розходить ся кров...
А хлопчики наші стоять в обороні...

МАЧУЛА ОЛЕКСАНДР МИКОЛАЙОВИЧ

Народився 20.12.1958 року на Січеславщині. Письменник, правознавець, волонтер, голова «Українського товариства «Просвіта» Миколаївщини», автор і координатор низки літературних громадських проєктів.

За останні вісім років вийшли друком одинадцять збірок його творів для дорослих і дітей. Друкувався в різних періодичних і колективних виданнях, зокрема, «ДебютГазеті» (2021, 2022), «Вечірній Миколаїв», «Рідне Прибужжя», «Поетичне слово «Стапеля» (до 90-річчя Миколаївського літературного об'єднання), «Є-текст Миколаївщини» (до 30-річчя незалежності України), «Джерельні дзвони».

Дипломант Міжнародного літературного конкурсу «Коронація слова» 2020 в номінації «Патріотична лірика». Автор слів до пів сотні пісень та літературно-музичних композицій.

ВЕЧІРНЯ МЕЛАНХОЛІЯ

Темніє... Блимає свіча,
накрили сутінки оселю.
Вогонь на припічку зачах
і лізуть думи невеселі...
В трубі відлунює орган,
йому вторує сумно скрипка.
Нічний лютує ураган,
немає тиші і на дрібку!

Нуртує, крається, скимить,
гасає по воєнних тропках...
Не покидає і на мить
питання – що там у окопах?!
А на війні – як на війні.
Біда нещадно рве країну
і сірі тіні на стіні
снують уперто павутину...

А ВІН СТОЯВ

А він стояв без каски і без зброї,
цигарка тільки у важкій руці –
простий герой і український воїн,
із нагород – лиш спокій на лиці.
Усе стояв... Нескорено, без страху,
бо за спиною український рід.
Життя своє поклав на долі плаху,
скрутивши нерви у сталевий дріт.
А він стоїть в уяві і понині,
у очі сміло дивиться катам.
Слова останні: «Слава Україні» –
як «На поталу Неньку не віддам»!
Усупереч орді і власній гнилі
Вітчизна наша, як надії храм,
стояла і стоїть у цім горнилі –
лиш завдяки таким своїм синам!

ДОБРОВОЛЬЦЯМ

Низький уклін вам, добровольці,
подяка, шана, слава, честь!
Великим людям, просто хлопцям,
жінкам, дівчатам... Це не лесть.
Життя не шкодували, силу
усьому світу довели.
Вітчизну ви грудьми закрили,
спасли народ від кабали!
І нині мерзнете в окопах,
по лезу бритви кожен час.
Полями і по мінних тропях –
у бій за кожного із нас!
Хвала вам, воїни-солдати,
усім: живим і хто поліг...
Усім, хто міг не воювати,
але зробити це не зміг!.

ЛИШЕ ЗАВДЯКИ ТАКИМ

Лиш фото тих, хто відлетів у небо,
не ступить більше з фронту на поріг,
ніколи не повернеться до тебе
з війною пошматованих доріг...
В очах одних читається задума,
у інших усміх грає на вустах,
але мене не полишає дума –
на їх обличчях непідробний страх,
побоювання, домішки скорботи,

десятки, сотні сонячних ідей...
Не переляк, а батьківська турбота
за Україну, рідних і дітей!
Не сплутаєш оте з паяців грою,
заявами міністрів чи ГУРМО...
І лише завдяки таким героям
ми до сих пір живем і стоїмо!

УКРАЇНЬСЬКА МАДОННА

Вона у ніч у неземній красі
іде Землею під зористим небом,
ввібравши світло Всесвіту у себе,
дарує посмішку окрилено усім!
Та щось у ній таке – лише для тебе,
як іскорки у польовій росі...
А у пшеничних локонах її
відтінок дня барвистий, за спиною,
обпалений кривавою війною,
на зелені розстріляних гаїв.
На жаль не оминули стороною
жахіття наші людяні краї...
З птьми вона рішуче постає,
у новий день вертаючи із ночі,
і пломеніють зоряниці-очі,
несе чоло упевнено своє!
Та хто б і що Мадонні не пророчив –
у неї віра і надія є!
Ти Україні, друже, поможи –
свободу їй і волю збережи!

ЯК ДОВГО?

Як довго ще ми питимем покуту
за наші доленосні помилки?
Гаситимем запаленого трута,
що тліє поступово вже віки...
Уже ідемо в крові по коліна,
але петля тугішає щодня
і перспектива втратити країну –
сьогодні вже не просто маячня!
Нам одягають цифрові окови
у вигляді реформ і обіцянь,
а ми оте усе ковтаєм знову
у мареві даремних сподівань!
І несемо на карку кровопивців
слухняно, попри тяготи війни,
а ті не кращі від московських вбивців!
Її скінчити не дадуть вони...
Оте триватиме не рік, не два, а доти –
аж доки не залишаться раби.
Одні раби, покірні ідіоти,
а поки що – гроби, лише гроби...
Як довго?!

ДО ЗБРОЇ!

Що сталося, схиблений світе,
в яку ти безодню летиш?!
Чи сонце по-іншому світить
і жовтий диявол – фетиш?
Усе покорилося зиску
і совість здолала жага,

порядність сконала під тиском
нахабства і сил батога...
У небі згустилися грози,
а землю вкриває свинець...
Зі зброї лишається розум,
у іншому разі – кінець!
Вже зрадники судять героїв,
паяци сідають на трон!
Тож я закликаю до зброї –
в рушниці останній патрон!

ЗІ ЩАСТЯМ НА «ТИ»

Ніколи не шкодуйте добрих слів,
назустріч кроків, дружніх поцілунків.
Не зчувся – день у вчора полетів,
у вечора сховався за лаштунки...
Обіймів не жалійте, милих фраз,
а співчуття чи участі – хоч дрібку.
І уникайте грубощів, образ –
даруйте доброзичливості скибки.
Діліться усмішкою, щирістю, теплом,
на ввічливість скупитися не варто.
На вулиці, удома, за столом –
додайте ще і людяність у квартиру.
Ніколи не шкодуйте доброти,
а гарний настрій – то приємне зілля.
І будете зі щастям ви на «ти»,
від цього не трапляється похмілля!

ЗОРЯНА УЯВА

Вечір поволі краси дивовижу
ночі на плечі одяг.
Груди наповнює маревом свіжим –
чисте повітря звитяг!
Сіються зорі у срібне свічадо,
вигаючи поміж хвиль.
Тихо звисає над місячним садом
всесвіту зоревий шпиль...
Пада у воду яскрава зірниця,
ніби небесний кришталь,
і діамантами купол іскриться!
Але в уяві, на жаль...

ЛІТНІЙ ДОЩ

Ласкавий, теплий літній дощ
неспішно пестить Коломию.
Іду по розмаїттю площ
і про лазурний берег мрію,
де на крайчику землі
чекає бажана, єдина,
і крізь тривоги та жалі
у думці я до неї лину...
І кожна крапля – діамант,
а разом кришталю потоки
стікають тихо в фоліант.
Усе тихіші мої кроки...

МИХАЙЛИЩУК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 11.09.1956 року в селі П'ядики Коломийського району Івано-Франківської області. Проживає в Коломиї. Поет, гуморист, член НСПУ. Лауреат літературних премій імені Тараса Мельничука та Леся Гринюка. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№16-№29).

* * *

Куди ти, світе, нині нас ведеш?
Йти за тобою чи свій шлях шукати,
У закавулках сонячних мереж
Свої блавати втіхи шліфувати?
Куди ти, світе, сприся, зачекай.
Чому таку ти нам даруєш долю?
Де той Едем, життя земного рай?
Невже ми варті лиш страждань і болю?
Куди ти, світе, ну а далі як,
Що нам робити з усіма гріхами?
Бентежить душу розпачу шпичак,
І неспокою не вщухають гами.

04.06.2023.

* * *

Ти знаєш, доле, я твій бранець, та
Не знаю, чи якесь я слово маю,
Моя відверта, щира простота
Не приведе мене до того раю.

Де, кажуть, буде все, чого не мав
Я в цім житті, та, людоньки, не знаю,
Чого життя оце я так сприймав
І йшов завжди над прірвою по краю.
Ти знаєш, доле, все було, однак
Я за минулим зовсім не жалію,
І вкотре ставлю запитання знак,
А чи, а чи я це питати смію.
Хто я такий, таке собі цабе,
Яке навчилось добре римувати
І виставляти напоказ себе,
Щоби від того якусь користь мати.
І взагалі, о Боженьку, прости
За гріх, який не можу я назвати,
Я в каятті, де розпачу кути
Не мож в житті оцьому поєднати.
Ти знаєш, доле, я не знаю сам,
Як далі буде, що буде зі мною,
Тому люблю оцей життєвий гам
І на землі своїй ще твердо стОю.

* * *

Я тішусь тим, що ви у мене є,
Я тішусь тим, що вас на нині маю.
Зозуля літ нам довгих накує,
А я вас всіх докупи позбираю.
Накрию стіл з зеленого зела,
У келихи налию трохи хмелю.

Нас всіх зігріє сонячна імла
І випряде неспокою куделю.
Я тішусь тим, що ви і я, і ми
Супроти зла незламні і єдині,
В своїй біді лишаємся людьми
І тішимося генами гордині.

* * *

Люблю відвертих і веселих,
Простих, освічених людей.
Спиваю хмелю повний келих
Під наше славне Будьмо! Гей!
Шаную гени непокори,
Гордині нашої щаблі,
Люблю безмежнії простори
Своєї рідної землі.
Радію днині, сонцю, висі,
Весняним крапелькам дощу.
У почуття мої вплелися
Зелені пагони хвощу.
Люблю усе, що наше, рідне,
Що тішить душу, серце, зір,
Усе прекрасне, любе, гідне
У величі буденних мір.
Люблю сей світ, свою Україну,
Будую в серці втіхи храм,
Любов оцю, одну-єдину,
В житті нікому не віддам.

* * *

Читаєм вкотре мудрості псалми,
Ще від азів Адамового раю.
Давайте, люди, будемо людьми,
Бо світ оцей ми доведем до краю.
Товчем пшоно байдужості грудьми,
Себе ведем нестримно, підло, грізно.
Давайте, люди, будемо людьми,
Давайте, люди, поки ще не пізно.
Часопис віку творим тільки ми,
На нервах світу так невміло граєм.
Давайте, люди, будемо людьми,
Бо втратим все, що на сьогодні маєм.

МИХАЙЛЮК ОЛЕКСАНДРА ВАСИЛІВНА

Народилася в місті Косові Івано-Франківської області. Мешканка смт. Печеніжин, що на Коломийщині. За професією медик, в душі – талановита поетеса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№21-№29).

* * *

Топили народ мій у крові
Огидні московські хани,
А потім топили водою,
Дніпровською наостанок...
І плакав Дніпро невтїшно,
Бо він був в руках «московитів»,
І гребля, що вибухом раннім
Стала Дніпром розлитим...
Щоб линути в Чорне море,
Коли тебе підірвали....
Змивати, топити, вбивати...
За задумом яничарів...
Колись це опишуть у книгах
І будуть знімати у фільмах,
Скільки невинного люду
Потоплено безневинно.
Скільки домівок під воду,
Скільки загинуло звірів,
Скільки природних багатств
Ці нелюди потопили!

То буде колись...але знаєш,
Як можна таке робити?
Прокльоном палає душа,
Ненавиджу московитів.
Я знаю, що гріх проклинати,
І знаю, ненависть — це грішно,
Та нині такі відчуття
Душа видає невтішні.

08.07.2023.

* * *

Я сьогодні у маминій шафі
Вишиванку стареньку знайшла.
Пахла цвіллю вона, та ще жила,
Хоч матері на світі нема...
І ота вишиванка старенька,
На якій вже поблякли нитки,
Нині щиро зі мною ділилась
Оберегами на віки...
Розказала мені сокровенне,
Коли я розглядала її...
Там я бачила візерунок
Старовинний на полотні...
А навкруг вже покошені трави
І сади буяють в цвітах...
Вишиванка моєї мами...
Я тримаю її в руках...

17.05.2023.

* * *

А нині день був зовсім непростий,
Але і він збігає до кінця.
Колись у мене були сотні мрій,
Тепер — аби закінчилась війна.
А нині небо синьо-голубе
І захід сонця чари розсипа...
Колись я мала мільйони мрій,
Тепер — аби закінчилась війна.

17.03.2023.

* * *

*Цей вірш не про українців,
а про людство в цілому...
Тут не про політику, а про світ...
Так, як я бачу, відчуваю...*

А я схватись хочу від людей ...
Кудись далеко,
Хоча до них відношуся сама,
Хотіла б бути я, як той лелека,
А може бути дОнькою орла.
А я людей все рідше розумію,
Хоч мовами спілкуюсь багатьма...
Та рід людський чогось мені тяжіє...
Не розумію я людей, от дивина...
Ні, я така ж, як всі, не особлива,
Але чомусь ніяк я не збагну,
Чого людині змалку ріжуть крила,
Чому ми більше віримо в брехню?
Чому ми розучилися любити,

Хоч скільки балачок тих про любов,
Чому так важко в цьому світі жити?
Чому цим світом править Не Любов...
Чому війною йдуть на людей люди?
Чому брехня солодка, наче мед,
Чому нам Треба Все, хоч і не треба,
Чому, людя, тримають міцно «верх»...
Та ще ведуть себе, як Боги з Неба...
Чому поділено на «касти» все і вся?
Чому хвалять того, хто вміє красти,
Не в шані той, хто чесно заробля?
Чому так важко світле й добре нести,
А душу радо продають чортам.....
Чом душі у людей такі убогі?
Хоч моляться вони своїм Богам?
А я людей все рідше розумію,
Як добре не було б, а все «не так»,
Коли ж, нарешті, людство зрозуміє,
Що сам собі він найлютіший враг.
Я знаю, ця проблема дуже давня,
Напевне, відколи існує люд...
Пишаємось ми своїм інтелектом,
Забувши про звичайну людську суть.

23.03.2023.

* * *

Останнім часом, як не дивно,
Я чорно-білі хочу фото,
І кольорів жовто-блакитних
Шукаю всюди своїм оком...

Останнім часом все інакше:
Й думки мої, і споглядання...
І моє бачення природи,
І мої дивнії бажання....
Останнім часом все інакше,
Я навіть словом не опишу,
На світ з любов'ю дивлюсь зрання
І слухаю я часто тишу...
Останнім часом, помічаю,
Все більш заглиблююсь в природу,
До неї часто дослухаюсь
У ясний день і в непогоду.
Останнім часом я в природі
Відшукую своє спасіння,
І їй одній відкрию душу,
В котрій і радість, й потрясіння.
І лиш природа зрозуміє
Мої дивацтва і бажання,
Часи останнім часом інші,
І інші мрії й сподівання.

30.03.2023.

* * *

Схаменися, світе!
Продати, купити,
Вигідно, не вигідно...
Як все це огидно!
Через ці базари
Усі людські чвари,
Усі війни на землі,

Через те продай-купи.
Бо хто більше в світі має,
Той цим світом управляє.
Гроші, сфери впливу...
Афери, інтриги...
Війни, колотнеча,
Зрада, ворожнеча...
Схаменися, світе!
Як в оцьому жити?

31.03.2023.

* * *

Чомусь не пишуться вірші...
Словами стало важко грати,
Чомусь віршовані рядки
Не хочуть на папір лягати,
Чомусь закуталась душа
У теплий плед, щоб відігрітись...
Чомусь не ті, не ті слова,
Щоби у римі закрутитись.
Чомусь порвалася струна,
Та, що змальовує словами...
А на порозі вже зима....
Ще не обласкана віршами,
Чомусь не клеяться рядки...
Не пишеться ні сум, ні радість,
Чомусь ці раннії сніги
У листопаді серце ранять...
Чого так душу вітер рве?
Молитва лиш допомагає...

Слова усі такі прісні...
Заледве їх я добираю...
Чомусь не пишеться мені,
Згубились десь слова-принади...
Чомусь не ліпляться думки,
Віршем не могу передати...
Перо, наразі, не скрипить...
Блукає муза десь снігами.
Занадто у душі болить,
Щоб передати все словами.

22.11.2022.

* * *

А листопад цьогоріч посивів,
Сніги упали, як застигли сльози,
Багато сліз, багато і снігів
Від горя, що війна усім приносить...
А листопад цьогоріч постарів
На сотню літ від горя і розрухи,
Війною дихає у подиху вітрів,
Відігриваючи біля припічка руки.
А листопад цьогоріч в темноті
Закутався у сивії тумани...
У вікнах темних світяться свічки,
Синів-солдатів виглядають мами.
А листопад цьогоріч ось такий...
Ракетами побитий, весь у шрамах.
Сніг — то на ранах білії бинти,
Але є в ньому сила нездоланна.

25.11.2022.

НАДВІРНЯНСЬКИЙ РУСЛАН ЗІНОВІЙОВИЧ

Народився 06.03.1972 року в Коломиї. Служить настоятелем УГКЦ в селі Стопчатів Косівського району та в селі Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області. Капелан, волонтер, поет. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№17-№29).

ЛЮДИНА... ЛЮДЯНІСТЬ...

Людина – це значно більше, ніж біологічна істота, яка народжується, продовжує життя в потомстві і вмирає. Щоб бути людиною, не достатньо народитися, зайняти певне становище в суспільстві чи продовжити рід.

Справжня людина в своєму повсякденному житті керується більше мораллю, ніж інстинктами, бачить не тільки свої, але й чужі потреби. На відміну від тварин, ми наділені чудовим інтелектом і здатністю до самоусвідомлення. Тільки людина може аналізувати навколишній світ і шукати своє місце в ньому. Та, на жаль, люди все частіше забувають про свої вроджені здібності і воляють жити, опираючись лише на природні інстинкти. Це не може не засмучувати, оскільки ми повинні використовувати все те, чим обдарував нас Творець.

Серед відомих людей справжню людину найкраще вдалося охарактеризувати французькому письменнику Антуану де Сент-Екзюпері: «Бути людиною – це відчувати свою відповідальність. Почувати сором перед

убогістю, що, здавалося б, і не залежить від тебе. Пишатися кожною перемогою, здобутою товаришами. Усвідомлювати, що кладучи свою цеглу, ти допомагаєш будувати світ».

Ознакою справжньої людини є людяність. Людяність важко описати двома словами. Вона, скоріше, схожа на прекрасне намисто, в якому кожна осяйна перлина – загальнолюдська чеснота.

Останнім часом у соціальних мережах я все частіше натрапляю на вислів «Я бачу людей, але не бачу людяності». Люди різного віку поширюють ці слова на своїх сторінках. Звідси можна здогадатися, що багато людей по всьому світу відчують нестачу людяності і хотіли б це змінити.

Людяність – це, в першу чергу, повага до людини та її гідності. Про важливість бути людяним свідчить вже те, що у релігійних вченнях людяність посідає неабияке місце. У християнстві вона являється основою щасливого буття людини. Десять Божих Заповідей застерігають людину, щоб вона не чинила зла своєму ближньому і любила його не менше за себе.

У наш час людяність не мешкає у розкішних будинках, де одні тільки меблі коштують стільки, скільки звичайна людина не заробить за все своє життя. Людяність не відшукати в товаристві людей, які зібралися, щоб обговорити чиєсь горе. Вона частіше зустрічається у скромних оселях, де, виснажені працею люди, тримаються за руки і запевняють один одного, що наступний день буде кращим. Я бачу людяність в простягнутій руці допомоги, в щирій милостині, в очах, сповнених співчуття... Я бачу людяність в лікарях, які справді хочуть

допомогти, а не просто спустошити гаманець пацієнта, що ладен віддати останню копійку за можливість знову бути здоровим. Людянність там, де у чиновника є багато можливостей незаконно розбагатіти і при цьому уникнути покарання, але він, всупереч сильній спокусі, залишається чесним.

Більше того, людянність це не тільки бережне ставлення до ближніх. Людяним є той, хто підібрав на вулиці бездомну собаку і став для неї дбайливим господарем. Ми є людяними, коли після пікніку з друзями не залишаємо сміття у лісі, коли без особливої потреби не ламаємо гілки дерев чи кущів, коли не станемо навмисно завдавати шкоди іншій живій істоті.

Загальновідомими антонімами людяності є жорстокість та егоїзм, але, на мою думку, сюди також можна віднести байдужість. Байдужість – це коли ми можемо вчинити добро, але чомусь його не чинимо. Байдужа людина спокійно пройде повз чоловіка чи жінку, що очевидно потребує допомоги, а в деяких випадках навіть поверне голову в іншу сторону. Байдужі люди думають, що в цьому світі їх мало що стосується, тому вони не поспішають простягнути руку допомоги. Іноді мені здається, що для того, щоб люди проявили чуйність, їм обов'язково потрібні сильні потрясіння чи критичні обставини. Тому немає нічого дивного в тому, що Бог нерідко надсилає нам різні проблеми та випробування, направляючи нас цим самим на правильний шлях.

Коли кажуть, що змінювати світ потрібно починати з себе, це не означає, що ми маємо перетворюватися на героїв і цілими днями тільки те й робити, що рятувати інших

та роздавати милостиню. Насправді, вистачить невеличких щоденних добрих справ, коли ми показуємо, що доброта і чуйне серце не є слабкістю, а цілком нормальними для сучасної людини, на відміну від пихатості та зарозумілості, які нам так часто навіюють з екранів телевізорів чи світового павутиння. До того ж, людяність має прищеплюватися з дитинства. Гадаю, обов'язком усіх батьків є подання власного прикладу своїм дітям. Людяність – це, в першу чергу, повага до людини та її гідності.

Кожного дня я знаходжуся в оточенні десятків людей: зустрічаюся з ними, спілкуюся, створюю певні відносини, або ж просто проходжу повз них. Кількість людського населення невпинно зростає. Ось уже на нашій планеті живуть понад сім мільярдів людей, кожен з яких є неповторним у своєму роді. Та дуже часто мені хочеться взяти ліхтар і, як Демосфен, піти шукати Справжню Людину. (Голгофа).

* * *

Священник — не раб людей, а слуга Божий,
Якого Бог, а не люди обирають.
Священник несе людям світло,
В день хмарний і погожий Він служить Богу,
За людей, які чогось бажають і просять у Господа...
Бажання в кожній людині з душі і серця линуць...
І кожний просить: «Боже, вислухай, допоможи...»,
І всі чекають...того, чого бажають...
А скільки просять: «Господи, прости!».
І тільки він стоїть коло Божого престолу...
І добре знає, розуміє всіх людей.

Священник просить, просить Бога...!
Не раз зі сльозами...
Не тільки вдень, але й серед ночей!
Священник просить, щоб Господь
Гріхи простив всім людям,
Щоб благословив їх на мир і любов,
Щоб добре було жити його духовним дітям...
І всі щоб позбулись злих оков !
А люди...? Люди...цього і не чують.
А може й чують, але не хочуть зрозуміти.
Хоч, може, і не всі, але осудять...
А дехто хоче ще й чогось священника повчити...
Повчити...як він має жити...
У що вдягатись...куди і як ходити...
Що говорити...де і як вставати...
З чим і до кого він йде від хати і до хати!
Всі «гарно» його приймають і вітають...
І обіцяють послух і любов...
А потім ці «побожні»...перші ображають...
Бо думають, що мудріші від Божих настанов!
Священник не тільки служить, він лікує...!
Хоч в нього є й свої гріхи.
Священник завжди і кожного цінує,
Він бачить, відчуває навіть і людські думки!
Господь обрав його для цього...
Щоб молитись, вчити, нести Боже слово,
Щоб лікувати людські душі від усього злого,
Всіх потребуючих, від малого до старого!
Звичайно й сам священник гріхи має,
Але з людей судити його ніхто прав не має,

Тому, що він і за себе, і за вас...
Перед Богом відповідає,
А людина, через його прощення,
Свою душу спасає!
Хоч важко всім це зрозуміти...
Навіть ангели не мають такої влади,
Щоб людям гріхи відпустити,
Щоб в чаші приносити Живого Бога,
Навіть, до вашої хати!
Любіть священників своїх, не судіть...
Бо в них найважча тут земна дорога.
Завжди за них Господа моліть...
Підтримуйте...і буде за це вам —
Велика нагорода!

ДЕНЬ ДРУЖИНИ

Сьогодні, 30 квітня, є особливе свято для одружених чоловіків – ДЕНЬ ДРУЖИНИ І ВІЧНОЇ ЄДНОСТІ!

Ми сьогодні відзначаємо День тих ЖІНОК, хто розділяє з нами найприємніші та найскладніші моменти життя... Хто дарує нам дітей, і допоки ми на одній роботі, дружина працює на своїй роботі, паралельно кухарем, нянею для дітей, а також планувальником сімейного бюджету та креативним директором дозвілля.

Дружина – це ваша опора, підтримка, вірний друг та найкращий критик. Успіх чоловіка залежить від підтримки дружини, ніколи не забувайте про це.

* * *

З Днем Дружини, моя кохана,
Люба, мила й жадана!
Серед мільйонів усіх жінок
Ти зі мною стала на рушничок!
Вдячний Богу і долі,
Що розділяєш зі мною і радість, і болі,
Що долею поєднані одною
Ми навек, кохана, з тобою.
Нехай завжди у твоїх очах
Буде радість і щастя у многих літах,
Моя любов і шанування,
І Божа Ласка та МИРУ царювання!

30.04.2023.

ОСАДЧИЙ АНАТОЛІЙ ІВАНОВИЧ

Народився 24.10.1950 року в селі Миролюбівка Вінницької області. Мешканець Коломиї. Учитель німецької мови, перекладач, поет, краєзнавець. Лауреат літературних премій імені Тараса Мельничука і Леся Гринюка та дипломант Департаменту землі Верхня Австрія. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2005 року (№5-№29).

ГОСТЕВІ КОЛОМИЇ

І якщо десь почуєш ти
Співоче слово — Коломия, —
То твоє серце назавжди
Воно теплом зігріє.
Бо в нім земля твоїх батьків,
Їх боротьба невпинна,
І заповіт через віки:
Аби не вмерла Україна!
І якщо раз побачиш ти
Те місто понад Прутом,
То будеш йти через світи,
Аби сюди вернутись!
Бо лише тут відчуєш ти,
Що є краса нетлінна,
Тож варте наших мук і сліз,
Щоби не вмерла Україна!

30.07.2011.

ЧИТАЮЧИ «КНИГУ ПІСЕНЬ»

Мені розвернулись небеса,
Як я «Пісень» торкнувся слова:
Яка глибінь, яка краса!
Яка в них музика чудова!
Пісні ці гріли світ віки, —
Вони, мов небо сонцесяйні.
Бо написав для них рядки
Не хто-небудь, а Генріх Гейне.
Забуду все, покину все,
В думках полину понад Рейном —
Там, де творив «Книгу пісень»
На схилах замків юний Гейне...

2021 рік.

ПЕРЕКЛАДИ

ГЕНРІХ ГЕЙНЕ

Генріх Гейне був великим німецьким поетом, класиком німецької літератури, одним з найбільших поетів світової літератури, сатириком, ліриком, публіцистом.

Гейне народився 13 грудня 1797 року в Дюссельдорфі-на-Рейні. Його батько був купцем і хотів, щоб Генріх теж став купцем. Після гімназії батько послав його у Гамбург до дядька Соломона Гейне, який володів банком.

Однак Генріх став студентом права у Бонні, а пізніше — Геттінгені та Берліні. Але впродовж своїх студентських років він займався менше юридичними науками, ніж історією, філософією та філологією. Уже тоді він присвятив себе поетичній творчості. У 1821 році з'явилася його перша збірка віршів «Книга пісень», яка зробила Гейне всесвітньо відомим.

Його лірика і прозові твори, особливо «Картини подорожі», мали великий успіх у читачів. Але уряди тодішніх німецьких країн — тоді їх було 34 маленькі німецькі держави — заборонили твори Гейне, оскільки поет висміював феодалів і католицьку церкву.

Генріх Гейне не міг знайти в Німеччині роботу як доктор права. Навесні 1831 року він покинув Німеччину і поїхав до Парижа, в якому жив до самої смерті. Важко хворим він помер 27 лютого 1856 року.

*З німецької лірики Генріха Гейне**

* * *

Я такий нещасливий Атлант! Все, що є:
Цілий світ, його болі сучасні й здавнілі,
Я несу на плечах, але серце моє
Розірватися хоче у тілі.
Горде серце моє! Ти хотіло — або
Безкінечного щастя, кохання,
Або горя, страждання — і ось
Вибір випав тобі — на страждання...

* * *

Хай печалить серце згуба!
Не коритись долі — гріх.
Що забрав холодний сніг —
Те весна поверне люба.
Ще багато днів лишилось
Тобі в цьому світі — знай.
Тож люби усе, кохай —
Все кохай, поки є сила!

* * *

Тиша нічна. Ось і вулиця та.
В цьому будинку зустрів я кохання.
Але тепер воно в інших містах:
Тільки цей дім, про любов споминання.
А під будинком стоїть чоловік.
Відчай і муки сплелись в його позі.
Я б не повірив ніколи повік —
Раптом впізнав себе в тому небозі.
Мій двійнику! Чому ти роз'ятрив
Рану кохання, що я не покинув?
Яка болить мене, як і колись,
З давніх часів без упину?..

* * *

Я квітку шукаю. Не можу знайти —
Від цього страждаю.
За нею піду у далекі світи,
Бо ж серце шукаю.
Над вечір так пахнуть чудові лілеї.
Зозуля кує.
Я хочу, щоб серце в дівчини моєї
Так билось, як б'ється моє.
Про що соловей заспівав — те я знаю:
Солодкий той спів.
Коли обидвоє безмежно кохають —
Все ділять навпіл.

* * *

Коли прийшли весняні дні
І все навкруг зацвіло —
В моєму серденьку на дні
Кохання зажеврило.
Коли прийшов чудовий май
І солов'я співання —
Тоді признався їй, що я
Згоряю від кохання.

* * *

Чому так троянди зів'яли живі?—
Спитав я кохану. Чому?
Чому і фіалки в зеленій траві
Згубили свою синяву?
Чому любий жайвір ген там, в вишині,
Забув, що весни він співець?
А трави весняні, п'янки, медвяні,
Поблідли, як в труні мертвець?
Чому миле сонце не гріє поля:
Проміння — холодні пруті?
Чому непривітна і сіра земля,
Немов потойбічні світи?
Чому я сумний, як осінні гаї?
Дізнатись я хочу одне:
Нехай твої скажуть уста неземні, —
Чому покидаєш мене?

* * *

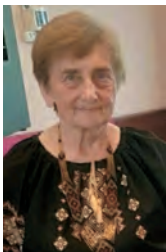
На березі синього моря
Стояла дівчина одна.
Як сонце сідало за обрій,
Дивилася з сумом вона.
Всміхніться, панянку, світ знає
Секрет цього дійства давно:
Попереду сонце сідає —
Позаду знов сходить воно...

* * *

Перли ховає море,
Небо запалює зорі.
Серце моє не кров'ю
Сповнене, а любов'ю.
Море і небо — безкраї,
Серце — без меж і краю.
Перли і зорі лиш сяють —
Серце любов'ю палає.
Мила моя дівчино,
Серцем до тебе лину.
В небі, у серці і в морі
Моя любов неозора.

* Анатолій Осадчий, «Від Пруту до Рейну»
(Збірка перекладів. Чернівці, Друк Арт, 2021).

ПАШНИК ОЛЕНА МИКОЛАЇВНА

Народилася 05.01.1951 року в селі Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. В минулому – заступниця директора школи з виховної роботи та вчителька біології, активна учасниця художньої самодіяльності школи та сільського Будинку культури, активна культурно-громадська діячка села. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2009 року (№9-№29).

«ШКОЛА, ЩО СПІВАЄ»

*«Без духовної культури
народ не здійсниться,
держава не відбудеться».*
(Станіслав Людкевич)

Школо моя, рідна школо! Моя «альма-матір»! В ній пройшли щасливі, безтурботні роки дитинства та юності, а також найкращі роки моєї професійної праці разом з колегами у дружньому колективі Ковалівської ЗОШ I-III ступенів (нині ліцею Нижньовербізької сільської ради). 35 років кликав мене шкільний дзвоник на зустріч з дітьми, що, немов бджілки, зліталися до своїх класів-«вуликів», щоб збирати «нектар знань» і відкладати їх у своїх голівках.

Вчительська праця — почесна і одночасно нелегка. Талант педагога — від Бога, з ним народжується, він на все життя. Багатьом учителям треба віддати належне за

їх кропітку працю: не байдужу, а добросовісну — з радощами, успіхами, а часом і невдачами...

Для більшості вчителів школа була і є другим домом, куди приходять діти різного віку, різних уподобань і вдачі: веселі і серйозні, чемні і не дуже чемні, зі своїми талантами, здібностями, які треба вчителям розвивати у школярів. Найважливіше у професії вчителя — любити дітей, тоді кожному педагогу можна досягти певних успіхів і результат праці буде належно оцінений.

Багато є творчих учителів. Хочеться відзначити представницю старшого покоління українських освітян ЮЗЮК ГАЛИНУ ПЕТРІВНУ, що народилася на Покутті, у родині сільських трударів. Викладацьку діяльність розпочала у загальноосвітній середній школі села Ковалівка по закінченні музичного відділення Коломийського педагогічного училища, водночас поглиблюючи освіту в Чернівецькому державному університеті імені Ю. Федьковича.

За роки, що минули, Галина Петрівна стала авторитетним педагогом, знаним не тільки у районі — за досвідом приїздили молоді фахівці з усієї Івано-Франківської області. Впродовж тривалого часу вона, на базі Ковалівської середньої школи, проводила районні й обласні семінари вчителів музики, читала лекції на курсах підвищення кваліфікації вчителів при обласному Інституті перепідготовки фахівців. Праця вчительки неодноразово відзначалася грамотами і дипломами районного та державного рівнів.

Вроджений педагогічний талант зростав із любові до дітей, з якими Галина Петрівна починала співати ще у дитячому садку на музичних заняттях. Діти виховувалися у світі гри, музики, казки, краси, вчилися любити природу

і навколишній світ — далі продовжували навчатися музичному мистецтву, коли ставали учнями, «вливалися» в шкільну родину.

Учні Галини Петрівни пізнають спів і музику не лише розумом, але і серцем. Подив і захоплення викликали її уроки в усіх, хто їх бачив. Це були не подібні між собою та цікаві уроки-спогади, уроки-концерти, уроки-вистави, а діти — головні дійові особи на них. І навіть після того, як продзвенить шкільний дзвінок, в музичному кабінеті ще співають і горнутья до своєї вчительки, бо вона завжди до них привітна, усміхнена, доброзичлива.

Вінцем творчого доробку Галини Юзюк, її головним досягненням та гордістю Ковалівської школи став фольклорний колектив «БЕРЕГИНЯ», організований за її ініціативою 1989 року, знаний далеко за межами області, учасник багатьох міжнародних фольклорних фестивалів.

«Берегиня» — візитівка рідної школи та всього регіону. Душа і серце «Берегині» — у народних піснях, а душею самої «Берегині» є Галина Петрівна, як наставниця, режисерка і активна учасниця. У виступах брали участь також творчі, не байдужі вчителі. Разом зі своїми учнями вони записували від старожилів села багато пісень, легенд, обрядів народних свят, збирали давній автентичний одяг та необхідний реквізит, брали участь у вокально-хореографічних виставах: «Андріївські вечорниці», «Ковалівське весілля», «Великодні ігри та забави», «Різдвяні свята», обряд зустрічі весни.

Перші учасники «Берегині» згадують виступи на сцені національного Палацу «Україна» (Київ, 1990 рік), перед Будинком Верховної Ради (Київ, 1991 рік), у Луць-

ку (1995 рік) з програмою «Ковалівське весілля». Герой України, академік Анатолій Авдієвський дав високу оцінку «Берегині» на молодіжному фестивалі українського автентичного фольклору «Батьківські пороги» (Чернівці, 1994 рік). Запам'ятався дитячий фольклорний фестиваль «У Галицькому колі» (Львів, 1995 рік), де зустрічалися і фотографувалися з Оксаною Білозір.

Учасники «Берегині» співали й на сцені Львівського театру опери та балету імені Івана Франка (1998 рік), де почули слова подяки від народної артистки України, лауреатки Державної премії імені Тараса Шевченка Марії Байко. Колядували у Києві для української діаспори з Канади. Щороку «Берегиня» представляла Коломийський район на обласному фестивалі Великої Коляди в Івано-Франківську.

Педагогічний та учнівський колективи школи запрошували на Різдвяні свята гостей із різних регіонів України. Спільне веселе колядування надовго запам'ятається друзям зі сходу України — учням та вчителям шкіл міста Сєвєродонецька Луганської області (взимку 2005 року), містечка Куликівки Чернігівської області (2006 рік).

У творчому доробку школи є численні виступи на обласному і національному телебаченні та радіо. Сусанна Каракоз — відома кореспондентка українського радіо — у дев'яностих роках особисто відвідала Ковалівку, щоби одну зі своїх передач з циклу «Педагогічні роздуми» присвятити «школі, що співає».

Знаний фольклорист Любомир Кушлик, ознайомившись із виступами гурту «Берегиня», дав високу оцінку фаховій діяльності Галини Петрівни: «Робота, яку проводить Галина Петрівна, є вкрай необхідною. Тут на поверхню

виходять декілька факторів: перше — передача молодому поколінню місцевих традицій, друге — значна виховна роль фольклорного багатства для виховання молоді в дусі національних традицій. Вона дуже бережно відноситься до фольклорних джерел, є повнокровним учасником усіх виступів ансамблю, співає разом з дітьми, акомпанує на акордеоні. Та головне — дає дітям наснагу до відтворення фольклору, вчить їх бачити його красу і любити його».

У колективі «Берегиня» до 30 учасників — дітей різного віку, та всі вони керуються одним гаслом: «Хто забув звичаї і обряди своїх батьків, той не має права називатися українцем».

Саме українська пісня допомогла Галині Петрівні пізнати, зрозуміти і знайти улюблену професію. За роки, що минули, вона стала авторитетним педагогом. Як учителька музики, відмінник народної освіти України, вчитель-методист Галина Петрівна Юзюк вийшла на широкий шлях творчих здобутків. Її педагогічний досвід роботи вчителя музики був узагальнений в Івано-Франківському та Львівському Інститутах удосконалення вчителів.

Зараз Галина Петрівна на заслуженому відпочинку, та часто зустрічається з дітьми, що люблять і не забувають свою вчительку. При зустрічах у розмові з молодими вчителями п. Галина наголошує, що без власної захопленості успіх у роботі неможливий. Треба любити свою професію і серце віддавати дітям, переповнювати душі дітей прекрасним, добрим, відроджувати і зберігати національну спадщину, щоб не замовкала народна пісня у вишневих садах України.

15.08.2023.

ПОРОХ МАРІЯ ЮРІЇВНА

Народилася 31.08.1955 року в смт. Заболотів Снятинського району Івано-Франківської області. З 1974 року — мешканка міста Косів на Прикарпатті. Авторка багаточисельних статей в періодичній пресі та журналах про відомих людей Гуцульщини. Членкиня клубу інтелігенції імені І. Пелипейка та РО «Просвіта», м. Косів. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23-№25, №29).

Друкуватись почала з 1972 року в газетах «Прикарпатська правда» (Івано-Франківськ), «Радянська Гуцульщина» (Косів), «Медицинская газета» (Київ), «Гуцульський край» (Косів), «Думка» (Косів), «Освітнянський вісник» (Косів), «Рідне слово» (Косів), «Галичина» (Івано-Франківськ), «Галицький кореспондент» (Івано-Франківськ), «Галицька Просвіта» (Івано-Франківськ), «Пульс Профспілки» (Івано-Франківськ), «Слово Просвіти» (Київ), «Українська літературна газета (Київ), «Вижницькі обрії» (Вижниця), «Гарний настрій» (Рівне), «Голос краю» (Заставна), «Голос народу» (Чортків), «Дзеркало Коломиї» (Коломия), «Злагода» (Тлумач), «Світ-Інфо» (Чернігів);

в журналах «Буковинський журнал» (Чернівці), «Гражда» (Львів), «Гуцули і Гуцульщина» (Косів), «Гуцульщина» (Верховина), «Гуцульський календар» (Верховина), «Джерельні дзвони» (Писаний Камінь, Косів), «Золота пектораль» (Чортків), «Народне мистецтво» (Київ), «Німчич» (Вижниця), «Перевал» (Івано-Франківськ), в альманасі «За чашкою кави» (Рівне);

в зарубіжних журналах — «Наш голос» (Бухарест, Румунія), газетах — «Наш Український Дім» (часопис про Україну і українців діаспори, Ніжин), «Український Дім» (освітньо-пізнавальний часопис про Україну і українців діаспори, Чернігів), «Нове життя» (Пряшів, Словенія), «Свобода» (Нью-Йорк, США), «Час і події» (Чикаго, США).

ВІХИ ЖИТТЄВОГО І ТВОРЧОГО ШЛЯХУ МАРІЇ БОЄЧКО

*«...Ні, я хочу крізь сльози сміятись,
Серед лиха співати пісні,
Без надії таки сподіватись,
Жити хочу! Геть, думи сумні!»*

Л. Українка «Без надії сподіваюсь!»

Мені здається, що саме ці слова Лесі Українки запали в душу Марії Боєчко — авторки віршів, пісень, фольклористики, засновниці й упорядниці творчого проекту «Джерельні дзвони» і допомагають їй долати життєві перешкоди.

Ім'я Марії Боєчко вперше довелося почути 25 серпня 2018 року в селі Уторопах Косівського району на урочистостях з ознаменування 80-ї річниці від дня народження Тараса Мельничука. Тут миловидна жінка своїм чарівним голосом виконувала пісню-реквієм «Князь Роси», присвячену пам'яті геніального земляка (пізніше довідалась, що слова і музика — самої авторки).

Мені захотілось детальніше дізнатись про неї. Інтернет, фейсбук допомогли в цьому. Так почалось наше знайомство, листування в мережі, а потім — телефонні дзвінки. Марія Іванівна запитала, чи можна мій матеріал про Тараса Мельничука «Світлий слід Тараса Мельничука», надрукований в газеті «Галицька Просвіта» за 14 травня 2020 року, подати в альманасі, який вона редагує. Я була рада, і це було для мене великою несподіванкою.

Зворушлива і щемна зустріч 14 серпня 2020 року з М. Боєчко в косівському видавництві «Писаний Камінь» дала змогу ближче познайомитися з нею. У видавництві й отри-

мала в подарунок альманах «Джерельні дзвони», присвячений 29-ій річниці Незалежності нашої України і книгу «Сад моєї любові», пісню-реквієм «Князь Роси», а тепер щорічно отримую чергові видання та нову книжку, за які хочу щиросердечно подякувати у своїй замітці.

У перші дні Нового 2023 року несподіванкою для мене був новорічний подарунок від Марії Боєчко — два примірники «Джерельних дзвонів» (№№ 26,27) та книжка «Миттєвості долі», які, як і інші, подаровані Марією Іванівною, поповнили мою бібліотеку. Саме читання «Джерельних дзвонів» та її книжок дало мені змогу глибше проїнятися життєво-творчим шляхом цієї чарівної жінки. Гортаючи сторінки, не могла не хвилюватися, не пустити сльозу. Читаючи, відчувала, як щеміло серце...

«Життя прекрасне і цікаве, барвисте і багатогранне... Але воно нелегке і непередбачуване, повне сюрпризів і несподіванок, не завжди бажаних для нас... А ще воно у кожного своє, бо у кожного тільки його доля... А я дякую Богу за долю, яку Він мені подарував. Хоч не легкою була моя життєва дорога, я — щаслива людина...», — ось такими словами Марія Іванівна відкриває свою книжку «Все, що на душі».

На життєвій ниві їй доводилося зустрічатися з радістю і горем, з правдою і брехнею, красою і підлістю. На долю М. Боєчко випало серйозне випробування (хворіє невиліковою генетичною хворобою міоратія-Ерба), але вона щаслива, що живе, що може бачити сонце, і квіти, і весну, і осінні падолист, і — найголовніше — рідних людей, друзів. Але свою життєву стежину вона проходить гідно. Марія Боєчко сильна духом. Попри важку недугу, яка прикувала її до інвалідного візка, Марія Іванівна пише вірші, вивчає фольклор,

любить поезію, історичні романи, українські народні пісні. Захоплюється фотографією (у сімейному архіві є вже понад 50 альбомів фотографій із життя родини, села, краю з 1935 року); малюванням (косівський розпис тарілок, яких у власному доробку є кілька десятків); з 1997 року веде літопис родини, села. Захоплення малюванням пригодилося і на сьогоднішній час, розмалювала понад півсотні тарілочок для оформлення 23-го випуску «Джерельних дзвонів».

«Миттєвості долі» — поетично-прозова розповідь Марії Іванівни про найцікавіші і найважливіші моменти її долі. Разом з авторкою пройшла сторінками її життя, щасливими і болючими, веселими і тривожними... чисто людськими, земними... А книжка «Сонце в долонях» стала не менш цікавим і зворушливим продовженням розкриття лабіринтів теперішнього життя авторки.

Діяльність Марії Іванівни різноманітна: працювала піонервожатою і художнім керівником Ходак-Велицької школи (Верховинський район), музичним керівником Целявського та вихователем Ковалівського дитячих садків. вчителькою початкових класів Ковалівської школи.

Марія Боєчко — лавреатка обласної премії «Просвіта» ім. М. Підгірянки, премії ім. Леся Гринюка, Коломийської міської премії ім. Тараса Мельничука та краєзнавчої премії імені Євгена Паранюка. До речі, Марія Іванівна з минулого 2022 року є членкинею Національної спілки краєзнавців України. Вона — героїня програми «Всупереч долі», позаштатна кореспондентка коломийської районної газети «Вільний голос» (1991-2023).

А народилася М. Боєчко 15 травня 1953 року в селі Мишині Коломийського району. Закінчила Мишинську вось-

мирічну школу, в 1972 — шкільний відділ Коломийського педагогічного училища. А згодом, 1978 року, завершила навчання на історичному факультеті Чернівецького державного університету.

З 2001 року пані Марія є натхненницею і редакторкою творчого проєкту «Джерельні дзвони». Починаючи з літа цього року, щорічно виходять нові збірочки, все більше творчих краян пристає до кола поціновувачів поезії та пісні. На сьогоднішній час в альманасі «Джерельні дзвони» взяло участь понад 300 митців слова та музики рідного Прикарпаття.

Пані Марія гуртує навколо себе добрих людей, організовує творчі сили Коломийщини та Косівщини на сподвижницьку працю з вивчення історії свого краю, дослідження скарбів фольклору, записів різдвяних колядок, великодніх пісень та ігор. А як вона вміло організовує презентації «Дзвонів» — так, що це стало святом, яке переросло в традицію!

М. Боечко — авторка поетичних збірок «Спалах серця», «Ісповідуймо любов», «Лети, пісне моя», «Я возвеличую любов», «Три дороги», «Тернова межа», «Вірю, надіюсь, люблю», «Сад моєї любові», «Все, що на душі», «Миттевості долі», «Сонце в долонях»; дитячих книжок «Дитинства світла мить», «Пролісок», «Українській дівторі про дерева і кущі», «У світі дивоквітів», «Скарбничка-мальовничка»; упорядниця п'яти етнографічних збірників: «Співокрай», «Співанкова тайстра», «Весільні барви» (1-е і 2-е видання), «Різдвяні барви» (1-е і 2-е видання), «Великодні барви»; історичного нарису «Ковалівка. З глибин віків і до наших днів»; «Співанкова тайстра» (пісенник), «Смачні вірші», в якій у віршованій формі подано 50 ре-

цептів давніх і сучасних українських страв. Готова до друку книжка «Лабіринтами долі» та 29-й випуск альманаху «Джерельні дзвони», в якому взяли участь 70 авторів.

Починаючи з 2018 року, жінка самостійно опанувала ази набору, упорядкування та редагування книжки і особисто підготувала до видання чергові 10 випусків «Джерельних дзвонів (№19-№29) та понад десяток книжок своїх друзів по перу. А за всі свої 22 роки літературної діяльності Марія Боечко видала понад 65 книжок різних жанрів і змісту.

Слово для п. Марії — єдина зброя, якою жінка відганяє від себе хворобу, зневіру, розпач, відчай. Вишивання — таланти її душі у творенні краси духовних картин та квітів (їх у неї понад 50), який є спасінням від невеселих роздумів і негативних емоцій, якими сьогодні кишить наша сумна реальність...

Творчість дає їй силу підтримувати інших, допомагає бачити добро і красу довкола й щедро ділитися скарбами своєї душі з усіма, хто цього потребує. За невтомну працю на освітній ниві та подвижництво Марію Боечко було номіновано титулом «Українська Мадонна».

15 травня цього року в Марії Іванівни — 70-річний ювілей. Сердечно бажаємо, щоб життя ще довгі роки дарувало успіх у всіх світлих літературних починаннях! Земних Вам щедрот, шановна ювілярко, міцного здоров'я, турботи і підтримки рідних та друзів! Живіть, творіть та надихайте всіх, хто Вас знає, на добро, даруйте приклад любові до життя, до мистецтва!

15.05.2023.

РУДАНЕЦЬ ОЛЬГА ІВАНІВНА

Народилася 25.02.1956 року. Мешканка міста Коломиї. Заслужена працівниця культури України, членкиня НСЖУ, просвітянка. Активна культурно-громадська діячка Коломиї, організаторка та ведуча різних культурно-масових заходів міста. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№28-№29).

* * *

ВівАт тобі, величне місто Кия,
На берегах правічного Дніпра.
З підніж Говерли славна Коломия
Тобі бажає миру і добра.
Ти наш нескорений, наш княжий граде...
Без сумніву, найкраща зі столиць!
Тріумфи перемог і підлі зради
Все ж не заставили упасти ниць.
Ти піднімався гордо і велично,
Як Фенікс з попелу смертям на зло.
Стократ сильнішим і стократ стоїчним,
Готовим побороти люте зло.
Знов постаєш нескореним форпостом
Для людськості. Супроти хижих орд.
Бо тут ти є господарем — не гостем,
Й не змиришся із волею заброд.
Ти вистоїш в цій битві неодмінно!

І, врешті, світ полегшено зітхне.
І за тобою вільна Україна
Прийдешній день любов'ю надихне!
Здійсниться заповіт: і син, і мати...
Рв'ємо всі пута — далі від москви!
І буде правда в нашій рідній хаті,
Тремти, хижаку! Ідемо на ви!

28.05.2023.

СТЕЖКАМИ МОГО ДИТИНСТВА

Матусин голос: «брищіє¹, пора...
Пора вставати! Брищіє на сході» —
І терла очі сонна дівтора,
Лиш бузьок ґаздував вже на городі.
А там: картопля, сапка, буряки...
Робітні руки — хоч іще дитина...
А на межі — ромашки, як зірки,
І мамина батистова хустина.
Вже сонце котить золоту діжу
Й нестерпно літня спека припікає,
Зі збанком до криниці прибіжу
Й водиці-студениці набираю.
І скоро вступить пОлудень в права
Й поглине все навколо літня спека,
Бо десь за крок вже просяться жнива
Й тренують крила молоді лелеки.
Було це так недавно — й так давно!

1 брищіє – світає. Обрій займається світанком.

Вже діти не пастишать й не сапають...
Життя продріботило, як кіно,
А я в своє дитинство повертаюсь.
Бо лиш тоді так смачно пахнув хліб,
Який матуся витягла із печі.
Й замало було в тому тижні діб,
Щоб вистачило часу для малечі.
А нас лелеки кликали в політ,
Ми за зірками вгадували долю,
Хмаринки вповідАли нам про світ,
Такий безмежний, як вітри і воля.
Минулося. Життєва суєта
Нам підсуває — копії — картини,
Лиш кличе через межі і літа
Матусина батистова хустина.

СТЕЖИНА ДИТИНСТВА

Мій жайворонку, де ти зараз, де?
Кого тепер ведеш по тій стежині?
На голос твій моє дитинство йде,
Хоч снігом припорошує сивини.
І кличе, кличе стежечка в житах,
Таких високих, що сягали неба.
Там ти, як цяточка — маленький птах,
Що піснею приворожив до себе.
Здавався райським садом житній лан,
Й душа співала, як і ти — крилата.
А вдалині, десь там, гудів комбайн...

І я несла полуденок для тата.
Здавалося: весь світ — лиш я і ти,
І пісня безкінечна понад світом.
Й мені хотілося іти й іти,
Й щоб не закінчувались стежка й літо.
А доля щедро сіяла літа,
І вже лишень у спогадах стежина.
Давно там не колосяться жита,
І я давно, мій пташку, не дитина
А скільки стоголосих жайворят
Ти виспівав під цим високим небом!
Лиш спогади вертаються назад
І, як у сон, впираються у тебе.
Мій жайворонку, проШу, не змовкай!
І клич мене в дитинство знову й знову.
На ту стежину в поле, через гай,
Через мою завітчану діброву.
Бо це від тебе всі мої стежки,
Й душа така розхристанокрилата.
Іду життям, як полем, навпрошки.
У вузлику — полуденок для тата.

* * *

— Мамо, матусю,
Сирен цих боюся,
Від них мене вуха болять.
Куди нам ховатись,
Чого нам боятись,
Вони ж собі просто летять.
— Хутчій, моя доню...

Стискаю долоньку
Й по сходах збігаємо вниз.
Враз гуркіт і спалах,
Щось гримнуло, впало
Й карниз перед нами обвис.
Собою закрила
Дитя своє миле
І чую серденька биття.
Цей раз обійшлося,
Лиш дибки волосся
Й єдине бажання — життя!
— Матусенько мила,
Ми чимсь завинили
Цим монстрам в залізній броні?
За що нас вбивати
Й чому ж це наш татко
Не в офісі, а на війні.
Кому це все треба?
Таке гарне небо
І сонце світило для всіх.
Чи є у них мати?
Могла б розказати,
Що то є непрОщений гріх.
— Нас татко боронить,
Ми виживем , доню!
Й скінчиться ця клята війна.
Повернеться тато
І буде в нас свято,
І буде в нас мирна весна!

* * *

Ніч босоніж заходить у осінь,
А ще звечора літо було.
І спекотних днів відголосся
Ще розносить по саду тепло.
Огортає туманами смуток,
Хоч минулого літа не жаль,
Бо не прощено, не забуто,
Бо така ще важка печаль.
Скільки душ відлетіло до неба,
Скільки зір погасило свічу...
Не вини себе, літо, не треба,
Я з тобою разом помовчу.
Це мовчання розродиться криком
На безмірні вселенські світи.
І єдиним бажанням великим
Відомстити! Перемогти!
Тільки так, щоб вже раз і назавжди,
Бо по-іншому вже ніяк.
За життя наше, віру і правду
Зберемо свою волю в кулак.
Ніч босоніж ступає в осінь...
Чуєш, осене, з нами будьь.
З вояком прикури папіросу,
Та лютневу лють не забудьь.
Загартована нашим гартом,
Мушиш з нами тримати стрій.
Вмотивований і з азартом
Буде наш вирішальний бій.

Ти зумієш, я вірю, зможеш!
Тільки сльози не лий дощем.
Переможемо! Переможеш...
Лиш прикрий йому очі... плащем.

СТРИМБИЦЬКА МАРІЯ ВАСИЛІВНА

Народилася 21.06.1958 року в селі Красна Надвірнянського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність — філологія. Працює вчителькою християнської етики в місцевій школі. Щодня веде духовну сторінку в соцмережах. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25-№29).

РІДНА НЕНЬКО-УКРАЇНО, НА КОЛІНА СТАНЬ!

Рідна Ненько-Україно, на коліна стань,
Духовну Зброю в Зернятках дістань.
Заздрість безжально душу рве,
Розпуста, байдужість гвалтують Тебе...
Хробак душу точить, як їй допомгти,
У молитві щирій зникнуть всі гріхи.
З сумління забрати треба черв'ячка,
П'є людську кровіцю — не видно кінця...
Гоїти прийдеться довго, витривало,
Відкриємось для Бога і Його Слави!
Разом із рашизмом гріхи відженемо,
В Вільній Україні мирно заживемо.
Не буде точити нашу совість гріх,
Жити із Любов'ю будемо повік!

21.05.2023.

ДИТЯЧИЙ СМІХ

Дитячий сміх — це чисте повітря,
Яким наповнена наша Земля.
Тепер він не такий — якийсь комічний,
У ньому відбита жахлива війна...
В нас тихо, де-не-де гул літаків,
Щоби сумні події не забути.
Веселий сміх — то голос мрій,
Життя щасливе досягнути!
Важливо нам не допустити зла,
Яке світ внутрішній в душі руйнує.
Веселий сміх — душевна доброта,
Яка завжди лиш Голос Божий чує!

11.05.2023.

ЦАРИЦЯ МИРУ ОЧОЛИТЬ ВІЙСЬКО

Місяць травень — місяць Марії,
Здійсняться, українці, наші мрії!
Вервиця Свята серця обвила,
Ласками Любові душі скріпила!
Крик немовлят пімсту готує,
Щиру молитву Небо почує.
У бій зі злом Матуся йде,
Мир довгожданий Україні несе!
Зернятко Боже дає нам сили,
За кожним словом нечисть загине.
Дитяча молитва руйнує зло,

Тече рікою невинна кров.
Цариця Миру очолить Військо,
Жде Перемога, ми щиро молимся.
Певне всім людям дано розуміння,
В Господі Віра, Любов і Надія.
Україна скоро стане на ноги,
Потопче змія, скине додолу.
Де чути крики і скрегіт зубів,
Народ безбожний жити не вмів.
Важко і боляче — вони Божі діти,
У Царстві Небесному треба радіти.
Навернення їхнього Господь чекає,
Для них Він Плани Свої має!
Сповниться сказане у Одкровеннях,
Здійсниться Обітниця, дана Небом.
Затріумфує Непорочне Серце Марії,
Росія навернеться, весь Світ зрадіє!
У Нову Еру вступить Вселенна,
Злучитись з Богом маєм потребу.
Мирно, спокійно заживе світ,
В Любові Божій продовжиться рід!

29.05.2022. ФАТІМА.

ІДИ, НЕ БІЙСЯ, Я З ТОБОЮ...

Твоя дорога веде у нікуди,
Якщо вона розхристана і боса,
Замерзла вся, чекає вже весни,
Потонути так хочеться у росах.

На роздоріжжі ти стоїш
І вітер батогом малює квіти.
Відчутний свист — у спині ніж:
«О Боже, де мені подітись?»
Дорога вліво — заведе у ліс,
Де хащі, блудники і звірі.
Якщо би компас хтось приніс,
«Та, ні!» — туди дорога в безнадію.
Дивлюсь направо і бачу пейзаж,
Картину гарну, дорога розлога.
Туди іти — потрібен час,
А я розшарпаний, такий убогий.
Так хочеться піти у степ, у далечінь,
Вдягнутися в пісок, як наречена у фату.
О, ні! — там повно змій, і там теплінь,
Мабуть, ще пошукаю і знайду свою...
Стою і думаю: не йтиму навпростець,
Найкращий шлях — пряма дорога.
Якщо піду набік — мені кінець,
Цією як піду — дійду до Бога.
То важко буде, знаю наперед,
Вона вся в тернях — мої ступні голі.
Якщо пройду цей шлях, Я — Молодець,
Почую голос Божий: «Я з тобою!»

30.05.2023.

МІСЯЦЬ ЧЕРВЕНЬ

*Присвячений Серцю Христовому.
Серце Христове, наша Любове,
Ти наша Надія, наше Життя...*

* * *

Літо посміхнулося у вікно мені,
Ясним, свіжим подихом торкнулось душі,
Манить мене, кличе, як в казку, веде,
Все навкруг ожило, вуликом гуде.
Пробудись, всміхнися, подивись, як мило
Червень в колісниці поспіша сміливо,
Він везе для тебе прохання із Неба,
Любов'ю зігріти усіх людей треба.
Серденько Ісуса в променях ясніє,
Хоче, щоб Любов'ю всі серця горіли.
Серця людські стигнуть, почуття маліє:
«Одна лиш на Тебе, Господи, надія!»
Де нема любові, там пуста в душі,
Злоба і ненависть панують в сім'ї.
Шукаємо правду — брехнею живемо,
Ніби в роті чисто — плюємося змією...
Чого зазіхаєм на людське добро?
У себе зробили гадюче кубло.
Так масно говорим, що крила ростуть,
Захочем літати, умить упадуть...
Хто зможе підняти і Руку подати?
Звичайно, Господь буде нас рятувати.
Серденько Ісуса відкрите для нас:
«Приходьте до Мене, чекаю Я вас!»
Любов'ю огорну всі людські серця,

Любов Ця бездонна немає кінця.
Пірнеш у глибінь — залишишся там
І скажеш: «Не буду служити я іншим панам!»
Один в мене Бог, що Царює у Небі,
До Нього звертайтеся у кожній потребі.
Як Люблячий Батько обніме тебе,
Гріхи всі простить і до Дому візьме!

03.06.2023.

ЗЛО ВОЮВАТИ НЕ ВТОМИЛОСЬ

Літо на порозі душі холодить,
По всій Європі відчуваєш.
Тепло гадюкою сичить,
І спека в серцях замерзає...
Тонка струна бас подає,
Мелодія в кокон закрилась,
Лиш вітер в глибині гуде,
Зло воювати не втомилось.
Любов старається ввійти,
Промінням все кругом ogrіти.
Матуся допоможе спокій віднайти,
Не можна склавши руки так сидіти...
— Діткнись, Ісусе, тонких струн душі,
Пройдись смичком, щоб музика заграла,
Щоб пісня Миру залунала звідусіль,
Неслось повсюди: Богу й Україні слава!

05.06.2023.

ПРЯМА ДОРОГА ВЕДЕ ДО НЕБА

Нас мільярди, як зірок на небі,
Маємо код, розгадати треба.
Ключ підібрати не в змозі,
Замочок відкрити Господь допоможе...
Кожен з нас художник у своєму житті,
У барвах малює стежину собі.
Ти не старайся ступати по ній,
Дорога чужа — не належить тобі.
Прямо іди, щоб не збитись з путі,
Господь любить всіх, допоможе в ході.
І не тривожся, що скаже людина,
Гріха стережися, ти ж Божа дитина.
Ми часто боїмось людей,
Що скаже той, що скаже цей...
Для нас страшний Господній Суд.
А люди, що нам їхні пересуди?
Мільйон думок і поглядів життя,
Як не крути — чекає Майбуття...
Сумління часто точить хробачок,
Минуле залишім — зробім скачок.
Та так, щоб всякі біди утекли від нас.
Життя прекрасне, дане тільки один раз!

13.06.2023.

СТРУК ЯРОСЛАВА ДМИТРІВНА

Народилася 28.03.1964 року в селі Середній Березів Косівського району Івано-Франківської області. Проживає в сусідньому селі Люча. Письменниця, поетеса. Вчителька зарубіжної літератури Стопчатівського ліцею Яблунівської ОТГ, що на Косівщині. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2011 року (№11-№29).

З ЯНГОЛОМ У СЕРЦІ

У Києві знову цвіли каштани. Буяла весна. Перші весняні квіти тягнулися голівками до сонця. Легенький вітерець погойдував гілки дерев. Вся ця краса не тішила перехожих... Йшов другий рік війни.

На пероні залізничного вокзалу було людно, всі кудись спішили: хтось їхав із рідного міста, наляканий обстрілами, а хтось знову повертався, незважаючи на небезпеку та сигнали тривоги, які і досі звучали у місті.

Марія поверталася додому, міцно тримаючи за руку семирічного хлопчика, якому не стомлювалася повторювати: «Все буде добре». Коли звучали сигнали тривоги, вона пригортала до себе дитину і говорила: «Не бійся, нас бережуть наші ангели».

— А де вони? — запитував хлопчина.

— У тебе на плечах, а у мене — в серці, — відповідала жінка.

— Чому вони нас охороняють, а ми їх не бачимо?

— На те вони і ангели... А жити із ангелами на пле-

чах чи у серці не просто. Були часи, коли ангели були поряд... Тільки тоді вони не були ангелами, а простими і рідними людьми.

Марія народилася забезпеченій родині, батьки любили свою єдину дитину. Після страшної аварії, в якій загинула мати, все змінилося. Дівчинка часто плакала, а бабуся все говорила:

— Не плач. Твоя мати — ангел. Вона у тебе на плечі, оберігає тебе. Ну чого ти? Не плач...

Після смерті матері батько дуже змінився, рано посивів, приходив пізно, іноді напідпитку. І присутність ангела на плечі зовсім не тішила дівчинку. Вона хотіла, щоб її ангел був поряд, читав казки, розчісував волосся..

Згодом у домі появилася молода медсестра, татова колега по роботі. Вона не надто переймалася чужою дитиною.

Одного разу Марійка побачила маму, яка рвала вишні в саду. Дитина миттю вибігла з будинку, кинулась назустріч, але це була не мама, а лише татова дружина в маминій сукні. Цю синю сукню в білі горошки мати одягла лише один раз, коли вела свою доню у перший клас. А як вона їй личила...

— Не будеш одягати мамину сукню, — подумала дитина.

І через декілька днів, коли сукня висіла на шнурі разом з іншою білизною, крадькома зняла її, спочатку заховала у будці Сірка, а потім понесла на горище, де знаходились старі речі. Мачуха пропажею не надто зашмутилася. Проте Марійка, як тільки зоставалася сама

вдома, бігла на горище, одягала мамину сукню, підпезавшись поясом, діставала зі схованки мамині туфлі, уявляла себе дорослою, такою схожою на матір і хоч трошки відчувала себе щасливою, а потім знімала наряди і гірко плакала.

Прошло небагато часу, і в домі появилися братики-близнюки. Прикипів душею до них батько, а Марійка все частіше відчувала себе зайвою в домі. Батько любив свою дочку, але їй так хотілося материнської ласки, а від мачухи не можна було діждатися і доброго слова...

Закінчивши школу, продовжила лікарську династію, вступила до медичної академії. Додому їздила рідко, а згодом вийшла заміж і появилися власні клопоти і переживання. Чоловік був не багатослівний, в усьому слухався матері, яка часто докоряла йому, що привів в дім «голодранку». Він і сам уже не радий був, що не послухався матері і одружився. З появою дитини проблем побільшало і сім'я розпалася. Марія з маленькою дитиною на руках опинилася просто на вулиці.

Медичну академію так і не закінчила, одержавши диплом медсестри, поїхала працювати у віддалене село. Там отримала будинок під виплату і стала жити разом зі своїм маленьким сином. Довгими зимовими вечорами в'язала светри, сукні, шапки для сільських панянок, а вони їй віддячували продуктами. Влітку допомагала на городах, і всі полюбили молоду медсестру.

Йшли роки, а вдруге заміж Марія так і не вийшла, надто болючим було розлучення з першим чоловіком. Єдиною опорою і надією був син Матвій. Згодом він став дорослим, здобув спеціальність програміста, пра-

цював за кордоном, але про матір не забував, дзвонив їй ранком і ввечері, передавав передачі, вітав зі святами. І все було би добре, якби не ця клята війна.

В перші тривожні воєнні дні хлопець повернувся в Україну і став до лав ЗСУ. Марія молилася і плакала, переживала і надіялася, що скоро закінчиться війна і син повернеться.

Травневий день видався погожим, але Марія була сама не своя. Якусь біду віщувало материнське серце, і біда не забарилася. Ввечері їй подзвонили і сказали: «Ваш син пропав безвісти...». Решту слів вона не чула. Просидівши цілу ніч із портретом сина, вранці вирушила в дорогу. Їхала на Схід шукати свою кровинку, їй би ще хоч один раз пригорнути його до себе. Живого чи мертвого, але вона мусить його побачити. Здавалося, ніщо не може зупинити її, та на передову не пустили. Командир повідомив, що Матвій загинув, але забрати тіло з поля бою не вдалося. Хлопці постараються пробраться вночі і, можливо, їм вдасться...

Марія перебила свого співрозмовника: «Не треба... Мій син уже там серед ангелів, а інші хлопці потрібні ще тут, на землі... Бережіть їх... І нехай вас всіх береже Господь...». Побита горем, вона йшла, не бачивши перед собою дороги. Лише опинившись під колесами автомобіля і побачивши перелякане обличчя водія, мовила: «Вибачте. Все добре...». Та підвестися так і не змогла.

Сильно боліла спина, зламана рука не слухалась зовсім. В лікарняній палаті, куди її доставила карета швидкої, ні з ким не хотіла говорити. Їй було байдуже,

чи світить сонце, чи іде дощ, чи гримить грім, чи зриваються міни, вона не хотіла ні їсти, ні жити. Лікар намагався якось розговорити хвору. Та все марно. Для неї не існувало ні теперішнього, ні, тим більше, майбутнього. Все було в минулому.

Одного разу все ж таки вона наважилась вийти з палати... На подвір'ї побачила маленького хлопчика, з яким гуляла медсестра. Старенька санітарка покликала Марію і сказала: «Горе твоє велике, і ти не хочеш жити.... А як жити цьому хлопчині, що втратив всю родину. Як пояснити йому, де його батьки і братик?... Його самого знайшли під завалами лише на третій день після обстрілів...».

Марія підійшла ближче. Дитина повернула голову, і в її очах жінка побачила такий же смуток і біль, який не відпускав її саму уже декілька місяців.

— Як же тебе звати, — промовила вона ніби сама до себе.

— Матвій, — озвалася медсестра.

І щось таке рідне, таке близьке зворушилось у закам'янілій Маріїній душі. Вона зрозуміла, що втративши одного сина, дорослого і мудрого, доля дарує їй шанс всиновити іншого, маленького і згорьованого. Тому стала провідувати хлопчика, вони подружилися.

І тепер, коли знову цвіли каштани, Марія поверталася додому з ангелом у серці, який загинув і жив лише у її спогадах, та з ангелом у руці, який вижив і повернув Марію до життя, щоби знову одягнути те синє плаття в білі горошки і повести сина у перший клас.

ТИМОФІВ НАТАЛІЯ ІВАНІВНА

Народилася 01.05.1978 року в селі Мишин Коломийського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою української мови та літератури в місцевій гімназії. Лавреатка літературної премії імені Леся Гринюка. Учасниця альманаху з 2003 року (№3-№29).

ЦИКЛ «НАДИКТОВАНЕ ВІЙНОЮ»

* * *

Оніміли слова. Божевільно сполохана Муза.
Скам'яніли думки серед гулу сирен і жахить.
У повітрі нависла невідома страшенна обуза –
Передвісник запеклих і до болю важких лихоліть...
Підсвідомо вуста вимережують вічну молитву
Під сполоханий серця гучний і стривожений стук...
Якогома скоріше зупинить намагаюся бритву,
Що по тілу й душі все січе, мов скажений крук!..
Моя немічна Муза-дитя все чекає розради,
Зачаїлась в куточку, як морозом побита весна...
Витираю сльозини, гою вірою зболені рани,
В закапелках душі віднаходжу потрібні слова,
Щоб її, пошматовану страхом, докупи златати,
Щоби їй, помарнілій, вдихнути життя і красу...
Силу віри і час перемоги й розплати
Неодмінно в дарунок її принесу!

Моя Муза воскресне, розквітне, розправить вітрила,
Зануртує у жилах негамовний бандерівський дух,
У словах і думках возродиться нечувана сила,
Із іскринки воздасться вогонь, що іще не потух.

* * *

На краю вирви груша зацвіла –
Напівжива, чи мертва, чи побита?..
У край, куди ввірвалася війна,
Зі смертю по сусідству прагне жити...
Від стовбура, розсіченого впіл,
З нутра (здається, і душа згоріла)
Єдина гілочка, покручена, а втім
Вона не впала, і вона вціліла...
Присів так рясно білий-білий цвіт...
Мабуть, востаннє... Як же це красиво:
Життя нести, де смерті є політ!
Від пороху не білосніжна – сива...
Незламно вистоять усім вітрам на зло,
Катам-ординцям – ворогам кривавим!..
І плодоносити – на щастя і добро,
Святою вірою чиїсь зцілити рани...
Земля моя – неопалима купина.
Тобі, злий враже, цього не збагнути.
Посеред смерті вишня розцвіла –
Життя і силу у людей вдихнути!

* * *

Як болять мені, воїне, кров'ю налиті зіниці
Твої – щирі та повні іскристих бажань...
Час чеканить хвилини, твердіші сталеві крици,
Поза сумнівом викликів, дій та зітхань...
Як болять мені, брате, припорошені порохом скроні
Твої – вчора повні шалених надій...
Мій світанок – в твоїй зашкарублій долоні,
А мій вечір з тобою ступає у бій!..
Ти – мій подих і день. Ну, а я – твоя тиха молитва,
Твоя сила й незламність у ворожому пеклі наруг...
Моя віра – мов камінь, а ненависть – як бритва!
У тобі – моє завтра, у мені – твій нездоланий дух!
Вкотре сняться мені твої ненароджені діти,
Виглядатиму їх із усіх вітром битих доріг...
Прийде час пожинати плоди і любити,
Дарувати світам сонцесяйний добра оберіг!..

* * *

Коротшає відстань між страхом і болем.
Їду додому – в зруйнований дім.
Ноги дитячі жадають пробігтись полем,
Рясно засіяним вирвами вибухів, мін...
Очі вдивляються вдаль – викарбовують мрію.
Серце калатає, ніби стривожений птах.
Не по-дитячому швидко мережу надію
Там, де вселились колись безнадія і крах...

Мати стривожена – кров'ю запечені губи.
Відстань далека, а пам'ять до болю жива...
Виє сирена. Важко здіймаються груди.
Їдем додому, та знаємо: дому нема!..

* * *

Мій брат заснув. А я – не намілююсь.
Страхи зганяю із юначих вій...
Здуваю болі. Все щиріш дивуюсь:
Любов здолає навіть буревій
Страшний, що смерть несе і голосіння,
Дитячі душі нівечить, серця,
Що прагне вирвати живе коріння,
Рукою створене могутнього творця.
Тут спить мій брат. Там ворог шаленіє,
Здійма над світом бісівський аркан.
Збагнуть ніколи так і не зуміє:
Його чекає вже останній тан!
Поспи, мій брате, наберися сили,
Там побратими у козацькій герці...
Сьогодні зорі омофором вкрили,
Щоб завтра ворогу додав ти перцю!

* * *

Він промовляє ламано. Старається...
Очицями виверчує думки.
Сльозу непрохану сховати намагається,
Торкнувшись ненароком до руки...

Не може розповісти пережитого,
Вузлами сплутані його слова, страхи...
Ті відчуття важкі зі шляху битого,
Яким втікали мати й дітлахи
Під свист сирен, крізь окрики і вибухи
В безпеку, у розмірене життя...
Мудрість – в зіницях, біль – у кожному видиху,
А зовні – просто янгольське дитя...
Він промовляє ламано, українською –
Але ж які солодкі ті слова...
У них любов вирує диво-піснею,
Що душу аж по вінця залива...
Горта світлини в телефоні: – Тут ховалися,
Навпроти он – москаль усіх стріляв...
Отам вночі втікати намагалися,
А я сестричці рота затуляв...
Вцілили діти, почуття – розхристані,
Розгублені дорогами жажіть...
Коли ж бо спокій знов прийде до пристані
І усмішка засяє мимохіть?..
Він промовляє ламано. Хвилюється...
В очах блукають тіні сум'яття...
У серці пережите закарбується
На цілу вічність, на усе життя...

ЮЩАК УЛЯНА МИРОСЛАВІВНА

Народилася 27.01.1986 року в селі Сопів Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. За освітою фінансистка, а в душі – поетеса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24-№29).

* * *

Вони ще в нас проситимуть прощєння,
Щє скажуть: «То все влада, то не ми...».
Ми їх не будєм слухать одкровення,
Для нас вони не будуть вже людьми.
За що, скажіть, ми платимо? За що?
За те, що хочем бути незалежні?
Хіба в нас є щось спільне? Та ніщо!
У нас із ними долі протилежні.
Ми прагнем бути вільні, вони – ні,
Бо ідола раби собі створили
І матимуть поразку на війні,
Хоч цвіту нашого багато вже побили.
Та ми відродимось. Як після ночі день.
Ми відбудуєм заново руїни,
Веселих заспіваєм ще пісень.
Весь світ побачить славу України!

04.05.2023.

ЧИСТИЙ ЧЕТВЕР

Ти зраджений. Осуджений. ЗречЕний.
Тебе чекає завтра вирок смертний.
Ти молишся. Мовчиш. Ідеш смирЕнний.
Ти знаєш – одяг буде твій роздертий.
Ти знаєш про насмішки й бичування,
Що увінчають Тебе тереном колючим,
Що починаються гіркі Твої страждання,
Що болю чаша буде неминуча...
І знаєш Ти, що той Петро і Юда,
І той народ, що слав тобі прокляття,—
То була я. Я була там усюди.
Я навіть брала участь у розп'ятті.
І Ти підеш свідомо на всі муки,
Щоб я колись прийшла таки до Тебе,
Побачила Твої зранЕні руки
І прийняла в дарунок вічне Небо.

13.04.2023.

* * *

Вони жорстокі, ніби та чума,
Хоч розуму у них і не багато.
Коли у когось горе і біда —
Тоді у них веселощі і свято.
Вони, як ті вампіри навісні,
Їм би побільше випустити крові,
Чужі їм зовсім цінності людські,
Не мають співчуття, жалю, любові.
Вони привласнити хотіли би усе,

А що не зжерли, хочуть надкусити,
Хто зна, куди ж їх далі занесе,
Якщо їх вчасно світу не спинити.
Та зрештою, давно було пора
На голову зміюці наступити,
Зникають цілі села і міста,
Ці нелюди продовжують бомбити!
Вони жорстокі, ніби та чума,
З лиця землі стирають покоління,
Невже управи на катів нема?
У них відсутні докори сумління.
Хай схаменуться вже в кінці кінців,
Нехай пощезнуть, як роса ранкова.
Вони ж для світу — купка вигнанців,
Для нас — чума, яка минеться скоро.

ЗАЛЕЖНА

Залежна від тебе, залежна,
Хворію одним лиш тобою,
Була, мабуть, необережна,
Упала у вир з головою.
Ну хто я без тебе? Примара?
Чи тіль боязка, полохлива?
Казали — мені ти не пара,
Й без тебе я буду щаслива.
Вода і вогонь ми з тобою,
Ми різні. Я — день, а ти — ніч,
Та серце не знає спокою,
Коли ми удвох, віч-на-віч.

Мене ти навчив не здаватись,
Йти уперед до мети,
Любити навчив і сміятись,
Тому моє щастя — це ти!

* * *

Мені без тебе кава не смакує,
Ранкова кава, навіть з молоком,
Краплини на вікні, як такт, рахую,
Дощить у серці, як і за вікном.
Мені без тебе літо прохолодне,
І не милує око буйний цвіт,
Мені б туди, де ти, куди завгодно,
За синій горизонт здійснить політ.
Щоб знову лиш удвох. І наша кава.
Й мовчання тихе, або сотні слів...
Війна тебе у мене відібрала,
Не бачу більше кольорових снів.
Страшне чекання вимотало душу,
Страшні новини випили всю кров.
Та я чекаю. Дочекатись мушу.
Ранкову каву питимемо знов.

ДО ДНЯ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

Десь маленьке слоненятко
Тихо плакало, малятко:
«Я на пташку задивився
І від мами загубився...

Що тепер робити маю?
Де ж я маму відшукаю?..».
Ти не плач, маленький друже,
Мама любить тебе дуже,
Он по стежці вже біжить,
Обійнять тебе спішить!
Швидше слізки витирай
І без мами не гуляй.

01.06.2023.

СЕЗОННЕ...

Так хочеться просто в траві десь лежати,
Дивитись на хмари, пташки рахувати,
Від лоскоту сонця примружити очі,
Послухати, як дві голубки туркочуть,
Від шепоту вітру собі позіхнути
І, навіть, можливо, в траві тій заснути...
Скажіть, ну хіба ото є коли спати,
Як треба городи полоти й сапати???

* * *

Вже обсипався цвіт яблуневий,
А я не встигла ним намилуватись,
Ще вчора квітнув сад блідо-рожевий,
Чи, може, білий? Як тепер дізнатись?
Як день мені вчорашній повернути,
Щоби усім сповна насолодитись?
Ну як же я могла про те забути,

Щоб на красу весняну надивитись?
...Не відкладаймо радості хвилини,
Спішімо серцем всю красу відчуту
І не чекаймо завтрашньої днини,
Бо завтра може цього вже не бути.
Бо завтра може просто не настати,
І не цвістимуть яблуні вже більше,
Спішімо жити і спішім кохати,
Хай день СЬОГОДНІ буде щасливішим.

21.05.2023.

СПІЛКА ЛІТЕРАТОРІВ КОЛОМИЇ «СУЦВІТТЯ»

АНДРЕЙЧУК МАРІЯ АНДРІЇВНА

Уродженка села Лісна Слобідка Коломийського району Івано-Франківської області. Філолог. Працює у ВПУ - 14 міста Коломиї, де і проживає. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26-№29).

* * *

Ховає за хмарами небо свою наготу;
Куйовдиться, вітром розплетена, глянцева тиша.
Вже в полудні літо — пришвидшує злегка ходу,
В задумі міркує, а що нам по собі залишить.
Строкаті світанки по росах веде часоплин.
Пірнають у сутінки дні, розігріті снагою.
Мандруємо з літом, чекаємо втішних новин,
Та нишком ковтаємо біль, оповитий сльозою.
І дивляться ночі очима віддалених зір,
В холодних світилах ще можна тепло відшукати.
Грибними дощами затягує з-помежи гір.
Так хочеться літо подовше за руку тримати!

* * *

Прогноз на завтра: мінлива хмарність,
Рясні надії в тривожних снах.
Але у неба така безкрайність,
В яку ще можна сховати страх.
Лише у неба такі простори!
Стають сумирними всі вітри,
Гойдають спокій прадавні гори
Й плечима тягнуться висоти.
Прогноз на завтра... Одне бажання,
Щоби нарешті вже без війни.
Ковтає небо німі питання.
Сьогодні літо, а в ньому ми!

* * *

Дихати світлом, грітися мрією,
Помисли днесь гартувати надією,
Вранці у небо блакитне вдягатися,
В те, що боліло, уже не вертатися.
Скільки вже пройдено! Скільки судилося?
Часом душа і зневірою вмилася.
Доля незрушно сиділа в куточку
І вишивала на свято сорочку.
Все не осмислити, не передбачити,
Інколи важко дещо й пробачити.
Схилами сумнівів йти знемагаємо,
І не завжди, куди треба, звертаємо.

Дихати світлом — тіні зникатимуть,
Дотики спокою в серце вростатимуть.
І понад хмарами сонце зіпнеться,
Що би не було, то...все минеться!

* * *

Назавжди тридцять, сорок, двадцять два...
Бентежить сум обвітрені могили.
Пекучим болем тіняться слова:
Вони ще навіть...навіть і не жили.
Завмерла тиша, поглядом німим
Гірку печаль до себе пригортає.
Розвіявся боїв пекельний дим.
Тут спокій, тут його немає.
Лиш пам'ять неприкаяно ячить, —
Такий ще юний, Боже, дев'ятнадцять!
Схиляє небо сонячну блакить,
У вічних снах він мирним його бачить.
Назавжди тридцять вісім, двадцять сім...
Карбує час, обпалений війною.
Вечірнє сонце шле ясний поклін:
За світло, за життя, за нас з тобою!

* * *

Бузкові дні травневого цвітіння
Здалека видивляються громи.
Їх пестить щедре сонячне проміння
Усміхненої зрілої весни.

Розносить вітер пахощі звабливі,
Мереживо пряде медовий слід.
Бузкові дні натхненно особливі,
Теплом пульсує розпашилий цвіт.
І хай там що громи собі нотують,
Потихо час у літо їх веде.
Бузковий спокій радо дні дарують,
Хай кожен свій у них таки знайде.

* * *

Ховаєш, весно, межі буйним цвітом
Дощами підперезані жалі.
Довкруг твоя свобода розмаїта
Теплом привітним вишиває дні.
Смакуєш миті в сонячних оправках.
Лелечі гнізда повняться життям.
Босоніж вітер, по підрослих травах,
Відчув себе, немов малим дитям.
Торкнися, весно, втіхою рясною
Того, що десь печаллю проросло.
Накрився ліс шаленою грозою,
І свіжістю з усібіч понесло.

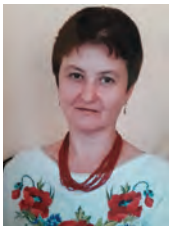
* * *

Люблю світанки скупані в росі,
Рожеві щоки вранішнього неба,
Коли цнотливий світ у всій красі
Вбирає сонця промені у себе.
Духмяна тиша спокоєм мовчить,
Настояна на травах в тінях ночі.
Люблю світанки — вітер вже не спить,
А ледь помітно днем новим лоскоче.
Смакую теплі, свіжі відчуття —
Бальзам цілющий для душі і тіла.
Світанок, мов народжене дитя,
Яке під вечір вже людина зріла.

* * *

Може то не вона, може то лише тінь,
Може марево, що загубилося в часі.
Може подих духмяний весняних цвітінь,
Що десь вітер знайшов на просторій терасі.
Може свіжість дощу, може промінь тепла,
Може мрії уяву збудили завчасно.
Може то не любов — лиш від неї зола,
Ледь жевріє і в сутінках пам'яті гасне.

БАРНЕЦЬКА ОКСАНА ІВАНІВНА

Народилася 31.01.1968 року в селі Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Живе і працює в Італії, там і почала друкувати свої вірші в часописі «До світла». Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20-№29).

ВЕСНЯНИЙ ПАРАД

Чарівний світ дарує нам весна,
В проміннях сонця вітер ловить струни.
В піснях заграє дзвінко тишина
І заговорять найдревніші руни.
Засяють ночі зорями ясними,
У серці мрії роєм загудуть.
Бузок запахне квітами рясними,
Що розкривають всю весняну суть.
Сади розгорнуть скрізь свої вітрила,
Під небом синім попливуть у ряд...
Весна знов землю ніжно оповила
І скрізь наводить свій весняний лад.
Покличе до пера усіх поетів,
Коханням кожне серце надихне.
У подарунок тисячі букетів
Запропонує поле запашне.
Плакучі верби розплітають коси,
Троянди одягають свій наряд.

Горять у травах ніжно-білі роси...
Іде землею весняний парад.

10.04.2023.

ТИ ПРИХОДИШ У СНИ...

Ти приходиш у сни знов і знов
І нічого роки не змінили.
Краю рідний, у серці любов
Надихає й дає мені сили.
Матіолою пахнуть світанки,
Стежка рідна веде до воріт.
Святом грає там день вишиванки,
Де живе найдорожчий мій рід.
Загадково мені усміхнешся
Цвітом білим, як вишні в саду.
Соловейком в гаю обізвишся...
Я в обійми твої упаду.
Через річку по кладці пройду,
Де дитинство щасливе гуляло.
І лиш поглядом все обведу,
Бо на час сподіватись — замало.
У надії і вірі живу,
Твоє сонце зійде, Україно!
Ми здобудемо славу нову
І життя побудуємо вільне.
Ти приходиш у сни знов і знов
І нічого роки не змінили.
Краю рідний, у серці любов
Надихає й дає мені сили.

19.04.2023.

425 ДЕНЬ ВІЙНИ

Безсонна ніч чекає ранку,
Думки тривожать стан душі.
Сова вигукує на ґанку,
А серцем пишуться вірші.
Дев'ятий рік горить земля,
Іде війна не тільки на Донбасі,
І кожний день лунає клич з "нуля",
Що розслабляться не на часі.
Ідуть пліч-о-пліч з гідністю сини.
Вітчизно рідна, час прийшов обрати!
За честь, життя, свободу... Ідуть вони
І в битві цій готові помирати.
Сідає сонце їм в важких боях,
В боях приходять знов до них світанок,
В нове життя нам прокладають шлях,
Щоб мирним був майбутній кожний ранок.
А скільки літ ще треба буде нам,
Щоб вирвати коріння зла усюди?
Чи зможем ми віддячити синам
За ту любов таку безмежну, люди?

24.04.2023.

МОЄ СЕЛО

Вклоняюсь низько рідній стороні
І лину серцем до землі здалека,
Бо там життя дароване мені,
Де символ щастя — на даху лелека.

Роки розлуки пролітають стрімко,
Дощі полощать душу без жалю,
А в пам'яті лунають дзвінко-дзвінко
Мелодії землі, що так люблю.
Там сходить сонце понад лісом нині,
Цвіте ліщина на нові плоди...
Моє село у рідній Україні,
А у душі лишилися сліди.
Стежки дитинства заросли травною,
Зміліла Турка в низьких берегах,
Та з року в рік цвітуть сади весною
І пахне хліб у маминих руках.
Вклоняюсь низько рідній стороні
І повертаюсь знову розділити
Всю радість ту і біль, що є в мені,
Бо з нею можна все обговорити.

11.05.2023.

ТРЬОХСОТИЙ

*Захисникам України
присвячується*

Котилась повільно
Гаряча сльоза
Обличчям холодним
У шрамах від бою.
«Невже це усе», —
Він тихо сказав
І очі закрились
Від нестерпного болю.

Здавалось, що Ангел
Схилився над ним,
Просив, щоб тримався —
Ще не час помирати.
Шептав просто в серце:
«Будь ласка, живи,
Повір, що не хочу
Тебе забирати».

Долаючи жах,
Він тримався роки,
Виборював місце
Під куполом долі...
Та що це? Відчув...
Хтось торкнувся руки...
«Ми ще повоюємо,
Брате, з тобою!».

Під свистами мін
Розліталась земля,
Та хлопця уперто
Несли побратими.
Хоч юний був зовсім,
Не боявся «нуля»,
Постійно гордився,
Що син України.

Спинились... Ще раз...
І знову бігом...
Машина далеко,

Давай поспішати...
Він слухав їх лайки,
Їх подихи й тон
І мріяв про те,
Щоб побачити мати.

Проснувся в палаті...
Все тихо кругом.
Сестричка сказала
Словами простими:
«Все добре, одужуй.
Повір, це не сон...»,
Та він вже в думках —
Де його побратими.

20.05.2023.

ТАНКІСТ

У танку він горів
Уже два рази,
Два рази з пекла
Виходив живим.
Та стрій покинути
Не думав ще ні разу —
Там брат і син
У тім строю є з ним.

Роки дають уже
Про себе знати
І сил отих,

Що в юності, нема.
Та у роду і батько,
Й дід були солдати,
І теж боролись
Проти зла й ярма.

Молитви він читає
На світанку,
Хоч до війни
До церкви не ходив.
Із гордістю носив
Все вишиванку,
Бо Україну рідну
Серцем всім любив.

Чи страшно? Так.
Звичайно, каже, страшно.
Не вмерти, ні —
До перемоги не дожить...
Змінити тему
Пробує поспішно.
Питання це в душі
Йому болить.

Нову машину
Підігнали хлопці,
Трофей отой
Забрали у русні...

Є друг один,
Що грає їм на скрипці
Веселі і сумні
Для всіх пісні.

Так загалом
Нема що розказати.
Війна, війна
І кожний день війна...
Танкіст старався
З нами жартувати,
Але усмішка та
Така була сумна.

23.05.2023.

СВІТИЛИСЬ ЗОРІ... (Рондель)

Світились зорі у твоїх очах,
Коли кохання нас навік єднало.
Коли життя, казали ми, замало
Здійснити все, що у думках.

Серця цвіли, як квіти у садах,
І почуття всю душу заливало.
Світились зорі у твоїх очах,
Коли кохання нас навік єднало.

Звучала пісня щастя при свічах.
Воно нас все міцніше обіймало,
Весь страх й тривоги вперто відганяло,
Щоб жили ми коханням, як у снах.
Світилися зорі у твоїх очах.

30.03.2023.

МІЖ ДВОХ СВІТІВ (Рондель)

Життя іде у замкненому колі.
Між двох світів спинилася душа.
Ми вже навчились дати відкоша,
Щоб не втрачати гідності і волі.

Засіють пухом кожний рік тополі.
Дощем проллється хмара без гроша.
Життя іде у замкненому колі.
Між двох світів спинилася душа.

Роки летять і не питають долі,
Можливо та ніде не поспіша.
Щоб дописати ще куплетик до вірша,
Уже забути хоче свої болі.
Життя іде у замкненому колі.

23.05.2023.

ДОВГАНЮК ВАСИЛЬ ПЕТРОВИЧ

Народився 15.03.1947 року в селі Воскресінці Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. В минулому – працівник коломийських промислових підприємств. Любить поезію з юних літ, а почав писати в уже зрілому віці. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№19-229).

* * *

Змішалось все: і гради, й міни,
Свистять повсюди кулі злі.
Аїда слуги знахабніли,
Вже роблять пекло на землі.
Чий час настав, взяли на плечі
Хрест, долею суджений свій,
Щоб стали дні життя безпечні
На Україні нині всій.
Герої вірять в волю Бога
І захист матері-землі.
Стає гранітом оборона,
Щоб в пеклі грілись москалі.
Наснагу від рідні приймають,
Зігріти душу щоб свою.
Там кожного живим чекають
І лихом згадують війну.
До бід людських москаль байдужий,
Обрав війни лихої шлях.

Гадав, колос він в світі дужий,
Хоч вже на глиняних ногах.

16.02.2023.

* * *

Великий луг — колиска слави
Козацьких вольностей колись.
Тут дух Сірка із козаками
На цій землі ще збереглись.
Стоїть герой на тім розділі,
Розділ, що ділить два світи.
Світ кривди чорний, правди білий,
Всім вибір вільний, куди йти.
Обрала темний світ росія,
Кумирів кривду і брехню,
Взяла собі натуру змія,
Почала з світом злу війну.
Тут кожна п'ядь землі ранена,
Спалена градом чи вогнем,
Кулями всюди проштрикнена,
Скроплена кров'ю і дощем.
Тут кожний своє місце знає
І знає місію свою,
Ніхто надію не втрачає,
Що ми цю виграєм війну.
Тут часу мало для спочинку,
Поки ще в злоби сила є.
Лиш кожний часом на хвилинку
У Бога просить щось своє.

Прохання перше — перемога,
Бо перемога мир несе,
А мир — це до родин дорога,
До мирного життя веде.
А ще прохання є до Бога,
Щоб цю імперію зі зла
Таки же їхня дика злоба
В Аїда царство привела.

22.02.2023.

* * *

Ростить героїв притаманно
Оцій землі уже віки,
Тому Вітчизни землю славну
Народ боронить від орди.
Тут кожний крок землі политий —
Десь капав піт, десь лилась кров.
Народ зумів все пережити,
Вітчизні зберегти любов.
А та любов звитягу родить,
Таку, що так дивує світ,
Бо в гріб кремля потугу зводить,
Чванивсь якою московит.
Оця земля ростить героїв
Із тих, хто жив тут і живе,
І хто в офіру свою долю
Вітчизні без вагань кладе.

Травень 2023р.

* * *

Мав честь бути
Ти, Бахмуте,
Колискою слави
В часи давні
І в ці складні,
В війні з москалями.

Мав честь бути
Ти, Бахмуте,
Ратним полем стати,
Тьму бандитів,
Московитів
В могилу загнати.

Був і буде
Ще, Бахмуте,
Час твоєї слави,
Ще герої
Мужні твої
Одягнуться в лаври.

В тебе слава
Нині й завтра,
Козацький Бахмуте.
Твою славу
В пору ратну
Ніхто не забуде.

15.04.2023.

* * *

Іде війна — війна священна,
Бо ділить світ на табори.
В одному править сила темна,
Інший боронить світ від тьми.
Війна жорстока спонукала
Знайти прозріння багатьом,
Свідомість вщент перекувала,
Що в світ йдемо не тим шляхом.
Пора впізнати ті старання,
Зароджені в лігві кремля,
Які несуть протистояння,
Де єдність верх уже взяла.
Чи варто дружбу з «братом» мати,
В якого руки у крові,
Бо Каїном згодився стати
З лукавим в парі, на землі.
Війна ще дала зрозуміти,
Що мова рідна є скарбом,
Не варто іншої хотіти,
Яка протхнулась матюком.
Наша земля і мова наша,
Визнані Богом і людьми,
Не визнають лиш супостата
За жах увесь його війни.

07.05.2023.

* * *

Москаль навіжений гасає
В овечій шкірі світом цим,
Брехнею споєних збирає,
Хто ще хотів іти за ним.
А шлях його — це мракобісся,
Де править кривда і брехня,
Де кожний світла так боїться,
А тьма скриває злі діла.
Ті сили зла, тут споконвічні,
Сповнили місію свою
І на землі, росії грішній,
Дали на владу булаву.
Право дали лакуз збирати
Із тих, хто совість в собі вбив,
Хто правду пхає в каземати,
Рабом гріха щоб люд цей жив.
Чи скоро зло у світі згине,
А землю вкриє цвіт добра?
Чи скоро кара тих постигне,
Хто людство вабить в царство зла?
Уже вважається ганьбою,
Хто із кремлем союз бере.
Хто правду скривджує хулою,
З хулою з світу і піде.
Хтось зрозумів, хтось зрозуміє,
Куди веде цей шлях кремля.
Коли весь світ уже прозріє,
Тоді й оновиться земля.

28.05.2023.

* * *

Завжди дві сили в світі є,
Є від життя, а є від смерті.
Одна життя всьому дає,
Інша життя те мусить стерти.
Такий Вселенної закон,
Мусить земля по ньому жити,
Долати безліч перепон,
Щоб місію свою сповнити.
Усе у світі, що живе,
Все має душу невмирущу.
Душа без Бога не помре,
Бо є за смерть у світі дужча.
Безмежно можна світом йти,
Коли зоря законів Божих
Взялась шляхом земним вести
Душі людей на це готових.
А та хвалебна сила зла
Проти небес в кінці безсила,
Бо світ створений для добра,
Для цього й створена людина.

07.06.2023.

ДОЛІНСЬКА ЮЛІЯ ВАСИЛІВНА

Уродженка села Ліски Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканка міста Коломиї. Поетеса, дитяча письменниця, громадська діячка. Лавреатка літературних премій імені Марійки Підгірянки, Леся Гринюка та Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» від 2013 року (№13-№29).

СПІВАЙ, ДУШЕ

Неділенька — чудна пора,
Молитва з усіх церков лунає.
Впала з плеч турбот гора,
Душа в красі відпочиває.
Мов небо хилиться до всіх,
Здійміть лише до неба очі.
Приніс нам ранок безліч втіх,
Він переміг темноти ночі.
Лише блаженство і любов,
Лише краса усього світу,
Ти чуєш всім єством Покров
І носиш в серці мрію світлу.
Люби, люби, люби, люби!
Усе люби, що бачиш, чуєш,
Бо ранок — цвіт рясний доби,
Любов'ю душу й світ врятуєш.
Блокнот оцей — це мій дарунок
На ювілей: три роки шлюбю!
Живи, працюй, добром засій,
Щоб щастя сіялось повсюду.

БОГОРОДИЦЯ

Вже серпень добігає до кінця,
В полях блищать холодні роси.
Пречиста Діва варта вінця —
Живі квітки вплели Пречисті в коси.
То я візьму доріднії квітки,
Торкнувшись пелюсток, буду молитись:
— О, добра Мати люду, крізь віки
Не допусти, щоб до гріха схилитись.
Глянь, люди до тебе пішки йдуть,
Аж мозолі на п'ятах водянисті,
Молитву й щирість у серцях несуть,
Щоб розказати правду всю Пречистій.
Дозволь мені, Царице, підійти,
До серденька святого пригорнутись,
Розраду щиру й благодать знайти,
Устами до ікони пригорнутись.
В очах святих впізнала доброту,
Любов черпала, Віру і Надію.
Коли молюся, духом тут расту,
Та нити, щось просити не посмію.
Бо знаєш намір всіх людей, думки,
Так водиш нас, як ще в дитинстві мати,
Щедроти й ласки сієш із руки,
Нам не даєш у розпачі упасти.
О, Зарваницька Матінко Свята!
Йдучи на прощу, ласку відчуваєм.
Стежина долі людству не проста:
Про мир для України днесь прохаєм.

ВІДКРИТА ДУША

Моя душа відкрита до людей,
До захисту СВЯТОЇ України,
До світлих, чистих, праведних ідей,
Щоб благо йшло від кожної людини.
Моя душа відкрита до землі,
Котра цвіте і нас годує хлібом.
Мене п'янять ті запахи ріллі,
Сієє зерно золотом-сріблом.
Моя душа відкрита до світів,
Над ними шлю щодня молитву щиру.
Все оспівати бракує в мові слів,
Хоч різні ми, благаєм в Бога миру.
Моя душа відкрита до садів,
Котрі цвітуть по всенькій Україні,
Щоб кожний серцем за врожай радів,
Щоб теплі весни врунилися світлом.
Моя душа відкрита до дітей,
Щоб лагідність запанувала знову.
Дай, Боже, людям світлих мрій, ідей,
Щоб ніч вповилась в ніжну колискову.
Моя душа відкрита до краси,
До світла, сонця, першого проміння.
Дай, Боже, людям із води-роси,
Щоб квітло в щасті все твоє коріння.

НЕ СУДИ

Не суди і судимим не будеш.
Слово — вітер, його не вернуть.
Вислів злий, знай по собі, ти судиш,
Злі слова щастя в дім не несуть.
Судять всіх і царів, й президентів,
Прокурорів, героїв, послів.
На місця керівні претендентів
Всім осудним вишукують слів.
Судять тих, хто безмірно багатий
І бездомних голодних бомжів.
Всіх, котрі до маєтку завзяті?
Як же розум ще не здорожив?
Судять тих, що лише народились,
Що рівняються до ангелят,
Молодюток, що лише поженились,
І веселих, грайливих малят.
Судять жінку, що ходить в надії,
Й те маля, що в утробі живе,
Історичні, тривожні події,
Все, що в побут приходить нове.
Судять діти своїх найрідніших,
Тих, що їх породили на світ,
Що навчали стежок найсвітліших,
Що вели до рідних доріг.
Судять тих, що давно повмирили,
Не бояться гріха й засторог.
Не судім, щоб на суд ми не стали.
Хто на правді вже — їх судить Бог.

В злих серцях є осуджувать мрія —
Ця ж бо дія з віків не проста.
Над невинним звершилась подія,
Як Пилат суд звершив для Христа.

ОСЕНЕ, ПА-ПА!

Осінь. Зачастили вже дощі...
Де ви ходите, мокрючі?
Стало сумно, тоскно на душі,
Де пташки поділися співучі?
Підпеньки чому ще не ростуть,
Ті, що чудні мохнатії голівки?
Ні айстри, ні жоржини не цвітуть,
Чому не чути дримби, ні сопілки?
Осінь йде, чалапає дощем,
Ворон ходить, бродить в полі пішки.
Повітря, хоч і свіже, в душах щем.
Діток манять яблука й горішки.
Ваблять очі хризантеми нам,
Чи веселка опустилась з неба?
Це дарунок сонцю і світам:
Цвіт для людства — захист і потреба.
Хочеться виспівувать пісні.
Жаль, роти закрила міцна маска.
Може знищать віруси дощі?
Нам листопад — неземная ласка.
Круки в небі б'ються і кричать,
Вже близенько відчувають зиму.
То не круки — наші дні летять.
Дітлахи ждуть ковзанку любиму.

Осене, красунечко, па-па!
Дякуємо за листопад барвистий.
Це людина цінить крізь літа
Осінній дар і щедрий, і врочистий.

ДОБРОГО РАНКУ

Доброго ранку, осінній туман,
Ціле вікно, мов чарівний екран.
Тільки не видно, де сіли птахи,
Сховались, як нині життєві гріхи.
Доброго ранку, сади і гаї,
Роздуми, втіхи і думи мої.
В згадку прийдіть, всі знайомі пісні,
Юність згадайте всім людям й мені.

ВІЩА ЗОРЯ

Ніч. Над вертепом зірка сіяє,
Подихом чистим віл зігріває.
В ослика впертість десь загубилась,
Лиш до ягнятка Діва тулилась.
Сіно, неначе ніжна перина,
Родиться в яслах Божа дитина,
Днесь колискову всі заспівали,
Діві Пречистій всі помагали.
Тихше будь, світе, Бог спочиває,
Діва Марія плаче й співає,
Мружить дитятко очееньки світлі.
Мир буде, вірим, в цілому світі.

ДОСІНЧУК ЛЮБОВ ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 10.09.1965 року в селі Малий Ключів Коломийського району Івано-Франківської області. З 1988 року живе і працює в Коломиї кастелянкою в дитячому садку. Крім поезії – талановита кравчиня вишиванок та українського одягу. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23-№29).

СВІТАНОК

Я на світанку на квітучому полі
Босоніж іду по холодній росі,
Щоб сонце зустріти на горизонті,
Як промені перші впадуть до землі.
Тут повітря п'янке розпирає груди
І ця неймовірна краса навкруги,
Над головою високо синь неба,
Ніби каже: «До мене пташкою лети!».
Ось сонячні зайчики вибігли в поле,
Із трав вже спадає кришталева роса.
І один зайчик гладить моє волосся,
Так ніжно, немов твоя легка рука.

25.07.2020.

НІЖНА РОМАШКА

Найкраща квіточка ромашка —
Це сонечко у білому віночку.
Вона скромна, тендітна, ніжна,
Цвіте на всіх полях і у гайочку.
Ромашкові поля — це все дива,
Маленькі сонечка в таночку.
Там вітерець із ними заграва,
До сонця оберта їх голівочку.

03.09.2020.

ІДУ У ЛІТО

Я йду дорогою, спішу у літо,
Вдивляюся у синій небокрай.
Пшениця зеленіє й жито —
Це рідний мій квітучий край.
Літом я радію усім квітам,
Зеленим травам у росі.
Радіє й сонечком зігрітий
Зелений коник у траві.
Ось жайвір вже у піднебессі
Оспівує усю земну красу,
І соловейко на світанні
Мелодію витьохкує свою.
Усе зігріте теплом літнім:
І наші душі, й води у річках.
Хочеться жити в такому світі,
Де мир панує, а не страх.

12.06.2023.

ДУТЧАК ЛЮБОВ ПЕТРІВНА

Народилася 12.03.1961 року в селі Скопівка Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працює в КП «Іванофранківськвітло». Захоплюється фотографією. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№26-№29).

* * *

Українонько наша свята!
Скільки Ти народила героїв!
І була в тебе, Ненько, мета —
Їх плекати своєю любов'ю.
Гартувала всіх духом міцним,
Вчила землю свою шанувати,
Лиш, на жаль, в нас вбивають синів,
Не дають ніяк вільними стати.
Та герої твої не падуть,
І вони не здадуться ніколи,
З Богом в серці постійно живуть,
А ми всі за них Господа молим.
Синьо-жовте знамено наш стяг,
Здатне в кожній душі майоріти,
Ну, а ті, хто за землю поляг,
Будуть зіркою з неба світити.
Не один із героїв пропав,
Що боровся за волю країни,
Пам'ятаймо ОУН і УПА,
Їхня слава не вмре, не загине.

В полі маки червоні цвітуть —
Це є відбиток крові героїв,
Хоч нелегкий нам видався путь,
Та ми ворога свого поборем.

* * *

Яка щаслива та, що зветься «мати»,
Що привела на світ своє дитя,
Хоч кожній з них приходиться страждати,
Але з страждань складається життя.
Непросто бути мамою на світі,
Тягар важкий, а часом, навіть, біль,
Та матері все мусять пережити:
Квітучі весни й сніжну заметіль.
Робота мами зовсім безоплатна,
Відпустки їй ніколи не дають,
Любові мамі часто недостатньо,
Як діти собі долі оберуть.
Та всі матусі мають зрозуміти,
Що це у них професія така,
І не повинні матері жаліти
За тим, що їхня доля нелегка.

11.05.2023.

* * *

Кілька днів і прийде до нас літо,
У пшениці волошки цвітуть,
Так хотілося б людям радіти,
Та, на жаль, вороги не дають.

Нам вклоняються білі ромашки,
Косять трави уже косарі,
Але так на душі чомусь важко,
Дмуть із півночі буйні вітри.
Вгомонитись не може «вітрище»,
Скільки того життя на землі?
Тільки кулями свище і свище,
Їм здається, вони королі.
Що все можуть, бо сили багато,
Убивають малих діточок,
Гірко плаче згорьована мати,
Не стає їй повітря ковток.
Боже добрий, ти є всемогутній,
Поможи нам і цій боротьбі,
У серця скам'янілі постукай,
І позбав нас нарешті журби.
Щоб ми тішились сонцем й дощами,
Колосками у стиглих житах,
Щоб сини повернулись до мами,
Щоби славили літо в піснях.

27.05.2023.

ДО ДНЯ ЗАХИСТУ ДІТЕЙ

З приходом літа свято йде до нас,
І як би мала тішитись дитина,
Та вогник радості давно уже погас,
Страждає й плаче з ними Україна.
Адже війна дитинство вкрала в них,
Як боляче дивитись на їх долі,
Порозбігались, хто куди лиш зміг,

Під час тривоги в укриття у школі.
І як їм пояснити маєм ми,
Щоб якимось заспокоїти малечу,
На Ангела надія, щоб крильми
Їх захищав як вранці, так і ввечір.
Бо ми безсилі щось змінити їм,
Дамо тепло і, звісно, свою ласку,
Наповнимо любов'ю рідний дім,
Але, на жаль, не поведем у казку.
Та дуже добре, хто тут має дім,
Кого матуся щиро приголубить,
А що робити сиротам отим,
Хто втратив маму й по підвалах блудить?
О, Господи! В День захисту дітей
Візьми опіку, попіклуйся ними,
Зроби Ти так, щоби той ворог злий
Забрався вже нарешті з України.

01.06.2023.

* * *

Такий чарівний погляд в Незабудки,
До неба голубого схожий він,
Але, на жаль, багато в ньому смутку,
Набрав у себе тих людських терпінь.
Так відчуває все, що є навколо,
Як стогне в нас від вибухів земля,
Бо скільки замінованого поля
І менше чути пісню солов'я.
А Незабудка — Квіточка чарівна,
В її серденьку іскорка горить,

Вона, як люди, хоче дуже миру,
Душа її, напевно, теж болить.
Безперестанку дивиться у небо,
Щодня чекає вранішню росу,
Притягує метеликів до себе,
Показує їм вроду і красу.

* * *

Люблю я спів пшеничних колосків,
Як вони в небо зводять рученята,
Росою ранок личка їхні вмив,
То ж хліба будем мати ми багато.
А зараз сили би потрібно їм,
Щоби вони у мирі дозрівали
І милувались сонечком ясним,
Буйні вітри до жнив не дошкуляли.
Вони такі гарненькі й золоті,
Гойдаються собі у різні боки,
Ще зможуть трохи, звісно, підрости
Й набрати у зернятка свої соку.
Радію, що у нас така земля,
Де хліб росте просто отут на полі,
Лиш хочу, щоб закінчилась війна,
Тому про це я нині Бога молю.

* * *

А люди на світі усякі бувають,
Є щирі душею, усіх обіймають,
Є добрі. Себе не жаліють для інших,
Любов віддають вони більше і більше.

Є люди, як сонце, що можуть зігріти,
Підтримати в горі і смуток спинити.
Бувають, як хмари, як гарна погода,
Є ті, що дарують комусь насолоду.
Є люди, що можуть цвісти, немов квіти,
За щастя чуже вони здатні радіти.
Є світлі й яскраві, такі, немов зорі,
Вони, як маяк у бурхливому морі.
Є чесні, порядні, духовно багаті,
Є ті, що уміють всім настрій підняти.
Є люди, як книги, цікаві й відкриті,
Читаєш й не можеш себе зупинити.
Є кілька таких, що з тобою літають,
Дають тобі сили й весь час надихають.
Є люди, з якими щодня хочеш бути,
Хоча одне слово від них би почути.
Є ті, без яких неможливо прожити,
Вони, як вода, і вони, як повітря.
Поганих на світі також вистачає,
Але я сьогодні лиш добрих згадаю!

08.05.2023.

* * *

Ой, як болить в нас інколи душа,
Та це лиш в тих, хто в собі її має,
Бо коли є відсутньою вона,
То ж іншу взагалі не відчуває.
Нам часто так бракує, навіть, слів,
А деколи і вистачить одного,
Щоби тебе хтось добре зрозумів

І тобі легше зробиться від того.
Тому даруймо людям у житті
Хоча б частинку радості своєї
І не жаліймо краплю почуттів,
І посмішки із щирою душею.
Даруймо те, що хочемо собі,
Воно повернеться, побачите, стократно,
Розраду комусь даймо у журбі,
Ну, а це в житті — більше, як достатньо.
Тоді у світі зменшиться і зло,
Жорстокість в нас не буде панувати,
Розквітне всюди світло і добро,
Любов почне з зерняток проростати.

09.07.2023.

КНИЖКО БОГДАН КІНДРАТОВИЧ

Народився 04.03 1947 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області. З 1999 року живе в селі Ковалівка Коломийського району. Член Міжнародної Асоціації художників України та член спілки художників «КОЛО - МИ – Я». Учасник багатьох художніх виставок, як власних, так і колективних. Лауреат літературної премії імені Михайла Кучірки. В літературно-музичному альманасі «ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ» друкується з 2014 року (№14-№29).

* * *

В душу протягом війнуло,
Війна підкралася до нас.
Життя, мов дишло, тягне сили
І так шмагає повсякчас.
Над нами хмари позвисали,
Така чомусь журба в мені,
А за вікном дуби шепочуть,
Нагадують ті гарні дні.
Берусь за пензлик і малюю...
Природа манить — вже весна.
Ціную кожен день прийдешній,
Чи буде завтра? Хто це зна?

* * *

Кров застигає в жилах:
Понівечені люди і храми.
Мелодія часу не винна
В тому, що коїться з нами.
Не можливо позбутися люті,
І спокій лиш маємо в сні.
Доля така нам дісталась,
Бо гинуть сини на війні.
Вже не одне століття
Чиняться різні безчинства.
Ми для свого дитяти
Щасливого хочем дитинства.
Ми усі згуртувались,
Згине заклятий наш ворог.
Відбудуємо школи і храми —
Перемога буде за нами!

* * *

Ой, летить орел
Понад долами,
Ой, летить високо
Та над горами.
Мужньо захищав
Воїн Україну,
Молодим, красивим
В небеса полинув.
А над Прутом зірка
Його ясно сяє,

І ця зірка мамі
Смуток навіває.
Ти не плач, матусю,
Така наша доля,
Бо для України
Найдорожча воля.
Ой, летить орел
Та над горами.
Засівають хлопці
Усе небо зорями.

БУЧА

Схилилась жінка, гірко плаче,
Біля будинку, що тут був.
Літак ворожий скинув бомбу
І залишив тривожний гул.
Сапу взяла жінка в руки,
Пересапала всі грядки
І все, що бомба зруйнувала,
Гарненько вклала у рядки.
Сіла на лавку, що вціліла,
В задумі сльози потекли.
Уже весна, сонечко гріє,
Птахи від вибухів втекли.
І як тут бути? Як тут жити?
Куди подітися вдові?
А щоб ти, вороже проклятий,
Втопився у своїй крові.

Втерла сльози, причепурилась,
Просиділа там до півночі,
Взяла в торбину окрайчик хліба
І подалася світ за очі.

ПАМ'ЯТЬ ПРО СИНА

Помер наш старший син...
Душа на попіл вся згорає.
Та день за днем, та день за днем
Уже без нього враз минає.
Згадуємо перші його кроки,
Як крапельки роси ловив він на вікні.
Та день за днем, та день за днем
Ступав він вперто по житті.
Минула ніч, щасливий сон,
Так швидко щастя проминуло.
Та день за днем, та день за днем
По краплині згадуєм, що було.
Вже рік один давно минув,
Як сина серед нас немає.
Та день за днем, та день за днем
Ми знову щось нове згадаєм.
Минають дні, минають ночі
Кожен з нас на щось чекає.
Та день за днем, та день за днем
Цей біль за сином не вщухає.

КНЯЗЬ РОСИ

*Тарасові Мельничуку
присвячується*

Білі хмари по небу линуть,
Падає дощ на гори й ліси.
Та вже не може цим милуватись
Наш літератор — Князь Роси.
Приходять на могилу до нього,
Кладуть квіти Князю Роси.
Ох, скільки горя він звідти бачить.
Прости нас, Боже, прости.
На небі йому таке і не снилось:
Криваві ріки течуть у Дніпро,
Гуркочуть гармати, рвуться снаряди,
Лелеки покинули своє гніздо.
Для народу і України
Ти завжди будеш Князем Роси,
Якщо ти ближче там до Бога,
Перемоги і миру нам попроси!

ВІРУС — НЕ СТРАШНИЙ

Люди добрі! Не панікуйте,
Що ходить вірус по землі.
Страшніший вірус там, на сході,
Де гинуть хлопці молоді.
А ми усі молимся Богу,
Просімо Матінку Святу.

Нехай покриє Омофором,
Відверне від усіх біду.
Нехай народ це рабство скине,
Хомут, накинтий собі,
Нехай прокинеться свобода
У кожного: в мені й тобі.
Тоді засяє Україна
У різнобарвних кольорах.
І вже назавжди нас покине
Перед чужинцями той страх.
Ідемо гордо по країні,
В руках наш синьо-жовтий стяг,
І вже не звернемо ніколи,
Бо в нас єдиний з вами шлях.

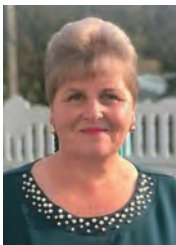
* * *

Роз'їхались мої внучата,
Сиджу один в кімнаті,
Розбіглися, розлетілись,
Немов птахи пернаті.
Згадую усе по крихтах,
Так сумно на душі,
Вишукую слова крилаті,
Вкладаю у свої вірші.
Життя солодке і солоне,
Зібрав ті крихти у долоні,
Та враз підкралася до мене
Підступна сивина на скронях.

Не повернути ті дні назад,
Не хочеться їх повертати,
Бо так написано мені,
Чого себе дарма картати?
От знову чую голоси,
Радість в душу западає.
Внучата — ніжні колоски,
Бо щастя більшого немає.

КОСЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 10.11.1960 року в селі Молодятин Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає та працює директоркою сільського Будинку культури. Лауреатка літературної премії імені Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22-№29).

І БУДЕ БАТЬКО, Й БУДЕ СИН

Чом, вражий покидьку проклятий,
Плюндруєш все кругом в руїни?
Не зазіхай на Київ наш,
Бо Київ — серце України.
Згинь пропадом із нашої землі,
Незламної Української держави,
Бо не зламати вже тобі
Український дух і його слави.
На Захід й кроку не ступи
І не плануй ворожі зміни,
Бо не дозволить Сам Господь
Стоптати душу України.
Не простимо, враже, тобі
Оті страшні твої діяння,
За серденька юначі молоді,
За материні сльози і зітхання,
За недовомлені слова,

За ненароджене дитятко,
За невимовний крик душі
Й за те маленьке янголятко.
З вогню і крові, і з руїн
Розправить крила Україна.
І буде батько, й буде син,
Й цвісти у лузі ме калина.
Розквітнуть села і міста,
Настане світла гожа днина,
І буде ввіковічнена в віках
Героя кожного могила.

ВІЙНА, КОХАННЯ, ПЕРЕМОГА

Війна, кохання, перемога.
В душі і біль, і сум, й тривога.
Горе несуть ракет удари,
Кругом руїни і пожари.
В диму здригається земля —
О! Не простить Українонька моя
Тобі, проклятий вражий орку,
За ту жахливу обстановку,
За тих безвинних діточок,
Згвалтованих дівчат і жіночок,
За спокій вкрадений посеред ночі...
Москалю, виклює ти ворон очі!
За сотні тисяч молодих сердець,
Що захищали Маріуполь, Мар'янку, Донецьк...
Й за тих, хто впав за Ірпінь і Київ
І хто під Бахмутом посивів...
За ті нещасні людські долі,

Що нареклись всупереч волі.
Перекреслила все клята війна —
А були мрії і любов, і ціль життя...
Та меж не мають людські почуття,
Коли диктує серденько щодня.
Нашіптує море любові
І та любов у кожнім слові.
Саме в цей час воєнного буття
Зріють палкі кохання почуття.
Під обстрілом єднають долі
Гарячі серденька в любові.
Так вже створилась чи одна сім'я —
Це вже історія писатиме ім'я,
Бо мужньому українському народу
Немає перешкод і переводу.
Хай в мирі квітне долі цвіт!
Хай накує зозуля многа літ!
Хай зло вже переможе доброта
І перемога заясніє золота!
Я вірю в прекрасне, я вірю в святе,
Я вірю — Україна, мов сад, зацвіте,
Я вірю — рашистів наш дух віджене
І ПЕРЕМОГА до нас всіх прийде!!!

ВІН ПОГЛЯДОМ ВБИВ МОСКАЛЯ

Він гідно смерті у очі дивився
І злобну ненависть слав ворогам.
Він поглядом вбив москаля-супостата,
А серце шептало — Україну не дам!

Ні, не віддам тобі, враже, Україну!
І таких ще позаду, як я, тисячі...
Вмить стрілою у думці майнуло
І вирвалось гасло з ясної душі.
«Слава Україні!!!» — Лунало велично
На вірність й гуманність державі своїй.
Україна ніколи не вмере, не загине,
Її вбережуть побратими мої.
І тут вража куля ГЕРОЯ скосила —
Квітучої долі погасла свіча.
Герої живуть, не вмирають Герої !!!
Їх слава і воля живе у віках!!!

Я У БОГА ВСЕ БЛАГАЮ

А я у Бога все благаю,
З молитвою встаю і засинаю.
Благословення прошу із Небес
На український нарід весь.
Щоб закінчилася тривога,
Щоб вже настала ПЕРЕМОГА,
Щоб повернувся син до мами
Й зажили всі душевні рани.
Щоб дітки батька дочекались,
У дружин серденька не рвались.
Хай батько сина обійме —
Всесильний Боже, просимо тебе!
Звільни від нечисті державу,
Знайди на ворога управу,

Щоб наша ненька процвітала,
Щоб вільною вовіки стала.
Щоб знову на земних просторах
Заколосився хліб і вирости будови,
Всміхалась нація вкраїномовна,
Міцна, щаслива — не гріховна.
В цю мить так хочеться сказати,
Обняти міцно і поцілувати
Всіх наших, всіх захисників —
Відважних дочок і синів.
В цю мить не можна й не згадати,
Низький уклін й шану віддати
Усім ГЕРОЯМ, що лягли в бою
За рідну Україну, за земляньку свою.
Вічна Вам пам'ять!!! Вічна слава!!!
Вічно жива і всюди всіма знана.
Вас поминатимуть із величанням
Хвилиною скорботи і мовчання.

ХАЙ ОБІЙМЕ НАС ПЕРЕМОГА

Я часом все роздумую бува
І думка та чомусь така сумна —
На кожне славне покоління
Судилась проклята війна.
Й в час сьогодення, мов скипіла,
Вогняним змієм налетіла,
Розбила долі — храм життя,
А було світле майбуття.

Мені тепер відкрилась давнина,
Матусі мої згадую слова:
«Дай Бог, щоб ти не знала,
Дай Бог, щоб не відчула
Й в житті ніколи не збагнула,
Що то таке ота війна?».
А я все слухала і не сприймала,
По-іншому війну я уявляла,
Бабусі задавала тисячу питань —
Чому? За що? — запитувала без вагань.
Я зрозуміла через певний часу плин —
Крутить один і той же млин,
Та не знаходить жодну фазу,
Вірю, не знайде й цього разу.
Благослови, Боже, на мир й спасіння
Нове прийдешнє покоління!
Молімо всі нині у Бога,
Хай обійме нас близька перемога!

ПАМ'ЯТАЄШ, ДОНЮ

Пам'ятаєш, доню,
Як тобі в дитинстві
Весну малювала
На білій картинці:
У саду квітучім,
В бриндушках усю,
І мені здавалось,
Наче й я цвіту.

Малювала й літо
В кленовім вінку,
В голубих волошках
В житньому плаю.
В польових ромашках,
Що в зеленім гаю,
І здавалось на папері
Душу я вкладаю.
А як малювала
Осінь золоту,
Шепотом вплітала
В коси сивину.

Я ПИШУ ЩИРО, ВІД ДУШІ

Проснулась я, і сон пішов далеко,
Повіявся десь у дрімучі спориші.
Й в глибокій тиші серед ночі
На білий аркуш просяться вірші.
Слово за словом стеляться рядочки —
Чи то веселі, чи бува сумні.
На щоб мене не надихало,
Я пишу щиро, від душі.
У тих словах, мов таємниця
Враз відкривається мені,
Й що серце моє заговорить,
Те й виливається в вірші.

19.06.2023.

РАЧУК ОЛЬГА ГРИГОРІВНА

Народилася 15.04.1959 року в Омській області. Піврічною дитиною переїхала з батьками в рідне татове село Залуччя Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає по нинішній час. Віршує з раннього дитинства. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2022 року (№27-№29).

СПОВІДЬ

Не раз так було на моєму путі,
Здавалось, що сонця немає,
Та вірила я — Бог pomoже в житті,
І Син Його всіх нас спасає.
Як блудна овечка, ходила в страху,
В пільмі і у темряві жила,
І каялась щиро в своєму гріху,
Й пощади в Ісуса просила.
Христос рабу Божу тоді пожалів,
Почав на добро наставляти,
На Божий Закон мої очі відкрив
І слова Його став навчати.
Ісус віру в Бога у серце вселив
І дав до життя ще надію,
Він сповідь мою милосердно приймив,
З любов'ю зігрів мою мрію.
Христос розбудив мене з страшного сну,

На стежку вказав, що прекрасна,
І хочу служити я завжди Йому
Така вже, як є, хоч нещасна.
Я хочу співати Їм свої пісні,
Щоб славить Отця й Його Сина
За те, що дали зрозуміти мені,
Що я також Божа дитина.
Не зможе диявол в тенета свої
Нікого із нас затягнути,
Лиш треба сказати тверде йому «НІ»,
Щоб вірними Богові бути.

17.02.2002.

ЯКЕ Ж ТО ЩАСТЯ...

Яке ж то щастя, Боже милий,
Коли відчуття любові прилине,
Коли усвідомиш, що Ти єдиний,
Хто в біді і в горі не покине.
Соромно і радісно, коли нас повертаєш,
Якщо по хибній дорозі ідем,
Із любові нас милосердно прощаєш
І бажаєш ввести нас у світлий Едем.
Я Тобі за любов щиросердечний уклін віддаю
І відчуваю тоді, що сильніша стаю,
Та завжди справедливого Бога молю
Через каяття від гріха звільнити душу мою.

МОЛЮСЬ ДО БОГА

Молюсь до Бога на світанку,
Молюся вдень і в темну ніч,
Коли майструю я мотанку
Разом із Богом віч-на-віч.
Молюсь за вдови і сирітки,
І за батьків знедолених,
Що вже не зможуть анізвідки
Вернуть дітей заморених.
Молюсь за неньку-Україну,
За її дочок і синів,
Тих, хто в бою нерівним згинув
Й нащадків мати не успів.

БЕЗ ЛЮБОВІ ЖИТТЯ...

Без любові життя нещасливе,
Воно сіре, нужденне й гірке,
А з любов'ю, як струни, грайливе,
І веселе, й мов пісня, дзвінке.
Тож любіть і кохайте в цім світі,
Бо життя нам дано один раз,
Мовби сон в різнобарвному цвіті,
Воно швидко згасає у нас.

СТАРІСТЬ

Стали в мене шершаві долоні
І давно вже припудрені скроні,
Побіліли, неначе зима.
І як в дзеркало я не дивлюся,
До внучат своїх не тулюся,
То здається, що я ще весна.
Але ж літні жнива пам'ятаю
І осінні дарунки врожаю,
Тож не мариво це і не сон.
Як на землю спадає роса,
Так прийшла блискавично гроза —
Моя старість до моїх вікон.

МАМИН ПОДАРУНОК

Мамо, Ти завжди добре поступала,
Та я тоді іще не знала,
Який дарунок Ти придбала,
Яку святиню мені дала.
З роками, мамо, я здобула
Науку з книжки і відчула,
Як Ти любила, мамо, Бога,
Це — Біблія, Твоя дорога.
У неї Ти знання черпала
І нас, дітей своїх, навчала,
Щоб були ми завжди вдячні Богу
Й за терен, що встеля дорогу.

Коли ця звістка не ясна,
Яка ж тоді нам тут ціна?
Якщо не знає конкретно людина,
Що Бог з любові за нас дав Сина!
Треба навчитися так нам жити,
Що Бог нам дав, тим дорожити,
Людей любити, не судити,
Краще за Бога нам не створити.
Не картати й себе не судити,
А щиро Христа попросити,
Щоб до Батька доніс молитви,
В яких щиро розкаємось ми.
Я ж, рідна, все кудись спішу.
Куди? Це Бог лише знає.
Та все частіше те пишу,
Що серце моє викриває.

ВІЙНА

Бігло життя по барвистій долині,
Що Господом щиро на радість дано,
А зараз йде сумно по темній стежині,
Яку простелила жажлива війна.
В моїм дитинстві було тихо,
Раділи діти і батьки,
Зараз народ терпить лихо,
Падуть на землю літаки.
Вже восьмий рік війна триває,
Безглузда відьма і страшна,

Людей все більше поглинає,
Кінця і краю їй нема.
Роки ідуть, біжать хвилини,
Не в змозі їх спинить ніхто.
А я все жду тієї днини,
Коли закінчиться АТО.
О добрий і блаженний Боже,
Як хочеться уже відчуть,
Що в світі все Тобі лиш гоже
І на землі вже райська путь.
І зношу я до Тебе руки,
Благаю щиро в молитвах,
Щоб припинились страждання й муки,
Твоя ж бо воля в Твоїх словах.

НЕ БІЙСЯ...

Я думкою часто злітала увись
І в небі все Бога шукала,
І мовби сказав Він мені: «Повернись,
Ти землю ще не впізнала».
Ніби хтось обізвався, сказавши мені:
«А де ж це ти Бога шукаєш?»
Не знайдеш мене ані вдень, ні вночі,
Якщо мене в серці не маєш.
Впусти до серця Ісуса Христа,
Слова Його зрозуміти старайся,
Він тобі провідного збудує моста —
Не бійся, довірся й навчайся».

САВ'ЮК ГАННА ІВАНІВНА

Народилася 22.10.1962 року в селі Матіївці Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вчителька української мови та літератури і образотворчого мистецтва. Пое-теса. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№23-№29).

МОЇЙ УКРАЇНІ

Україно! Люба ненько!
Багата й прекрасна.
Тому ти завжди в борні
Боролась за щастя.
Тебе били, розпинали,
Рота закривали
І вішали на гаки,
Мову відбирали.
Спотикалась і падала,
Й знову підводилась,
Розхристана, скривавлена
З руїн підносилась.
На красу твою чудову
Здавна зазіхали,
Моск@льність і татари
Тебе роздирали.
Але ти все витерпіла,
Кулаки стиснула,

І страждала, і плакала,
Та не похитнулась.
І тепер у тебе шрами
Кровцею стікають,
А у грудях болить рана
І не заживає.
А ти шрами зарубцюєш,
Рана загоїться,
І настане мир в країні,
Лиш, люди, моліться!
Твої шрами позникають,
Рани загояться.
Нехай в світі усі знають:
«Буде й у нас Щастя!».

НЕ СПІШИ, ОСЕНЕ

Відлетіли весни,
Відшуміло літо,
На порозі осінь,
Загадково вмига
Срібними дощами —
Крапельками з неба...
Почекай ще трішки,
Не спіши, не треба!
Я ще хочу в весну,
Я так прагну літа,
Я ще хочу трішки
З ними порадіти.
Не влітай у коси
Посріблені літа —

Виміряю ними
Все, що пережито.
Почекай ще трішки,
Не спіши, подруго,
Тут я молодію
Й залишаю тугу.
Тут я повертаюсь
У казкову юність,
У роки найкращі,
У дівочу вірність.
Не спіши, кохана,
Не веди стежками,
Від яких сивіє
Волосся з роками.
Ще побудьмо в літі,
Вдихнім в повні груди,
Бо такого щастя
Вже в житті не буде.
Ще побудьмо в літі,
Така гарна днина.
Нічого не вдієм —
Осінь за плечима.

17.06.2023.

ЗАЦВІВ БУЗОК

Світлій пам'яті моєї матусі

Зацвів бузок на нашому подвір'ї,
Що посадили мама навесні.
Великі грона фіолетові і білі,
Як мама, ніжно посміхаються мені.

У них я бачу щиру душу мами
І очі ті, що наймиліші в світі,
І ніжний колір фіолету барви,
І руки, що уміли пестити і гріти.
Зацвів бузок на нашому подвір'ї
І звеселив нам клумбу квіточками.
Прийшла весна у білому цвітінні,
На жаль, немає з нами тільки мами.

08.05.2023.

МОЇ СПОГАДИ

Люблю я дивитись на вправну роботу,
Як татові руки творять позолоту,
А потім із неї вмілими руками
Виплітають кошик, той, що з писанками.
Покладемо в нього паску і яєчко,
І хрін зелененький, і шинку скраєчку,
І плесканку з сиру, святкову, духмяну,
В яку вклали душу при випічці мама.
А як ми із братом Великдень чекали —
Всі куточки в хаті удвох прибирали...
Та роки минули й незчулися ми,
Як дорослими стали із братом людьми.
Відійшли у вічність наші мама й тато,
Доля розлучила удвох нас із братом.
Він живе у центрі України-неньки,
А я залишилась у селі рідненькім.
Як ми у дитинстві з ним бешкетували,

А тепер за зустріч усе би віддали.
Я люблю Василька і горджуся братом,
Бо він Україну пішов захищати.
Піду на могилки і батькам вклонюся,
І розкажу рідним, як я ним горджуся.
Нехай не героєм, хай лиш рядовим
Захищає спокій Ваш рідненький син.
А я прошу Бога і Йому молюся,
Щоби Ваш синочок живим повернувся,
Щоби знов розквітла Україна-мати,
Щоб ніхто на неї не смів зазіхати!

18.04.2023.

МАМИНА ПИСАНКА

Писанка-яечко у руках у мами
Грає-виграває чудо-кольорами,
Міниться, сміється й мені душу гріє,
Бо в руках у мами писанка ясніє.
В неї вона вклала душу і серденько
І за це вклоняюсь мамочці низенько,
За життя-стежини узорами вкриті —
Мамочку рідненьку згадую щомиті.
Як вона писала писанки ночами
Й узори стелила, ніби килимами,
Там було і сонце, і земля родюча,
І, звичайно, паска духмяна й пахуча.
І штерночка-квіти, що вились без краю,
І гілки вербові, і листя розмаю,

І церкви дзвіниця вгорі із хрестами —
Писали узори ці рученьки мами.
Їй доля стелилась, немов писанками:
То білі, то темні полоски рядами,
А вона, як належне, приймала від Бога
Й, як писанка, була життєва дорога.

18.04.2023.

* * *

*Світлій пам'яті
Магдалини Федорівни*

Померла вчителька, померкло ясне сонце,
І вогник радості в її очах погас,
Вже не загляне у шкільне віконце
І не зайде з усмішкою у клас.
Але той вогник ніжної любові
Ми зберігаєм в пам'яті завжди,
Як після уроків залишались в школі,
Учила нас в'язати, шити і пекти.
Вона була нам в школі друга мати,
Яка оберігала від зневаг,
Не тільки вчила косинуси знати,
Вона людьми учила бути нас.
До неї бігли ми із радістю й журбою,
І, як журавка своїх журавлят,
Горнула ніжністю і щирою любов'ю.
Тепер в молитві згадуєм ми Вас.

9.04.2023.

СОН СОЛДАТА

Заснув солдат у полі після бою,
Знеможений, весь в шрамах й синяках,
І сниться сон українському Герою,
Що його Ангел виніс на руках.
І пригорнув так міцно біля себе,
У вушко шепнув і таке сказав:
«Де було найважче, то за тебе
Я свої білі крила підставляю».
Бій був жорстокий, гинули Герої,
І Ангели літали серед них.
Кров лилася невпинною рікою,
Кричали «мертві» тут, серед живих.
І хтось так ніжно взяв мене на руки
І тихо мовив: «Ти іще живи!».
Він взяв на себе страшні мої муки
І полетів з кривавими крильми.

18.06.2023.

НЕБЕСНИЙ ЗАХИСТ СИНОВІ

Мій Василько ходить — Господь Бог за ним,
А поруч іде Ангел з синочком моїм.
Разом з ними Мати Пресвята іде
І шепче молитву, яка вбереже
Від ворога злого і підлих людей,
Від ока лихого й не зрадить ніде.
Святим омофором, я вірю, Вона

Закриє синочка, як буде біда.
В той час буде поруч Вона з Васильком
І краще за мене зігріє теплом.
Тепло материнське й любов ту святу
Вона перелле у дитину мою.
Ангел-охоронець! Білими крильми
З небесних віконць СИНА обійми.
Сильним будь для нього в час випробувань —
Стань наперед нього швидко й без вагань.
Господи Всевишній! СИНА вбережи!
В час такий непевний Ти допоможи.
Я Тебе благаю, з молитвою лину
Й офіру складаю за свою дитину.

27.06.2023.

ШЕПЕТЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 27.08.1958 року в селі Воскресінці Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вчителька української мови та літератури. Поетеса, новелістка, учасниця і переможниця багатьох турнірів із шахів. Голова СЛК (Спілки літераторів Коломиї) «Суцвіття». Лауреатка літературних премій імені Леся Гринюка та Михайла Кучірки. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№16-№29).

СИНОВІ

Десь сховались за обрій роки
І додали мені сивини.
Зачепились за крила хмарин —
Став дорослим і виріс мій син.
Якщо добре тобі у житті,
Молитви чує ГОсподь мої.
Якщо доля прихильна тобі —
Це дарунок від Бога мені.
Ти навіки дитина моя,
Хоч у тебе твоя є сім'я.
Ти любимець у мене один,
Хоч у тебе росте вже твій син.
Серце завжди в тривозі моє,
Як не бачу й не чую тебе.
Будь щасливим і мудрим в житті,
Своє серце кохай в доброті.

Не спіткнися в стрімкій крутизні —
Буде сумно і гірко мені.
По дорозі отій іди ти,
Де кружляють мої молитви.
В неспокійний тривожний наш час
Сини стали героями в нас.
І напнуло життя всіх вітрил —
Став дорослим і мужнім мій син.

Травень 2023.

НІ! КРИЛАТІЙ ВІЙНІ!

Ні! КРИЛАТІЙ ВІЙНІ! —
Лине голос борців на планеті.
Миру нашій землі,
Її сон не тривожте, ракети.
Моя рідна земля
Жила й працею світ обновляла,
Виглядала майбутнє здаля —
Ніч лютнева усе перервала.
По українській землі
Зашугала орда московитих.
Запалало усе у вогні —
Що ж чекати від звірів безликих?
Озвіріла московська орда
Руйнувала, вбивала, палила.
Їй плювати на людське життя,
Та Бандеру таки воскресила.
Ну, навіщо війна,
Що приносить лиш смерть та руїну?

Та Московська проклята орда
Хоче знищити нас, УКРАЇНУ.
Ми жили і живем,
Хоч тернова в нас стежка-дорога.
Ми у серці несем
Лиш любов до Всевишнього Бога.
Ні, КРИЛАТІЙ війні,
Що мільйони життів поховала,
Що весна забуяла в борні,
Земля чорна від ран застогнала.
Та нажива війна для людців —
Москворотих, пихатих, жорстоких.
Щонайвищої міри катів,
Що забули про людські чесноти.
Для майбутніх своїх поколінь
Заготовили пекло нейтронне.
Не пісню, не хліб, а страхіття війни —
Ракети і бомби.
Ніжно ступає дитя,
Робить перші несміливі кроки.
Та невже обірветься життя
І не вступить воно в світ широкий?
Щоб кохання раділо весні
І дитя приголубила мати,
Ми відстоїмо мир на землі,
Будем, земле, тебе захищати.
Сатанинське московське зло,
Суд Всевишнього прийде до тебе.
Ти не думай — тобі повезло.
Кара небесная зійде із неба.

Залюблена в сонце земля
Ще розквітне у барвах новітніх.
В УКРАЇНІ не згасне життя,
А скупається в славі всесвітній.

18.06.2023.

ОФІЦЕРИ

Присвячую бойовим офіцерам ЗСУ

Ви бороните честь і свободу Вітчизни
Від юнацьких років до останку, до тризни.
В пам'ять вкарбовано двічі в житті не вмирати,
Богом покликані землю оцю захищати.
Доводилось дивитися в очі вам смерті.
Доводилось сльозу на обличчі утерти,
Як бачили друга, що серце його завмирає.
Сильні ви духом, та душу вам біль розриває.
І засяє усмішка на вашім обличчі,
Як кохана, синочок чи донечка сниться.
Та сон обривають ворожі смертельні ракети
І душу спиняють, що прагне до миру, до злету.
А поле двобою далеко, далеко від дому.
Хочеться птахом летіти, летіти додому.
Зацілувати дружину і діток маленьких,
Обнятися з батьком, заплакану втішити неньку.
І знов розгулялась на полі смертельна атака,
Ідесь загубилася в пам'яті рідная хата.
Лиш клятва помститись за друга витає —
Ворог під шквальним вогнем вже назад повертає.

Віяв вітер з полонинки,
З незасніжених вершин!
Пригорнуся до Оленки
І забуду часу плин ...

ПРИСПІВ.

04.05.2023.

ДЕ ПАПОРОТЬ ЦВІТЕ

Повіяв вітер із високих полонин,
По скелях Довбуша мій смуток понесе...
І знову в гості кличе нас Жюгрин,
В купальську ніч, де папороть цвіте!

ПРИСПІВ:

З любов'ю, ніжністю до тебе пригорнусь,
Промінчик сонечка у царстві темноти!
Твою вірністю я все життя горджусь,
Моє коханнячко, світи мені, світи!

Нас розлучила з часом чужина,
Така зваблива, хитра, непривітна...
А я так хочу до твого тепла,
Не вистачає, мила, твого світла!

ПРИСПІВ.

30.07.2023.

Я ВЕРТАВ ДОДОМУ...

Об'їздивши пів світу, я вертав додому
Розігнати смуток, відігнати втому.
Тут пройшло дитинство в росах босоного
І кохання перше, що було казковим !

ПРИСПІВ:

З беріжка на беріг кладка прогинається,
Там живе кохана, що не забувається..
Повернутись в казку серце моє прагне,
Бо мене до неї і донині тягне !

Йду Космацьким плаєм, попід беріг річка,
Весело хлюпоче в Пістеньці водичка!
І мені від цього на душі приємно,
Бо я тут родився, мабуть, не даремно...

ПРИСПІВ.

ДАНИЛІВ ГАННА ДМИТРІВНА

Народилася 12.10.1966 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює вчителькою зарубіжної літератури. Голова поетичного об'єднання «Едельвейс», яке працює при публічній бібліотеці села. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24-№29).

УКРАЇНА І БОГ

Україна і Бог!
Гасло сили й мети,
Що кермує життєві дороги,
У двобої тривог
Вперто каже: «Іти!
До спасіння і до Перемоги».

Україна і Бог —
Два невтомних крила,
Два натхнення, завзяття й любові,
Вісник пересторог,
Клич «Щоб вічно жила
Гідна нація чистої крові».

Україна і Бог —
Це мірило буття
Тих, хто справлений правдою життя.

Та суддя й каталог
Всім, що йдуть в небуття
Злу й неправді свідомо служити.

11.04.2023.

ВИСТОЯТИ

Безглузда, страшна та дика
Триває війна в Україні,
Приносить відчаю крики,
Лишає смерть і руїни.
Косить жорстоким мечем
Юних та посивілих
І переповнює щем
Душі осиротілих.
Сіється смуток і біль
В зорані «градом» поля,
Біла цвіте заметіль —
Кров'ю полита земля.
Гинуть щодня Герої —
Мужньої неньки діти.
Вистояти у двобої,
Боже, дай їм і вціліти!

Травень, 2023.

Я ВЖЕ ВДОВА

(пісня)

Швидко роки минули, як сон,
Була у парі, хоч рідко з тобою.
Серця бились колись в унісон,
Та покрило нас літо журбою.

ПРИСПІВ:

Я вже вдова
І від цього душевно страждаю,
Та Господь
Захищає і допомагає.

Повсякденна тяжка круговерть
В коси вже сивину заплітає.
Снагу випито, вибрано вщерть,
А життєва дорога триває.

ПРИСПІВ:

Треба далі ставати в політ,
Бо на крилах є діти й онуки,
Мудрість, ласку ще нести у світ,
Хоч втомились натруджені руки.

ПРИСПІВ:

05.03.2023.

В ЖАЛЮ...

Пам'яті чоловіка Ігоря

Серед десятків, сотень пар очей
Ще так потрібні твої сині очі
І кашель гострий в тишині ночей,
І рукавиці зношені робочі...
Посеред друзів, рідних та чужих,
Ще донькам хочеться сказати «Тату»,
Рюкзак забрати від плечей худих,
Коли приходив із дороги в хату.
А серед гамору міського й метушні
Онукам треба мудрої поради.
І ждуть, що дідик хоч у добрім сні
Прийде, коли не зможуть дати ради.
Ще щось... Та досі, бо душа уже
Чекає, коли Будуть суд вершити,
І плачемо в жалю за міражем
Того життя, що не змогли прожити.

24.04.2023.

МАМИНІ КВІТИ

(пісня)

Розквітаєте, мамко моя,
Пишним цвітом чарівної рожі
Та рум'янком, що сонцем сія,
Й у здоров'я завжди на сторожі.

Я зготую розкішний букет
І у вазу поставлю до хати.
Сумно, сумно без Вас, не секрет,
Хочу хоч квіточки обійняти.

Запашний чай з рум'янку зварю,
Про дитинство щасливе згадаю
І зустріну ранкову зорю,
Мов матусю у рідному краю.

25.06.2021.

ВІТАННЯ ДРУЖИНІ

(пісня)

*Замість загиблого Миколи Максимчука
і світлій його пам'яті*

З народженням, люба моя,
Тебе я сьогодні вітаю!
Хай мир, перемога сія
У нашому рідному краю.

ПРИСПІВ:

Не плач, моя мила, не плач,
Ніколи Тебе не покину,
Пробач мені, мила, пробач,
Що більше любив Україну.

Проміннями сонячних днів
Я буду тебе зігрівати
І зливою теплих дощів
У спраглу пору поливати.

ПРИСПІВ:

Ще вітром грайливим гірським
Обличчя я твого торкнуся,
Легесеньким сяйвом нічним
До сонних повік пригорнуся.

ПРИСПІВ:

Здоров'я своє бережи
Та донечку виведи в люди,
Синів і онуків від бід бережи,
Молися за Україну всюди.

ПРИСПІВ:

13.06.2022.

ПРОЩАННЯ

Здолавши біль, прогнавши втому,
Пройшовши безлічі доріг,
Нарешті повернувся додому,
Хоч не ступив на свій поріг.
Такий «гарячий» Студенок
І перше червня — чорна дата,
«Був бій тяжкий», — страшний дзвінок,
Летіла звістка у Карпати.
Та, наче іскорка ясна,
Тихцем жевріла ще надія,
Хоч не було спокою, сна,
Ждали, що Ти таки вцілієш.
Молились всі, просили Бога,
Аби Тебе порятував,
Щоб ще цвіла життя дорога,
І Господь чудо щоб послав.
На жаль...Дружині в ювілей
Припав скорботний подарунок,
Що в будні з безвісти веде.
Знов гірка чаша — горя трунок.
Дощем ридали небеса,
В гіркій задумі гори сині,
Та в вічність Бог подарував
Останню сонячну стежину.
Не марно Ти життя віддав,
Тож Україна вічно буде!
ГЕРОЮ Слава! Честь! Хвала!
Тебе ніколи не забудем.

19.06. 2023.

ВИПУСКНИКАМ

Червень — час сінокосів,
Та іспитів теж пора.
Збиває ранкові роси
Змужніла дітвора.
Червень — сонце гаряче,
Довгожданий бал випускний.
Лиш тихо і сумно заплаче
Самотній дзвоник шкільний.
Червень — дорога відкрита
У самостійне життя.
Квапливо торує літо
Стежку до майбуття.
Червень — пора прощання
І нових зустрічей час.
Тож на щасливе кохання
Благословляю вас.

Червень, 2018р.

ХАЙ ЩАСТИТЬ

(пісня)

Вересневого дня
З ясним сонечком на видноколі
Вас маленьких батьки
Привели в стіни нашої школи.

ПРИСПІВ:

Любі діти мої,
милі хлопці та ніжні дівчата,
Так хотілося вам
швидко-швидко дорослими стати.

Час нестримно летить,
Так невпинно і так невблаганно.
І в учнівській сім'ї
Ми сьогодні зустрілись востаннє.

ПРИСПІВ:

Любі діти мої,
мужні хлопці й чарівні дівчата,
Це для вас солов'ї
будуть пісню веселу співати.

Швидко роки пройшли,
Промайнули літа, мов на крилах,
Але тільки чомусь
Скроні ваших матусь посивіли.

ПРИСПІВ:

Милі діти мої,
юне серце щемить у тривозі.
Хай вас Бог береже.
Хай щастить у життєвій дорозі.

Червень, 2018р.

ЛИНДЮК КИРИЛО КИРИЛОВИЧ

Народився 13.08.1937 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вчитель історії та української мови і літератури. Дбайливий господарник, пасічник, закоханий у рідне село, красу Карпат. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15 - №29).

ВЕРБНА НЕДІЛЯ

Вербна неділя — свята водиця,
Здорова, чиста, як міцна криця.
Ворог не знищить життєву силу,
Благословенну, сильну, красиву.
Ісус Христос воскрес із мертвих —
Це перемога життя над смертю.
Він повернувся в лоно народу,
Щоб захистити нашу свободу.
Підступний ворог — змія отруйна,
Сатана згине, темрява згубна.
Стомлені люди моляться Богу,
Щоб зупинити війни тривогу.
Благословення, спасіння Божі:
Життя джерела весною схожі.
Подих весни сірим будням не здолати,
Потяг до прекрасного не зламати.
Принесла веснонька радість, любов,
Гуляй, пташинко, на волі знов.

Розтануть, згаснуть примхи війни,
Усі зрадіють цвіту весни.
Ясне сонце кличе всіх до життя —
Це початок його майбуття.

ВЕСНЯНИЙ СТРУМОЧОК

Послухай спів: тече струмок,
Дзюркоче весело згори.
А серце билось від думок,
Чекало слухної пори.
Коли розтане в горах сніг,
Гірські струмочки попливуть.
Плюскочуть, горнутья до ніг:
Вода торує в доли путь.
Дзюрчать струмки, біжать з гори,
Нарешті вирвались на волю,
Як знак весняної пори —
Вода розлилася по полю.
Затихло все, лише струмок
Пливе і прискає водою,
Спішить до річки чи в ставок,
Дзюрчить і зникне за вербою.

КВІТКА

Десь у садочку розцвіла калина,
Дівоче серце цвітом зігрива,
Як ніжну пісню заспіва пташина,
То проясниться неба синява.
Струмок тече, спішить, з гори дзюркоче,
Дерев, кущів коріння оживля,
Калини кущик обмива, лоскоче,
Немов матуся ніжить немовля.
Цвітуть калина, вишні, абрикоси,
До них літають бджілки і джмелі,
А там, над горизонтом, неба просінь,
Хмаринка тане в золотій імлі.
Зваблива квітка тішилась собою,
Її цілюща сила знана всім,
Вже схили вкутала он білою габою:
Вишневий цвіт купається в росі.

СІМНАДЦЯТЬ ЛІТ

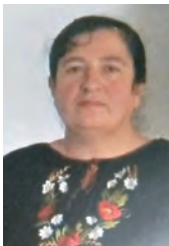
Біленький цвіт, вишневий цвіт —
Нектар життя з роси вбирає.
Милій дівчині сімнадцять літ:
Квіточки кохання шукає.
Звабліві любові перлини
Зірочками в небі миготять:

Любові весняні хвилини
В білім цвіті росою блистять.
Ніжна квітка — намисто життя,
Первісток кохання, любові.
У кохання своє майбуття,
Життєві розваги і болі.
Цвіте квітка розмаєм душі
І серце дівоче ласкає.
Велична у своїй красі
Дівчина, що весну вітає.

НАОДИНЦІ З ПРИРОДОЮ

Наодинці я буду з природою,
Де смерека вишнево цвіте,
Де он буки пишаються вродою
І ялиця в підгір'я росте.
Он ялинка пливе над Говерлою,
Що красується в білих снігах.
Я у думці назву її перлою
І по ґрегітських піду стежках.
Знайду затишку місце й спочинку,
Дикий півень десь з бука злетить.
Від краси я замру на хвилинку,
Від краси захмелію на мить.

ПОДОЛЯК ГАННА ВАСИЛІВНА

Народилася 07.04.1955 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де й проживає і працює учителькою зарубіжної літератури та християнської етики. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24-№29).

ДО МОСКОВСЬКОГО КАТА

Нас били, мордували, палили, навіть топили,
А ми не вмирили, «А ми тую червону калину» співали,
Бо ми — невмирущі, бо ми — єдині,
Ми вірні своїй неньці-Україні.
І нас тобі не здолати,
Зрозумій нарешті це, московський лютий кате.
Чому вперто не хочеш це зрозуміти,
Адже у тебе є теж діти, їм хочеться жити, радіти,
Пісні співати, а ти навчаєш їх тільки вбивати.
Ти хочеш над цілим світом панувати
І давно вже тобі на Бога начхати!
Але зрозумій, нарешті, це: твій рід проклятий.
Ти нелюд і монстр, гидкий павучисько,
Та знай: перемога вже близько.
Бо ми — українці, і з нами завжди Божа ласка,
А твоя вже очевидна поразка.
І ніщо вже тебе тоді не спасе,

Й сповна ти заплатиш за все...
Над Україною сонце миру зійде,
І, як квітка, вона розцвіте.
І хоч зараз Україна вся в руїнах,
Та ніколи не впаде перед тобою на коліна,
Затям собі, клятий вороже, це:
УКРАЇНА ПОНАД УСЕ!
Чуєш, гаде, спинися уже,
Неминуча кара і смерть тебе жде.
Та хіба у тебе є щось святе?
Каїн, маніяк, нелюд тепер ім'я твоє!

27.07.2023.

ДИТИНСТВО

Дитинство моє босоноге
У сни лиш до мене тепер вже прийде,
Не вернеться більше до мене ніколи:
Онук мій до школи вже йде.
А було це наче недавно,
Як в школу сама я ішла,
Бо дуже хотіла я вчитись,
Хоча й не прийшла ще пора.
Учительки першої голос
Зігрів невгамовне маля.
Учитись й ходити до школи —
Здійснилася мрія моя.

ГУЦУЛОЧКА

Я гуцулочка маленька,
В мене писанка гарненька,
Розписала її бабуся,
Я ж іще писати вчуся.
Хочу гроно я писати,
Христа-Бога прославляти,
Писаночки дарувати,
Край свій рідний величати.
Писаночко, посміхнися,
Добрим людям поклонися,
Лине пісня до небес:
«Христос воскрес!
Воістину воскрес!».
Писаночко космацькая,
Ти є чудо із чудес!
Хай радіє Україна —
Христос воскрес!
Воістину воскрес!

ЯСОЧКА

Яся, Ясенятко,
Маленьке дитятко,
Скоро підростало,
Сили набирало.
Спершу у садочок
З братиком ходила,
А потім і школа
Двері відчинила.

В навчанні успішна,
У друзях щаслива,
Струнка, як смерічка,
Гарна, чорнобрива.
Любить танцювати,
Моду показати,
І малим, й дорослим
Поради давати.

ПРОЩАЛЬНИЙ ВАЛЬС

Танцює листя з вітром вальс
І тихо падає до ніг.
Чи пам'ятаєш перший танець наш?
Чи в пам'яті його зберіг?

То була осінь золота,
До вуст тягнулися вуста,
Звучала музика проста,
В твоїй руці була моя рука.

В полон нас музика взяла
І закрутила, понесла,
Від танцю ми захмеліли
І розставатись ніяк не хотіли.

Сьогодні ж музика уже не та,
Не ті слова, не ті вуста,
І на очах бринить сльоза,
Прощальна мить вже настава...

ПРОЩАЛЬНА ПІСНЯ

Слухала, слухала ті твої слова,
А були вони, як полин-трава,
Серце ранили, як мечем, дотла,
Сумувала я, і страждала я.

ПРИСПІВ:

Хоч зустрілися, та розминулися,
Не судилося, не судилося.
Серце пташкою в грудях билосся,
І ти враз пішов, я ж лишилася.

Не іти нам вдвох, не любитися,
Серце змушу я з цим змиритися.
Сині очі твої будуть снитися,
Та коханню вже не вернутися.

ПРИСПІВ.

ПРОКОП'ЮК ГАЛИНА ВАСИЛІВНА

Народилася 06.01.1966 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Підприємниця. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2023 року (№28-№29).

ДАРУНОК КОХАНІЙ

Дарую я літо і квіти,
Дарую я радість, тепло
І променем серце зігріте,
Що в росах купалось воно.
І посмішку цю подарую,
Та очі свої голубі,
І замок тобі побудую
На скелі високій отій.
Хай знову ти будеш щаслива,
І спогади будуть ясні,
Майбутнє тобі красиве,
Веселе життя, мов пісні.

МАМА

Я хочу обійняти тебе, мамо,
Відчути прагну я твоє тепло
І руки твої ніжно цілувати,
Та шептати на вушко «люблю».
За ночі, що колись недоспала
І співала колискові пісні,
І казочку щоразу ти читала,
Хотіла так догодити мені.
Щоб сонечком ти ясним засіяла,
Промінчиком ти гріла в душі,
А очі твої ніжні та щасливі
Не плакали ніколи в самоті.

БІЛА ЛІЛЕЯ

Немов наречена прекрасна,
Розквітла лілея в саду,
Дурманить п'янким ароматом,
Чарує усіх на виду.
Краплинки роси, мов кристали,
Сіяють, блистять наяву,
І ніби художник малює
Чудесну картину свою.
Лілеї, лілеї, ви квіти
Прекрасні, високі, стрункі,
Даруйте нам теплеє літо,
Щасливі та радісні дні.

Я – АНГЕЛ ТВІЙ

Я — Ангел твій, я — сила і надія,
Твій кожен крок я бачу й стережу,
Небесним сяйвом я тебе зігрію,
Крилом своїм накрию і прийму.
Від нужд, біди, спокуси та хвороби
В години відчаю, в години самоти,
Якщо в житті так важко тобі стане,
Не падай духом, а скажи.
Ти — Ангел мій, на срібних своїх крилах
Врятуй мене та і спаси,
Врятуй ти душу й моє тіло,
Наставником моїм ти будь завжди.

ВІЙНА

Небо зажурене плаче,
Стогін я чую землі.
Матінко рідна, чи скоро
Буде кінець цій війні?
Ворог бомбить і змітає,
Нищить, катує і б'є.
Може, ви нелюди дикі?
А люди для вас не святе?
Крові ви п'єте чужої,
Прагнете землі усі,
Хочете всім диктувати

Право на нашій Землі.
Дякую нашим відважним,
Вірним і мужнім синам,
Чесним, правдивим та сильним,
Їхнім терплячим батькам.
Дякую й щиро вклоняюсь
З величчю, аж до землі,
Тим, що загинули тяжко
У клятій запеклій війні.
Слава хай квітне навіки
Букетом червоних троянд,
І пам'ять не згасне, як світло,
На тисячу літ поколінь.

ЯНКОЩУК ПАРАСКА ДМИТРІВНА

Народилася 03.01.1952 року в селі Космач Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. В минулому — техробітниця місцевої лікарні. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№24-№29). Вірші частково пише на місцевому діалекті.

СВЯТВЕЧІР — 2023.

Іде світе Різдво Христове,
У небі зіронька сія.
Святвечір тихо землю криє,
Усіх єднає коліда.
І стануть люди до вечері,
Молитва лине в небеса,
А згадка болем озоветься,
В зажурі котиться сльоза.
За тих усіх, хто міг ще жити,
У кого сила ще була,
А смерть нараз осиротила, —
Взяла ненависна війна.
Врятуй, Ісусе, Україну,
Дай Перемогу у борні,
Би в радості сльоза котилась
Для Тебе в мирній коляді.

21.12.2022.

УКРАЇНА У ВОГНІ

Летять ракети, гради, бомби,
палає небо і земля, —
війнов прийшла на Україну
зажерлива страшна москва.
Схилила голову в зажурі
кохана ненька Україна,
та перед катом своїм злим
вона не впала на коліна.
Обняла діточок своїх,
до серця міцно притулила
і боронити рідний край
з благословенням відпустила.
А українці обнялися,
сміливо стали всі на прю,
і славному Армію створили —
непереможну ЗСУ.
З ордов московсков озвірілов,
що знищує український рід,
сміливо б'ються українці,
чим здивували цілий світ.
Орда рашистів-тирористів
краде, грабує, палить хліб,
гвалтує нарід український,
це не війна, а — геноцид.
Спалена, знищена земля,
в руїнах села і міста.
Скалічені, убиті люди
і міни смерті всюди, всюди...

Земле рідна, українська
кровію полита,
твоя воля у розпуці,
сльозами умита.
За свободу, незалежність
московія мстила,
ще з тих часів, як Батурин
вогнем спопелила.
Століттями орда вража
Вкраїну гнобила
І голодом, розстрілами,
Сибіром морила.
А на цей раз захотіла
націю згубити
і на карті Україну
з лица Землі змити.
Але на все Божа воля,
світ дає допомогу, —
Україна відсвітує
свою Перемогу.
І вже довго біль утрати
пам'ятати буде,
і до віку москалеві
прощення не буде.

СИНИ УКРАЇНИ

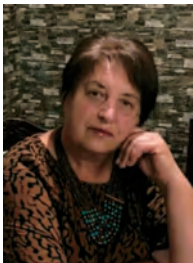
Герої, герої — сини України,
Ви сміло ставали на прю:
За рідну Україну, за свою родину,
Свободу і гідність свою.
Герої, герої — сини України,
Ви кулі спирали грудьми,
Своїми тілами ви нас закривали
Від злої, страшної орди.
Герої, герої — сини України,
Ви свідки страшної ціни, —
За волю держави життя віддавали
Найкращі України сини.
Герої, герої — сини України,
Ви ангели наші святі, —
Пошана і пам'ять усього народу,
Низький Вам уклін до землі.

2022 рік.

БЕРЕЗІВСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ «ЛІТЕРАТУРНІ ПОСИДЕНЬКИ»

ГЕНИК-ЛЕВИЦЬКА АННА ДМИТРІВНА

Народилася 08.05.1964 року в місті Яремче Івано-Франківської області. Проживає в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області. Підприємниця. Активна учасниця художньої самодіяльності сільського Будинку культури. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25-№29).

СИЛА СЛОВА

Сила слова — це сила духу!
Сила слова — міцніша за сталь!
Силою слова можна убити,
За цей вчинок слову не жаль.
Можна слово на вітер кидати,
Можна слово ловить на льоту,
Словом можна серце зранити!
Словом можна описати красоту!
Словом можна кілометри долати,
Словом можна любов берегти,

Словом можна любов відпустити,
Словом можна любов віднайти!
Слово в світі формує фразу,
Слово доносить думки,
Слово, як зброя, стріляє відразу,
Слово живе так віки...
Слово, як пташка, з уст вилітає!
Слово не має теплих країв,
Слово дорожних знаків не знає,
Слово за словом складає твір!
Найстрашніше слово — в мовчанні,
Найстрашніше воно — в самоті!
Сила слова у кожнім бажанні,
Деколи в слові люди — не ті !!!

28.04.2023.

МОЯ ЕННА ВЕСНА

Моя весна — найкраща пора року!
Вона мені народження дала!
Моя весна — назад вже ані кроку!
Моя весна рахує лиш Літа!
Енна весна відкрила двері знову,
Не запитавши, хочу я чи ні,
Принесла теж мені свою обнову,
Зірвала квіти для спокою душі!

08.05.2023.

ТРАВЕНЬ

Травень кульбабами пахне,
Цвіте бузок навкруги!
Все в кольорах файнезне,
Без смутку, журби і туги.
Травень вступив в володіння —
Місяць буяння життя!
Музику створює свою
Пісня дзвінка солов'я.
Травень, як травень,
Ввесь в травах,
Не може інакше, лиш так!
Дні, пораховані Богом,
Для травня лишаять свій смак!

22.05.2023.

СЛОВО ПРО ДРУЗІВ

Друзі перевіряються часом,
Друзі пізнаються в біді,
Друзі не травлять газом,
Друзі не топлять в воді.
Друзі піднімуть, як впадеш,
Друзі крила надійні дадуть,
Друзі самі намокнуть —
Парасольку тобі віддадуть.
Друзі, що поряд з тобою
В радості і у журбі,
Друзі приходять з водою

В дуже спекотні дні...
Друзі сльози повитирають,
Друзі не стануть судити,
Друзі дадуть пораду,
З якою легше прожити.
Можна боротися з ворогом,
Якщо друзів багато мати,
З друзями душа сильніша,
Про це кожен повинен знати!
Кажуть: «Не маєш друзів,
Ворогів тобі не чекати»,
Але...якщо друзі зрадливі,
У слові їх можна впізнати!

09.06.2022.

БІДА НЕ В ТІМ...

Біда не в тім, що ми старієм,
Біда не в тім — не так живем,
Біда не в тім, що ми сивієм,
Біда не в тім — вино не п'єм.
Біда у тім — людей не розумієм!
Біда у тім — заздрість нас псує!
Біда у тім, що жити не умієм!
Біда у тім — у воду хтось плює.

Біда не в тім, що квіти не дарують,
Біда не в тім, що на душі печаль,
Біда не в тім, що в парі не танцюєм,
Біда не в тім, що все життя — рояль.
Біда у тім — про завтра ми не знаєм!

Біда у тім — життя, як брід у воді!
Біда, що ми у цьому світі гості!
Біда — так трошки молоді!

06.06.2021.

МОЇ КВІТИ

Погожій днині радіють квіти!
Квіти, як діти, любов віддають!
З квітами можемо щастя пізнати,
Є, що і квіти сльозу свою ллють...
Кожна квітка по-своєму гарна,
У кожної квітки своє є життя.
Кожна квітка на цій Землі — панна,
І кожна із них має своє звання.
Квіти, як люди, бояться негоди,
Бояться за своє буття!
Нехай для усіх буде добра погода —
Погода, яка не ламає життя!

05.06 2023.

ЦІНУЙТЕ...ВСЕ...І ВСІХ!

Цінуйте тих, хто поруч з ВСІХ,
Цінуйте їх у кожную мить.
Цінуйте всі турботи мами,
Щоб не запізно сльози лить.
Цінуйте мамину молитву!
Цінуйте батька заповіт!
Цінуйте мир! Цінуйте битву!
Цінуйте тих, хто вже поліг...
Цінуйте всі в житті моменти,

Цінуйте сонце і дощі!
Цінуйте смуток, цінуйте горе,
Найбільш цінуйте радощі!
Цінуйте тих, хто вас цинив!
Цінуйте вчора, завтра й нині!
Цінуйте тих, хто вас любив,
Хоч ви в недорогій свитині.
Цініть життя, яке живете,
Цініть хвилину із життя!
Цініть стежину, що знайдете,
Стежину вашу в майбуття!
Цініть старих людей повсюди,
Цініть їх старість, як медаль!
Допоки є ще такі люди,
За небокраєм видно даль!
Цініть ще мову свою рідну,
Цініть її — вона жива!
Шевченка мрію заповітну
Утілюйте в свої серця!
Тай не цурайтесь, люди, мови!
ЦІНУЙТЕ! Це є заповіт!
Бо наша мова — рідна мова,
Скільки б не було мові літ!

02.06 2022.

ПОКИ Є ЧАС...

Як ти маєш щирі очі,
На ікону подивись,
До Землі свої святої
Ти, Людино, нахились.

Нахилися Ти низенько,
В Бога милості проси,
За земні гріхи численні
Покаяння САМ неси.
Знаєш Ти, що маєш руки,
То себе перехрести,
І за тих, хто горе носить,
Ти молитву зговори.
Якщо ходять Твої ноги,
То до храму Ти прийди,
А у день святий молися,
Не роби нечесноти.
Починай свій день з молитви
Та дітей своїх навчи,
У повазі і скромнотах
Це Життя переживи.
Якщо в Тебе є ще совість,
Пожалієш Ти слабих,
Появились в Тебе гроші,
То будь мудрий, не з-за них!
В цьому світі ми лиш гості,
Що нажили — то пусте,
Бо прийде така хвилина..
Помираєш....От і ВСЕ!
Там уже не поцарюєш,
Там небесні є ЦАРІ !!!
Схаменися ТИ, ЛЮДИНО,
ПОКИ ЧАС Є НА ЗЕМЛІ!

21.11.2015.

Зі збірки «Пером долі».

ГЕНИК ІГОР ДМИТРОВИЧ

Народився 12.08.1969 року в селі Середній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Педагог, донедавна – директор школи, художник, поет. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2015 року (№15-№29).

КРИК ДУШІ...

Роздумуючи над християнським життям, мене огорнула тривожність (хоча Папа Павло II закликав: «Не бійтеся!»). Основні вимоги до християн, крім твердої віри в Бога, є любов до ближнього та смиренність духа. Мене хвилює саме смиренність, покора, яку можна трактувати і повертати по-різному. Грамотному християнину зрозуміло, що мається на увазі покора перед волею Господа. Посередником у цьому процесі є священник, слуга Божий, який терпеливо шукає овецьку, що заплуталась у тернині, полишивши отару на деякий час на Бога. Це чудово!

...Але коли інший пастир жене покірних овець зовсім не в тому напрямку, переслідуючи інші цілі, слугачи іншому пану, то їм загрожує велика небезпека. Наука, ніби, та ж сама — ті ж молитви, ікони, хрести. І паства смиренно іде за поводитирем...

А тепер про овець. Котра вівця любить відлучатися від отари, тій прикріплюють голосний дзвінок (колокало), щоб легко віднайти і повернути, а котра пролазить

через огорожу, тій прикріплюють на шию спеціальне ярмо (кросна). Мені це дещо нагадує.

Особливо непокірна вівця.

НА ЗЛАМІ СВІТІВ

У світі електронних технологій,
Бездушних клонів, роботів, дротів,
Комп'ютерів, інформаційних оргій,
Не вистачає ні думок, ні слів.
Тобі судилось в цьому світі жити.
Вирішувати треба лиш тобі:
Ти хочеш руйнувати чи творити,
Ховатись, чи горіти в боротьбі?
В цій грі маєш відчутти, що робити.
Заради гри серця не розбивай.
Вирішуй: чи любити, а чи мстити,
Не можеш оживити — не вбивай!
Це не віртуальна гра на моніторі,
Тут інші правила, а місія одна —
Не загубитись у життєвім морі,
Яке затагує у вир, а вир — до дна.
Ти не Ісус, але ти теж син Неба
І місію пройдеш лише тоді,
Коли повіриш в Бога і у себе,
За руку з Богом підеш по воді

* * *

Як важко тамувати в грудях біль,
Що розриває серце на осколки,
Дивитися, як зради підла тінь

Пускає прахом придбані обновки.
Здобуті кров'ю, потом, мозолям,
Страшною і безмірною ціною —
Карпати і родючий чорнозем,
Дніпро і Чорне море. Ми війною
Відвоювали, полягли кістьми.
І досі гинуть діти України
Від куль московських. Слуги ж сатани
Бенкет влаштовують гучний серед руїни.
...Якби ж скарав їх Бог ще за життя,
Всіх тих, що нашу кров віками пили,
Диявола б діждатись каяття
І вірних слуг, котрі йому служили,
Тоді б спочив спокійно і повік,
Молився б щиро, дякуючи Богу,
І душу б заспокоїв чоловік,
У вічну вирушаючи дорогу.

* * *

Спокійно б жили в злагоді народи,
Якби з самого пекла (не з небес)
На ясні зорі і на тихі води
Не вкрався підприємливий Гермес.
Торгує він на ярмарку і в церкві,
У будні і у свята, на борги.
Купують цвинтар, хоч іще не мертві,
На крові навіть розвели торги!
Торгуємо і тілом, і душею,
Торгуєм совістю, землею і людьми.
Дитиною з утроби не своєю

Торгує мати, чорт її візьми.
Все продається у твердій валюті.
Все продано, все куплено давно,
А бізнесмени ситі і роздуті
Рахують касу, цідячи вино.
Тримай ціну! Ніяка щоб приблуда
Ціну не збила. Щоб ніхто не смів!
Так ще колись продешевив Іуда —
Продав Христа за тридцять срібняків.
Побіймось Бога, схаменімся, люди!
Не все продати можна і купити,
Бо, часом, злополучного Іуди
Трагічну участь можна розділити.

* * *

Стільки ще мають УКРАЇНЦІ, які віддають здоров'я та життя за Україну, мають надію, що змагання їхні не даремні, спостерігати безкарність ворогів наших всередині країни?! Починаючи від розмінування Чонгару, колаборантів у ВР і нижче, прославляння в ЗМІ очільника московської церкви онуфрія, затягування розслідування демонстративного терору — збиття гвинтокрила з міністром ВС України з командою, справи Червінського і т. д.

Чому влада, яка проголошує правильні слова, підписує правильні закони, не приводить їх в дію?! Цей цинічний серіал може погано закінчитись. Військові мають робити свою справу, а всі решта — свою. Є програма «ДІЯ», тож хочемо якихось результатів! Чи ця програма діє проти УКРАЇНЦІВ?

* * *

Сильні нації у важкі часи відроджуються. Коли Україна була під Австро-Угорщиною, Польщею..., населення складало біля 80 млн.

Слабка ж нація, зламана різного роду геноцидами, покидає країну у найтяжчий час, шукає скарбів у чужих краях, або каже: «Досить старців старати! А москалів нам ніколи не здолати!». Поки не поборемо в собі раба, поки не перестанемо говорити це своїм дітям, доти не станемо гідною, сильною нацією!

* * *

Неначе з серця вийняли стрілу...
Краще мовчати, ніж отак брехати.
Замість клясти — складати будуть похвалу,
Замість плювати — в губи цілувати.
Тихіше, люди, — він так мило спить.
Ні, граючись, у тобі будять звіра.
Любов, яку за гроші не купить
Уже гризе прихована зневіра.
Все так нещиро, все так прозаїчно.
...Минають тижні, місяці, роки.
Уста молитву шепчуть механічно.
А як з устами поєднать думки?

Не введи нас...
Визволи нас...
Поки є час...

ГЕНИК МАРІЯ АНТОНІВНА

Народилася 25.09.1958 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області. Фельдшерка ШМД. Працює у Мілані. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22, №29).

* * *

23 липня минає 65 років від дня трагічної загибелі мого тата.

Єдиного сина, батька двох донечок (я народилася після похорону).

Тату, я чекала чуда все життя, щоб тебе побачити.

* * *

Мій Ангеле милий,
Я дуже втомилась,
Подай мені руку,
Бо я упаду...
Дай сили піднятись,
Дай волі не здатись,
Життя обламали круті береги...

Я вірю, втомився
Зі мною у парі.
Я піду з тобою
У снах навмання.
Я чую твій дотик,

Я чую твій подих...
Як болем по вінця
Страждає душа.

Мій Ангеле сивий,
Подай мені крила,
Укупці підем
По зірковім путі,
Де щедрії роси
Цілюють світанки,
Щасливії миті
Насняться мені.

О Ангеле рідний,
Подай мені крила.
Багато не прошу,
Єдиний політ.
З дитинства чекаю,
Я сили черпаю
Із твоїх небесних доріг.

Я знаю, татусю,
Ти Ангел для мене.
Життя обірвалось
Без каплі вини.
А мама так часто
Із нами дрібними
Могилу твою
Умивала слізьми.

Я вірила в чудо,
Я вірила в казку,
Вдивлялась в молитві
В глибінь небеса.
Ніхто не замінить
Дитині ту ласку,
Якої так прагла
Маленька душа.

О Ангеле сивий,
Подай мені крила,
Врятуй мою душу,
Бо я на межі...
Поради шукаю,
У снах тя чекаю.
Поранене серце
Стукоче в мені.

О світе зелений,
О сонце багряне!
Посивіла з горя
Вдова молода...
Тепер біля татка
Могилка і мами...
Вклонюся душею —
Я ваше дитя...

* * *

Літо пахне медами,
А стежки споришами.

Пахне в лісі суницею,
Молодою ялицею,
У полях королицею.
Пахне літо життям !
Віддзвеніло покосами,
Світанковими росами.
Я цим раєм ступаю
Босоніж по розмаю.
Літо пахне світанками,
Веселковими ранками.
Серце геть обімліле
У цих травах замріяних.
Йду назустріч із долею...
А літа вже у вирію...
Ніжним вітром цілована
Моя льоля гаптована...

* * *

Простягну долоні
Пізньому коханню.
На уламках долі,
Як зірниця рання.
Ти прийди...

Спілий плід зриваю
І в гріху смакую...
Я з рубців зшиваю
Серце, душу, долю.
Ти прости...

Ти плече надійне,
Ти розрада щира.
Як отрута мрійна
Душу захистила,
Ти молись...

ДУТЧАК ОЛЕНА ІВАНІВНА

Народилася 07.02.1984 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області. Проживає і працює в Івано-Франківську. Доцент, Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22, №29).

* * *

Небо лле свої сльози в чорнозем.
Чи за мертвих?... Чи за живих?..
Подолати ту темряву зможем?
Відігнати за обрій чужих?

Небо плакало, плакало сонце,
Як щовесни воно не пекло.
Лікувало окопи від болю,
Розтопити все зло не змогло.

Небо лле свої сльози в чорнозем.
Чутно гуркіт і болісний крик.
Смерть і біль – щоденна вже проза..
Біль утрат не затих, не затих...

СВЯТВЕЧІР

Святвечір цього року не такий...
Хоча такий вже трепетний і щирий!
Замріялась та зірка в вишині
Про переможний мир в країні милій.

Стрічаємо Ісуса у яслах
Між пострілів, ракет і снігопадів.
Коліна приклонивши між ягнят,
Ті три царі налякано мовчали.

Ми переможемо. Така вже наша суть,
Бо славнії в нас квіти і коріння.
Ця праведна і нездоланна лють,
Якою рвемо враже павутиння.

Святвечір цього року не такий...
Надія душу окриля. І знову
Йдуть пастушки. І засина в яслах Ісус
Під Богоматері тужливу колискову.

ЧОРНОЗЕМ

Не соняхи ми сієм в чорний ґрунт.
Снарядами печаль розсіялася знову.
Вороння сите виблювало муть —
Ворожу плоть не їстиме до скону.

Не соняхи ми сієм в чорний ґрунт.
Осколки раняць землю у обличчя й груди.
Століттями те поле зранене ятрить...
Як довго ще тобі страждати, мій народе?

КЛИМ'ЮК ОКСАНА СТЕПАНІВНА

Народилася 07.04.1967 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. Спеціальність — бухгалтер, а в душі — з дитинства закохана в поезію. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2017 року (№19-№29).

* * *

Травень сипле в трави росами,
Цвітом землю покрива,
Та не пахне ще покосами,
Бо не кошена трава.
Травень з піснею пташиною,
Що лунає звідусіль,
І з розквітлою калиною,
Що тамує в серці біль.
Травень пахне перемогою
Над ордою всіх століть,
Хоч зі смутком і з тривогою,
Та вже йде щаслива мить.!

* * *

Як я люблю травневі вечори,
Коли земля в спокусливій обнові,
У травах квітів різні кольори
І запах запізнілої любові.
Як я люблю вечірній зорепад
І, як колись, загадую бажання...

Хоч і роки не вернуться назад,
Та все ж таки я мрію про кохання.

* * *

До нас усміхається небо блакитне,
Хмаринки повітряні шлють поцілунки,
А зайчик маленький, гарненький і спритний,
Шукає в людей від вогню порятунку.
А десь там у полі, у чистому полі,
Де ніжні ромашки чарують красою,
Блукають там долі, розстріляні долі,
Шукають нарешті для себе спокою.
Розтопані квіти, розстріляні діти,
А коршуни чорні нависли над нами...
Хотілось так жити, кохати, радіти,
Та нелюд малює страшні панорами.

* * *

Хмариться небо, плаче дощами,
Світ зачекався любові й добра.
Ті, що із нами, і ті, що не з нами,
Будьте людьми, бо прийшла вже пора.

* * *

Вечоріє, вже сонце за обрієм,
Та бентежить травневий розмай...
Хто нам скаже, для чого ми обрані,
Що в цім світі попали у рай.
А хмаринки у небі лебідками
Лиш пливуть і пливуть вдалину...

Головне, не забути нам, звідки ми
І котру зустрічаєм весну.
Головне, не губитися в просторі,
На крутих серпантинах буття,
Завжди бути складними і простими,
Бо така теорема життя.

* * *

Почався ранок. Квіти кольорові,
І веселково роси виграють...
А я назву сьогодні днем любові,
Бо є у цих словах велика суть.
Невже для щастя так багато треба,
Щоб кожен розтопив на серці лід,
Коли над нами чисте синє небо,
А Бог від нас відверне сотні бід?
Краплинка з неба впала на долоні,
То Бог її тобі подарував,
Щоб кожен день з молитви — не з прокльонів
Ти з вірою й любов'ю починав.

* * *

Чому ти, друже, увесь час мовчав,
Свої сховавши вірші у шухляді?
Щоб не шукали свого читача?
Невже ти думав, що тобі не раді?
Хоч і не легкий, та прийшов твій час,
Тобі до щастя стелиться дорога,
Пиши, люби, немов в останній раз,
Тому, що в тебе є талант від Бога!

МАНЖУЄВА НАДІЯ АНТОНІВНА

Народилася 25.05.1964 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. В минулому – технолог меблевого виробництва. Закохана в красу рідної природи, захоплюється квітникарством та кулінарією. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22-№29).

* * *

Як боляче дивитись на руїни —
Криваві рани ньеньки-України...
Єдиної моєї Батьківщини...
Як боляче дивитись на дітей,
Що втратили усе, щонайрідніше...
На вітті гірко плаче соловей...
Бо не така весна, яка була раніше...

* * *

Молюся... І плачу з тобою, Херсоне...
Несила дивитись, коли життя тоне...
Коли уже поруч безпорадність і страх...
Коли в невідомості душу сковує жах...
Сидить на даху з дітьми мати...
До грудей притискає, цілує...
Невже марно допомоги чекати?...
Світ байдужістю всіх дивує...
Що ж та мати в душі відчувала?...
Розуміла, нема вороття...

Коли у безодню холодну упала?...
І закінчилось раптом життя...
....До небес простягаємо руки!
Боже милий, Ти нас прости...
Терпить Україна важкі муки...
Рани їй, Боже, зціли...

* * *

Хто закоханий у квіти, будемо знайомі!
Разом будемо радіти квітковій обнові!
Щастя сіяти і радість світ цей прикрашати,
Кольорами яскравими красу малювати!

* * *

Пройдусь селом: над річкою чи в полі...
В день сонячний чи з проливним дощем...
Прислухаюсь до шелесту тополі...
Огорне душу тихий, ніжний щем...
Усе навкруги, куди не глянеш зором,
До болю рідне, дороге до щему...
Серпанком ранок стелиться прозорим!
Роса блищить, неначе діадема...
Знайоме все тут... Рідні всі стежинки...
Дзвінкі потічки, гори і ліси!
В небі пухнасті лагідні хмаринки...
Все у безмежній щедрості краси!

* * *

Добіга епогею день...
Догорає, неначе свічка...

Тихнуть звуки пташиних пісень...
Підкрадається тихо нічка...
Засинає усе навкруги...
Лиш дзвенить невгамовна річка...
Засинають поля і луги...
Чути шепіт гірського потічка...
Річка хвильки свої гомінкі
Котить в незвідані далі...
Ці акорди безмежно дзвінкі,
Берегам колискову співають...

* * *

Здається, буде дощити...
Принишло небо у хмарах...
Земля буде спрагло пити,
Квітки напувати в травах!
Здається, земля відчула
Оту життєдайну силу!
Від грому раптом здригнулась,
До літа спішить квапливо...
Гніздяться кругом пташата,
Щебечуть — душа радіє!
В віночку із квітів хата!
Жевріє в душі надія!

МУЗИКА ДОЩУ

Дощу монотонна музика
Заколисусє спраглу душу...
Трусить хмарка з тугого вузлика,
Тихо й ніжно гамусє сушу...

Ллється музика ніжно й трепетно,
Витанцьовує краплями лунко...
Стало вмить на душі свіжо й радісно,
Ллється дощ соковитим трунком...
А від того свіжого трунку
Стрепенулась, ожила земля,
Боже, дякую за дарунки,
Це для нас твоя милість зійшла!

* * *

Я вірю в себе! Вірю в Україну!
Я вірю в щастя! Вірю в небеса!
Прийде ще час, і оживуть руїни!
Ще буде чарувати нас краса!
Ще буде пишно квітнути калина!
І чорнобривці з запахом терпким!
На радість всім розквітне Україна!
А вороги хай зникнуть, наче дим!

13.06.2023.

* * *

Все буде добре! Мусить бути добре....
Настане день — закінчиться війна!
Боронять землю воїни хоробрі
Та наближають краще майбуття!
Ми заживемо весело й щасливо!
З землі своєї ката проженем!
Прийде до нас та радісна година....
Прибуде щастя з Перемоги днем!

14.06.2023.

ТИМОФІЙ ГАННА ПЕТРІВНА

Народилася 14.05.1968 року в селі Нижній Березів Косівського району Івано-Франківської області, де і проживає. В минулому — технолог лісопильного виробництва. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22-№29).

ШЕВЧЕНКОВЕ СЛОВО

Великий Геній нашого народу —
Незламний дух і сила боротьби.
Найбільше у житті любив він волю,
Тернистими стежками мусив йти.
Художник і поет, філософ і бунтар,
Талант від Бога, любов до батьківщини,
І довгі-довгі роки в засланні
Далеко так від рідної України.
Далеко так від рідної землі,
Де не гудуть хрущі, не спіють вишні,
Думки переривались у вірші,
Душевну муку знав лише Всевишній...
Його слова пророчі і святі
Не згинули в п'ятьмі, вони із нами...
Шевченка слово у серцях живе,
І рвемо знов москальські ми кайдани.

ЛЕСІ УКРАЇНЦІ

Весна омила річки береги,
І вже розквітли перші первоцвіти...
Любила Леся слухати весну,
Бо як красу ту можна не любити.
Тендітна юнка з блиском у очах
Красу любила, поезію і волю,
Тернистим був її життєвий шлях,
Багато болю випало на долю.
Її талантом захоплюється весь світ,
Тендітна, ніжна, геніальна жінка,
Любов і гордість нашого народу,
Красуня і бунтарка — Леся Українка.

ВЕЛИКДЕНЬ — 2023

Ми дочекалися Святого Воскресіння,
А серце стогне, рветься на шматки,
Війна в країні, болі, смерті...важко,
Не радують ні паска й писанки,
Війна в країні — гинуть, гинуть люди,
Руйнуються і села, і міста...
Допоки нелюди знущатись будуть?!
Не радує весняна ця краса.
Нелегкий Хрест несе моя країна,
Весняне сонечко дарує мрію...
Ісусе милий, Ти стерпів всі муки,
Даруй народу нашому Надію...

16.04.2023.

ЩАСТЯ

Щастя заховано в сонячній днині,
В променях сонця, в ранковій росі,
В першій підсніжнику, в гордїй лілїї,
В щебеті птахів, в веселковій красі.
Щастя в горнятку любимому — кава,
Як за вікном завірюха мете,
Щастя, як рідні живі і здорові,
Й на свята родина у гості прийде.
Щастя в маленьких приємних дрібницях,
В щирості друзів, у сміху внучат,
Бачити гори, і квіти, і місяць,
Й зорі, що в небі нічному горять.
Як скласти до купи щасливі хвилини,
Вийде чудовий, яскравий букет,
Як на душі сумно, боляче, важко,
Шукаймо промінчик Надії у сяйві планет.
Цінуймо приємні, цікаві моменти
В калейдоскопі земного буття,
Будьмо щасливі, на зло всім незгодам,
Й дякуймо Богу за наше життя.

01.01.2022.

ПРОМІНЧИК СОНЦЯ

Промінчик сонця, що прокинувся в небесах,
Постукав у віконце, знову ранок,
Безсонна ніч пішла у небуття,
Над Україною кривавиться світанок.
Світанок зітканий із болю і смертей,
А від тривоги серце крається.
Летять ракети знову! Скільки ще?!
Антихрист злою люттю захлинається.
Уже не страшно, вже не боїмось,
Уже не лютий — золотиста осінь.
Благаєм в Бога захисту для всіх,
Щоб Мирне небо й тиха синя просинь.
Антихрист згине, кане в небуття,
Своєю злою люттю захлинеться,
Ми дочекаємося Миру й тишини,
І сонечко привітно нам всміхнеться.

22.11.2022.

В СТОГОЛОСНЯ ВІТРІВ

Кричу... В стоголосся вітрів,
Серце пронизане болем,
Та вітер не чує мій біль,
Гуляє розхристаним полем.
Ридаю.. З холодним дощем,
Що б'ється об шибку із градом,
Блискавка небо розколює вщент,
Немає для мене розради.

Змовкаю... Довго мовчу...
Ось сонечко вийшло з-за хмари,
Веселка на небі, в душі відлягло,
Лікують небесні чари.
Молюся... Тихенько молитву шепчу,
У Боженька прошу спокою,
Зав'язую вузликом біль...
Гроза? Обійшла стороною.

20.01.2022.

ОСТАННІЙ ШЛЯХ

*Світлій пам'яті Михайла Геніка
з Верхнього Березова*

Останній шлях до донечки і мами,
І до хатини, де малим зростав,
До рідного села, до любої родини...
За все, що так любив, своє життя віддавав.
Останній шлях уже у домовині,
В скорботі й тузі всі Березови,
Ридає небо тим дощем осіннім,
До донечки Ти прийдеш тільки в сні...
Останній шлях... Душа іде до Бога,
Господь завжди найкращих забирає.
Герою вічна пам'ять, вічна слава,
Нехай душа із Богом спочиває.

09.09.2022.

* * *

Мене будить
Теплий вітер на світанку,
І сонечко, що загляда
Через фіранку,
І спів пташок
На квітучій калині,
Такі солодкі ранки
На рідній Україні.
А за вікном
Квіти вмикаються росами,
І мліють трави
Під гострими косами.
Ніжні гілки бузку,
Що цвіте біля хати,
Додають ще й натхнення,
Їх п'янять аромати.
Все квітуче, пахуче,
Таке миле і рідне,
Нам би сонце світило
І щоб небо погідне.
Щоб не гинули люди,
Щоб скінчилась війна...
Цю молитву до Господа
Кожен з нас промовля.

27.05.2023.

ЕМІГРАНТСЬКА ПОЕЗІЯ

САВЧУК МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ

Народився 14 липня 1959 року в селі Великий Ключів Коломийського району Івано-Франківської області. Мешканець міста Коломиї. Тимчасово працює в Німеччині. Заслужений артист України, гуморист, письменник, журналіст, краєзнавець, видавець, музеєзнавець. І, безумовно, талановитий поет.

У СТОДОЛІ ОСЕНІ

З однойменної збірки поезій. 2023 рік.

ОСІННЕ

Навколо мода осені панує,
Цеглово-жовтий, аж космацький крій.
І дуб крислатий, вже старий, не чує,
Що втік від нього жолудяний рій.
А хтось доїть з невидимого вим'я
Дощів небесних світле молоко,
І трусяться, відчувши передзим'я,
Високі буки в сірому трико.
Ця осінь жалить вітром, наче оси,
І без опеньків пні стоять сумні,

З дерев звисають жовтогіллі коси,
Рахуючи свої останні дні.
Утративши і силу, і принаду,
Ніяковіють трави на землі,
І, звечора віддавши совам владу,
Спить на горішках вивірка в дуплі.
І знов ця пані шурхотить листками,
Її печаль не потребує слів,
Бо пан давно у вирій із пташками
Здійнявсь, але назад не прилетів.
Він десь її за хмарами чекає,
Та це побачити звідсіль дарма.
Тут парк, паркан, а там — усе безкрає...
І восени там осені нема.

ОСІННЯ НІЧ

Цілу нічку хвірткою буря рипала,
З верховіття вільха листям сипала.
Зорі з неба сяяли синім холодом,
За городом вулики пахли солодом.
Цілу ніч з тобою ми набувалися,
В океані любощів ми купалися,
А над ранком випурхнула ти від мене,
Залишивши яблуко надкушене.

* * *

Де ж те літо бабине забарилося?
Чи в дорозі воно заблудилося?

Чи на буйних вітрах простудилося?
Чи з торішнього сну не збудилося?
Чи ковідом воно заразилося?
Чи на митний контроль наразилося?
Ба чи буде ще осінь зігріто?..
Хай було би хоч дідове літо...

У СТОДОЛІ ОСЕНІ

Місцями тихо, а місцями вітер,
Мов протилежностей одвічна гра,
У купі листя бешкетують діти,
Для них прекрасна будь-яка пора.
На яблуні, де гілля чорні спиці,
Ще висять яблучка вцілілі два,
Якщо їх не склюють голодні птиці —
Вони там дочекаються Різдва.
Дороги під дощами розм'якають,
Втрачають твердь асфальти і плитки,
Ген кукурудзу в полі споминають
Її нащадки — на стерні кілки.
Вже гуси, мабуть, змерзли і в утробі,
Б'ють крилами шалено по ставку,
І викрав холод у пташок із дзьобів
Про літо пісню, голосну й дзвінку.
І ти минеш, лірична насолодо,
Твоя зніміє золота рука,
Ще трохи попаничишся, природо,
Й пополотнієш, як в млині мука.

Піднесений в осінній цій стодолі,
Мов пілігрим, що повернувся з прощ,
Я розкладаю, наче парасолі,
Свої долоні під багрянний дощ.

ДВОЄ

Крізь юрбу і гуркіт
Йде з ціпком дідок,
Зачепивсь до куртки
Дідови листок.
З ним іде бабуся
Біла, мов яйце,
Павутини рвуться
Об її лице.
Скільки ж то їм років?
Чи далеко дім?
Скільки іще кроків
Залишилось їм?
В них журба в обличчі,
Вицвілі вуста,
Їм найбільше личить
Осінь золота.

РІДНЯ

Маю я сестер, але далеко,
Жаль, що я не маю ще й братів...
До чужини звикнути нелегко,
Але тут рідню я теж зустрів.
Це — дерева... В листі і без листя,
Юні й, наче Греція, старі,

Завжди досконалі й урочисті,
Із пташок гірляндами вгорі.
Тут вони дають мені наснагу,
Сиплять відра цвіту навесні,
Затінком гасять улітку спрагу,
Восени нашумлюють пісні.
Віттям ніжно хиляться до мене,
Байдуже, звідкіль я, як зовусь,
Я у їхнє маєво зелене,
Як в обійми мамині, вгорнусь.

* * *

Я іду, а дерева стоять
І мовчать, не сміються, не плачуть,
З них листочки на землю летять,
А під ними дві качечки крячуть.
Може, щось про любов гомонять,
Казку літа згадали чудову?
Може, хочуть мені щось сказати,
Тільки як зрозуміти їх мову?
Хай залишиться осінь вовік
Із вітрами, з дощів пеленою,
З криком птаства, і з холодом рік,
І з дерев золотистих журбою!

І хоч трохи з замріяним мною.

*Коломия — Франкфурт-на-Майні,
2020 — 2023 рр.*

БАКАЙ ЙОСИП ОЛЕКСІЙОВИЧ

Народився 10.05.1960 року в місті Ворохті Івано-Франківської області. Мешканець міста Коломиї. Працює в Лондоні. Поет, підприємець, волонтер. Учасник альманаху «Джерельні дзвони» з 2020 року (№22-№29).

* * *

Кульбаба розцвіла, жовтіють поля,
Її «сліпаками» іще кожен зна,
Засліплює все золотий її цвіт,
Тепер Україна дивує весь світ.
Бузок розпустив свої вітки в цвіту,
П'янить і дурманить, несе нам красу.
Це колір небесний, це колір добра,
Живи Україно — ти в світі одна.
А травень уже добігає кінця,
Україна у смутку — триває війна.
Оскал свій безстидний нелюдський несе —
О, Боже Всевишній, коли це мине?
І маками в полі постануть бійці,
Заплаче Україна: «Це діти мої»,
Покаже планеті і всесвіт замре,
Як цвітом найкращим земля зацвіте.
Ми жили, живемо і будемо жись!..
Ми духом, Любов'ю піднімемось в вись,
Розквітнем, наллємось по вінця добром
І світ поведем ми Божим шляхом.

* * *

Дитинства світлі дні
Залишаться завжди у серці.
Веселі, незабутні, чарівні,
З життям танцюючими герці.
Дитинство — скільки доброти
І спогадів, як фільмів верениця,
І по життю завжди вели
Нас феї й чарівниці.
Ми любим світ дитячих мрій,
Він неповторний, він казковий.
Усе здійсниться, ти повір,
Ти знайдеш щастя пелюсток бузковий.
Життя дарує нам Дитинство,
Життя дарує нам дітей,
Найкращі дні, щасливе дійство,
Світ щастя, радості і мрій.
Тож бережим своє майбутнє,
Тож бережим своїх дітей,
Щоб світле було сьогодніня,
Безпечне, радісне і сповнене ідей.

* * *

Комусь милі Полісся й степи,
Хтось закоханий в море,
А у серці моєму Карпати завжди,
У нас разом пов'язані долі.

Смерековий, зелений завжди,
Край, де стежки розносять легенди,
Не знайдете такої краси
В найвідомішому Диснейленді.
Гомінкі дзюркотять потічки,
І джерела дзвенять, як цимбали,
І струмочки біжать до ріки —
Це Карпати вітають піснями.
Чорногори вершини стрімкі,
Де озера, як небо блакитні,
Почуття самі щирі й палкі,
І традиції всі непохитні.
Це весна у Карпати прийшла,
У кресанях ще білі вершини.
Забуяла, розквітла краса,
І отари пішли в полонини.

* * *

Червень сонцем всміхнувся
І пролився холодним дощем.
Кожен нерв на землі проснувся
І відчув, що під Божим плечем.
Нам плоди червень щедро дарує,
Вже черешнями сад зустріча.
Червень Трійцею пошанує,
У триєдності світ поєдна.
І на Трійцю ми триєдині,
І на Трійцю згадаєм свій рід,
Бо із Трійцею ми не зборимі —
Захистить усіх Трійця від бід.

Тож завітчуйте душі і хати
І даруйте любов і добро,
Щоб незгодів життєвих не знати,
Щоб завжди і усім везло.

* * *

А ми забули, що ми діти,
І нам розказують казки.
Ми хочем світ цей зрозуміти,
Рости, любити і цвісти.
А ми розгублені чекаєм,
А ми вдивляємось у даль,
Із неба чуда виглядаєм,
Прожитого чогось нам жаль.
А ми у даль, а ми до зорів,
До тих небачених світів.
А ми по суші і по морю,
До вчителів наших, Богів.
Ми молимося, шукаєм правди,
Забули істини прості:
Бог любить щиро всіх і завжди,
Чи грішники, а чи святі.
Живім, радіймо і дивуймося,
І дякуймо за все Творцю,
З любов'ю й вірою вінчуймося,
Ми діти будем в Бога завжди.
Живіть і вірте в цю істину завжди живу.

* * *

І синь небес зійшла в поля,
Сорочку вишиту вдягла,
Заквітчана краса навкруг,
А в цій красі діброва й луг.
Радійте щастю і теплу,
Любіть цю весну чарівну,
Цей щебіт птахів і лісів,
І шепіт трав, і спів полів.
А грім трембітою звучить,
І водоспадом гуркотить,
І блискавка, як неба гнів,
Перун по небу пролетів,
І співом плачуть солов'ї,
Лікують серце їх пісні.
І тільки час, одна лиш мить,
Усе пройде — душа щемить.
Заграви сонячного дня,
Кохайтесь Ви, любіть життя.
Люби, твори добро,
Щоб щастя в світі розцвіло.
Найкращі миті збережи,
Як дар Богів, життя неси.
Хай кожен день буде новий,
Веселий, щедрий, чарівний!..

* * *

Через роки, через паралелі,
Через всі незгоди і моря
Ми ідемо до своєї цілі,
Нас веде небесна всіх зоря.
Через радість, долю,
Через смутки і жалі
Здобувати йдемо волю,
Щоб щасливі жили на землі.
Вірим, віра зігриває,
Мрієм, мрія вдаль веде,
І надія все зуміє,
Доля добром нашим розцвіте.
Все здолаєм ми до своєї цілі
І зневіру з серця проженем,
Вірні і правдиві в нашім ділі,
До вершин з ученням Божим йдем.
РОЗКВІТАЙ, прекрасна наша земле,
Наливайся радістю й добром.
Дух міцний усім нам треба,
Щоб іти із піднятим чолом.
Ми зумієм і усе здолаєм,
Ми родились, щоб змінити все.
І нехай усі нас поважають,
Нам завжди і всім везе.
Тож сміливо і завзято йдемо,
Бог знамено нам до рук дає.
Ми для щастя й радості живемо,
Україна була, буде — Є!

КОРИЗМА ГАЛИНА КАЗИМИРІВНА

Народилася 07.11.1963 року в селі Замулинці Коломийського району Івано-Франківської області. Понад 20 років живе і працює в Іспанії. Поетеса, активна громадська діячка української діаспори в Мадриді. Ініціаторка створення літературного об'єднання «Наше слово». Переможниця багатьох літературних конкурсів. Учасниця та організаторка благодійних акцій на підтримку України та її славних ЗСУ. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2018 року (№20-№29).

ПІДПАЛИЛИ ЖИТО

Підпалили жито з того краю,
поле, ген, у чорному диму...
Людоньки, та що ж робити маєм —
хтось кричав у розпачі... й кому?
Загорілись перші колосочки,
вже наступне в полум'ї стебло.
Залишає вигорену землю
безпощадне звивчає кубло.
Липень. Спека. Ні краплини з неба.
Посивів від втоми мудрий Бог.
Народився в світі новий Каїн.
Хліб насущний — між реалій двох.
Бізнес, гроші і війна дволика.

Пам'ять, голод, тридцять третій рік...
Досі три у жменьці колосочки
серце розшматовують одвік.
Пригадалась мамина розчина:
дрова, піч і кухня запашна.
Як окраєць спеченого хліба
цілувала з татусем вона,
й я мала повторювала з ними:
Хліб у хаті — завше голова!
Зараз осягнути не зумію,
хто ж накоїв горя у жнива?
Чи ж його малого не навчили?
Сльози, як горохи, потекли.
Гріх пекельний нелюди вчинили!
З тих зерняток хліба не спекли.
Вже тремтить колоссячко від вітру.
Плаче Україна край села.
Дай нам, Боже, зберегти людину
Серед всіх ненавистей і зла!

20.05.2023.

ВИШИВАНКА

Вишиванка серце гріє,
В першій хрестикі — надія,
В другій хрестикі — тривоги,
А у третьому — дороги.
У червоному — кохання,
Чорні хрестики — зітхання.
Кольори сплелися густо,
Обнялися з голки дружно.

І лягають в світлі руна —
Прикарпатський візерунок.
Моя бабця вишивала,
Й мати доню научала.
Шила, шила, вишивала,
Голка спати не давала,
Пригортала полотно,
Знаю — милому воно.
Ця сорочка-вишиванка
Вся з любові до світанку.
Жовтий колір — ясні зорі,
Синій колір — небо Боже.
Тихо-тихо промовляла,
Хрестик з хрестиком єднала,
Щоб сорочка серце гріла,
За ким серденько леліло.
З ким прожити життя маю,
Свою долю вишиваю.

18.05.2023.

МАМО, МАТУСЕНЬКО...

Мамо, матусенько, зима
Впала у коси, та дарма,
В пам'яті тільки ти така,
Як і колись, як і колись.
Мамо, матусенько, весна
Тулиться цвітом до вікна,
Й співає пташка голосна,

Як і колись, як і колись.
Мамо, матусенько, іду
І сто доріг веде в одну —
Літом і в осінь золоту,
Як і колись, як і колись.
Мамо, матусенько, несу
Квітів розніжену красу,
Бачу усмішку осяйну,
Як і колись, як і колись.
Мамо, матусенько, — присядь,
Словом та мудрістю порадь
І, як малесеньку, поглядь,
Як і колись, як і колись.
Мамо, матусенько, пробач!
Нечасті зустрічі у нас.
В моєму серці ти весь час,
Як і колись, як і колись.
Мамо, матусенько моя,
Здорова будь на всі літа,
Для мене дала ти життя,
Нива твоя є золота,
Мамо, матусенько моя!..

14.05.2023.

ЯК ДАЛЬШЕ ЖИТИ?

Як дальше жити?
Життя любити серед руйни,
Бо ми насправді ще маєм силу,
Бо з України.

А що нам люди?
Чужі розмови, ворожі стріли...
Бо ми з любові і переможем,
Наш колір білий.

І хай ця пуста,
Як ворон чорна, як темна нічка.
Попри невдачі потрібно жити,
Горить ще свічка.

І хай палає...
Душа співає, несем в офіру
Від свого серця до всього люду
Любов і віру.
23.04.2023.

ПАСОЧКА

Ну, як сьогодні паску не спекти?
В мішку — мука, немов біленька вата,
Немов черешні гілочка кудлата,
Зронила цвіт на пальчиках рукі.
Дрібні родзинки карими очима
До себе манять навколишній світ.
Малий синочок зиркає, мов кіт,
І усмішка у нього — невловима.
В великій мисці дихає розчина.
Такий вже день приємно-клопіткий.
Лоскоче промінь світлозолотий

Припудрені, м'які сметанні діва.
Пасхальні яйця крашені святково,
Чекає кошик вже знайому стежку.
І вишиття, оздоблене в мережку,
Де ангели зі світу неземного.
Запахло цвітом, під «дзум-дзум» бджоли,
Ввірвавшись поміж щілочку віконну.
Вже завтра всі молитимуться Богу,
Якого безсердечно розп'яли.
Ну, як сьогодні паску не спечи?!
З цукатами й ваніллю запашити.
Так хочеться цей день благословити
І запалити за любов свічки!
Раніш світанку, ще до сходу сонця,
Достойно веселяться Небеса...
А за подяку пасочка-краса
Із кошика випишнює рум'янця.

18.04.2023.

Я ЇДУ ДО ТЕБЕ, МІЙ КРАЮ

Я їду до тебе, країно, крізь смуток, страждання й роки...
Де були укупці обоє мої найдорожчі батьки,
Де сад розцвітає весною і все зеленіє кругом
Й лелека, як завше, кружляє над рідним батьківським селом.

Там мама, як біла хмарина: старенька, худенька, бліда...
Лечу, наче пташка на крилах в домівку до свого гнізда,
До внуків, до сина, невістки, до всіх незабутніх людей,
Обійму мою Україну й чимдуж пригорну до грудей.

Я їду до тебе, мій Краю, моя пуповино, мій хрест,
Стрічають знайомі дороги, здолати б ще декілька верств.
Везу усім мирного неба в розстріляну другу весну,
Ще трішки, згадаємо з болем оцю смертоносну війну.

МОЯ ЛЮБОВЕ...

Моя любове, перша і остання,
Моя розлуко, грішна і свята.
Яке проймає світле осяяння
І огортає затяжна сльота.
Ні-ні, не плачу, день такий, як перший,
І серце променисте, як весна.
Моя любове, втіхою доверши!
Моя розпуко, тиха й голосна.
Люблю тебе, як золоті світанки.
Горнись до тебе, мов квітнева ніч.
Впадуть зірки у росяні серпанки
І сон, де ти зі мною пліч-о-пліч.
Моя любове, справжня, не лукава,
На схилі літ стою вже на межі.
Ця спрага ніжності — пекуча лава,
Обірвана у закутку душі.
Моя любове, рідна і далека,
Моя печале, чиста і сумна.
Мені весна проміння сипле з глека,
А я тобі — вірші з мого вікна.

БАТЬКОВІ

Ця осінь, тату, в нас була остання,
Ронили листя золоті сади.
Пішов від нас раненько на світанні,
Забрало небо тата назавжди.
А над селом небесна синь довкола,
Могила в квітах, яблука в руці.
І тліє свічка, я в скорботі квола,
Течуть рікою сльози по щоці.
Безмежно вдячна за турботу й ласку,
За мудре слово, що вело в житті.
Вигадував не раз щасливу казку,
Тепер читаю ім'я на хресті.
Хай, замість мене, обіймає небо, —
Таке пречисте, світле, голубе...
Моя молитва — то душі потреба
І хай Господь убереже тебе.

КОСОВСЬКА ОЛЕКСАНДРА СТЕПАНІВНА

Народилася 24.07.1953 року в селі Глибока Коломийського району Івано-Франківської області, де проживала до війни і працювала в УГКЦ. Зараз перебуває з родиною в Чехії. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2016 року (№17-№29).

ЛЮБЛЮ...

Люблю весняні зливи і потоки,
Коли веселка з річки воду п'є,
Люблю зозуленьку, яка рахує роки,
Сумне і радісне "ку-ку" у серце б'є.
Люблю зірчасті куполи дзвінкого літа
І як світанок синім Дзвоником дзвенить,
Люблю ромашкове весілля в полі з вітром —
Цю неповторну і казкову білу мить.
Люблю червоно-червоненький червень,
Коли сунічка посміхається в траві,
Люблю, як ранки будять солов'їні трелі
І надокучливі співанки комарів.
Люблю зажурливу барвисту осінь,
В холодній просині журавликів ключі,
Що небо закривають до весни і просять:
«Зустріньте нас, зустріньте навесні».
Люблю холодний вітер, сніг в обличчя,
В очах дітей допитливу іскру,

Люблю, як небо крає блискавиця
І ластівки політ у барвінкову висоту.
Найбільш люблю відвічне Боже слово,
Яке живе між нами повсякчас,
Відділяє зерна від полови —
Славім Його з любов'ю у серцях!!!

31.05.2023.

В'ЯЗЕНЬ ЛЮБОВІ

В малому кивоті В'язень любові
Закритий гріхами чекає на нас,
А ми зі злобою темряви в змові,
І кажемо завше: «ЩЕ маємо час».
А час уже близько, Правдонька мовить,
І словом просвітнім у наші серця
Впевнено стукає, може, творить,
Щоб розірвати кайдани гріха.
А час уже близько...його не гаймо,
Злодієм прийде, у вічність візьме,
Тому-то у росах небесних скупаймось
І в Правді БОЖІЙ знайдім себе.
Себе знайдемо й ключем спасіння
Кивот відкриємо без гріха.
СПАСИТЕЛЬ прийме наші моління,
Очима віри побачим Христа.

04.06.2023.

ВІЧНА ПОДЯКА ВОЇНАМ СВІТЛА

Прийшов вже час,
Щоб правду зрозуміти:
БОГ любить Вас,
БОГ з Вами —
Доньками-синами,
Що живуть на воді
В глибокім окопі.
Про турботи забули,
Забули про сни...
Боже, збережи
Очей чистих вогні,
Ті карі очі, голубі,
Сумні, але живі, живі!
Так хочеться жити,
Обнімати, любити
Дітей і дружину,
Матусеньку рідну,
Батька і сина.
Та любов до України,
Якій ціни нема,
Вибрало Ваше серце
І чиста душа.
Тиха молитва
До неба лине
І низький уклін
До Ваших стіп,
Ви — найкращі!
Таких немає

НА ВСЕНЬКИЙ СВІТ!!!
СЛАВА БОГУ ЗА НАШИХ ЗАХИСНИКІВ!!!
СЛАВА УКРАЇНІ!

04.06.2023.

ДОРОГІЙ МАТУСІ

На небі ще дримає зоря-зірниця,
У лісах і долах вітер степом снить,
Хлюпоче чистою водою голуба криниця,
То моя матуся вже не спить.
О скільки ніжності і ласки в маминих руках,
А скільки пісні і любові до людей,
А скільки квітів у ясних її очах
Й жаги життя задля своїх дітей.
Сплету вінок для мами з неба і барвінку,
З волошок синіх, житніх колосків,
З п'янкої м'яти, чебрецю і материнки,
Із сонячних ласкавих промінців.
Сплету вінок із весен, музики полів,
Із кіс берізки, раннього туману —
Сплести його ніхто б так не зумів —
І перед мамою я навколішки стану.
Руки милі і трудні теплом я поцілую,
Із очей квіткових витру радісну сльозу,
І віночок Божий мамі подарую
За життя, за ласку і за доброту!!!

14.05.2023.

ЧИСТА ДУША – ОСЕЛЯ ХРИСТА

Ходить Світло широким полем,
Розсіває пшеничне зерно,
І дощі вже за Божою волею
Підливають його, щоб зросло.
Та підкралася темінь-злодійка,
Із лукавого світу прийшла
І своє кукілеве насіння
По ріллі крадькома рознесла.
Заграла над світом веселка
І напоєна вдосталь земля,
Заряснілись посіяні зерна —
Зерна Світла і темряви зла.
І налив я вже золотом колос,
Прийшло Світло на стиглі жнива,
Та сумління почуймо голос,
Кукілем заснітилась душа.
І благаймо те Світло небесне,
Щоб ЛЮБОВ'Ю своєю воно
Спалило спокусу підлесну,
Спалило пекельнеє зло.
Бо в чистій душі лиш спочине
Дух Істини — СВІТЛО чудес,
І білою птахою злине
Душа до Світлиці небес!!!

13.04.2023.

ПРОКОПІВ ГАЛИНА ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 14.02.1970 року в селі Рунгури Коломийського району Івано-Франківської області. В минулому — технолог ткацького виробництва. Поетеса. Волонтерка. Працює в Польщі. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2019 року (№21-№29).

СВІТЛІЙ ПАМ'ЯТІ МИКОЛИ ГРИДЖУКА

І знов весна, й дерева білим цвітом
Цвітуть так рясно в нашому саду.
Та вже ніколи більше, чуєш, мамо,
У той садок живим я не прийду.
А я ж так мріяв із дітьми погратись,
Кохану обійнять, сказати «ЛЮБЛЮ»
Й з Тобою, нене, довго розмовляти,
Бо так Тобою, рідна, дорожу.
На нашу землю наступив ординець,
Плюндрує рідні села і міста.
Я мусів йти Україну захищати
Й Тебе, рідненька матінко моя.
Так рік за роком, а війна ще гірша
І ран вже не злічити у боях.
Я ж не хотів, щоби мої Карпати
Знов плюндрували лаби москаля.

Та й серед своїх недругів немало,
Десь щось почули, решта доплели.
Друзі просили, ЗАЛИШАЙСЯ ВДОМА,
Я ж не послухав... МАТІНКО, ПРОСТИ....
Цвітуть сади, і кожен рік цвістимуть,
І мир настане на моїй землі,
Та тільки Твоє серце, рідна нене,
До смерті буде в тузі і журбі...

01.07.2023.

МАТУСИН БІЛЬ...

Одягла матуся ЧОРНУ вишиванку,
У ЧОРНУ хустину зав'язала коси,
Витерла сльозину, хоч всю ніч не спала,
І пішла у поле, де трава в покосі.
Назбирала квітів повний оберемок,
Чебрецю, ромашок, що ростуть у полі,
По вузькій стежині побрела на цвинтар
До свого синочка, до своєї долі.
Стала край могили, щиро помолилась
І почала з сином тихо розмовляти.
Я ж хотіла, рідний, на Твоє весілля
Білу вишиванку для вас вишивати.
Та принесли друзі страшну новину,
Що ти, мій Герою, за Україну згинув.
Я ж просила: «Люди, най ще раз погляну
Й білу вишиванку на синочка вдягну».
Лежиш, мій Соколе, у темній могилі

В моїй вишиванці, при боці хустина.
Ну а я щоднини, доки буду жити,
Буду йти до СИНА... Щоб наговоритись...

28.07.2023.

ПРИНЕСИ МЕНІ КАВУ...

Принеси мені каву у ліжко...
Приласкай мене зранку, хоч трішки...
І змішається запах від кави,
Ну, і твій поцілунок, Коханий.
Нехай буде та кава солодка,
Так, як Твій поцілунок на дотик.
Вона смаком своїм заповнить,
Моє ж серце у Твоїм полоні.
Буду каву поволі ковтати
І Тебе так шалено ласкати.
На губах буде кавова пінка,
На руках в Тебе ніжна краплинка.
Кожний ранок так кава дурманить
І до Тебе в обійми так манить.
Хоч у снах принеси її в ліжко...
Будь КОХАНИМ для мене...хоч трішки...

02.07.2023.

Я ПРИЇДУ ДО ТЕБЕ У ГОСТІ...

Я приїду до Тебе у гості,
Хоч у мріях і зовсім на трошки.
Я приїду Тебе обійняти
Й про кохання своє розказати.
Я приїду до Тебе раненько
Розпитати, що робиш, миленький.
Як ти спав і що снилось ночами,
Як були ми не разом, коханий.
Я приїду до Тебе підвечір,
Обніму так легенько за плечі,
До щоки доторкнуса губами,
Щоб відчув, що єдиний, коханий.
Ти не ждав, не надіявсь, не вірив,
Що до Тебе я в гості приїду.
Але все ж я БУЛА ІЗ ТОБОЮ
І в думках тихо тішусь любов'ю.

06.08.2023.

ПРОКОПІВ МИРОСЛАВА ОЛЕКСІЇВНА

Народилася 14.08.1965 року в селі Рунґури Коломийського району Івано-Франківської області. Освіта медична. Живе і працює в Італії. Там і почала писати вірші. Учасниця альманаху «Джерельні дзвони» з 2021 року (№25-№29).

* * *

Липень косить траву, і складає він сіно в копиці,
Різотрав'ям бугає і п'янить ніжним запахом лип...
Та стривожені люди працюють й сумні їхні лица,
Що чужинська нога тут ступає і нищать усе тут кати...
Скільки зламано доль і зруйновано сіл і містечок...
А великі міста розбомбили й спалили ущент.
Дуже хочеться всім так почути, нарешті, вже тишу ...
Й ПЕРЕМОГУ з небес, щоб пролилася світлим дощем!

* * *

За які ти гріхи це терпиш,
Моя рідна земля українська?
Що від давніх-давен надійшли,
Може люди хотіли тут дихати вільно?
Тільки жити й трудитись на своїй землі!
Де не буде сусідів цих, підлих й зрадливих.
Щоб лани колосились й калини цвіли!
Щоби діти й онуки тут жили щасливо!
Та вбивали вони сотні літ вже тоді...
Молодих і здорових повстанців — українців!

Так і зараз лиш нищать весь нації цвіт!
Роблять тут геноцид, щоб не було нас більше...
Убивають, плюндрують, катують людей,
Всіх, які не схиляють тут голову ворогу!
Ще зірвали вони Каховську ГЕС!
Щоб не було тут більше Українського Роду...
І не тільки вода там бурлить,
Там і кров УКРАЇНСЬКАЯ ЛЛЕТЬСЯ!

07.06.2023.

З ДНЕМ ВИШИВАНКИ, УКРАЇНО!

Вишиванка — це код української нації!
Оберіг, який вишивали матусі для нас!
Хоч закинула доля нас у різні нам нації —
Це сила і голос душі, яка повертає назад!
Там наше коріння, там рідні, родина і друзі!
Там наша земля — це луки, степи і поля!
Там соняхи в полі й калина червона у лузі,
Там золото сонця й у небі політ журавля!
Та зараз красу цю знівечили і розбомбили!
Здригнулася ньєнка, розірвані груди навпіл!
Та віримо, скоро прийде Перемога, що всі ми просили,
І воїни наші вернуться живими у дім!
Повстане країна вся вмита від поту і крові,
Всміхнеться нам сонце, що БОГ посила з вишини,
Одягнуть усі Вишиванки красиві святкові...
УКРАЇНА зрадіє! Для дітей і онуків нам, рідна, живи!

18.05.2023.

* * *

Тихо-тихо так літечко сходить до нас із небес!
Дозрівають сунічки й п'янять свіжоскошені трави.
Обнімає всю землю теплом й зігріває мене і тебе!
І стоять ясени у задумі... кучеряві й такі величаві!
Так на варті стоять Українські дочки й сини!
Захищаючи землю, невтомно стають всі до бою!
Щоб була тиха ніч і спокійні снилися сни!
Й зупинився цей страх, що прийшов до нас разом з війною!
Хай зігріє вас літечко й наші усі молитви
У окопах холодних, під дощем чи в тумані сирому.
ГОСПОДЬ щоб допоміг і живими усі ви прийшли!
З Перемогою Світлою всі повернулись додому!

30.05.2022.

ДВА НАЙСВЯТІШІ СЕРЦЯ!

Вже місяць червень надворі...
Початок літечка прийшов...
Зайдемо в Храм старі й малі
СЕРЦЯМ СВЯТИМ молитись знов!
ВОНИ відкриті для всіх нас...
Чекають нас, що ми прийдемо!
Запалим ми Любов в серцях!
Подяку щирю принесем!
О НАЙСВЯТІШІ ДВА СЕРЦЯ
ІСУСА ДОБРОГО й МАРІЇ!
Спасаєте ВИ нас, людей,
Від злого всього й безнадії.

І просимо ми завжди в ВАС
Підтримки й помочі щоденно...
А ВИ з Любові до всіх нас
В НАЙДОРОЖЧІЙ КРОВІ СВОЇЙ
Обмиваєте душі наші злиденні...
01.06.2020.

* * *

Цвінуть волошки й маки у житах,
Щебече соловейко в піднебессі!
Думки ширяють в небо, ніби птах.
Чого у нас війна? Ну що їм там не йметься?
Нехай закінчиться вже страх і сльози, й біль...
За Україну нашу, зранену й розбиту!
Ми молимо й благаємо: «Не смій
Вже більше нищити людей і кров їх лити!..»

* * *

Ти ввірвався негадано в моє життя,
Ніби вихор, руйнуючи все на шляху!
Спопеляючи душу, торкаючи серця,
Залишаючи пустку із присмаком болю...
Обпаливши усе, навіть в грудях пекло
І від болю і розпачу хотілося вити...
Та забув ти усе, ніби як не було,
Піднімалася з попелу я, щоби знов якимось жити....
Зашивала я рани на серці роки і роки!
Та лишились рубці, що кровоточать і нині...
Та зцілили мене тільки діти мої —
Серце своє відкрила для дітей і родини!

ЧУРАРЬ-ЯСЬКО МАРІЯ ІВАНІВНА

Народилася 29.05.1955 року в місті Делятині Надвірнянського району Івано-Франківської області. Навчалася і працювала в торгівельній мережі в Івано-Франківську. 20 років живе і працює в Італії. Там почала писати вірші і творити картини з каменю. В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше.

НОВИЙ ДЕНЬ

Новий день стукає у двері,
Не забув він і про нас:
Привітати й побажати
Нам здоров'я в добрий час.
Здоров'я і терпіння
У далекому краю,
Щоб вітались, не гордились,
Що в Європі ми були.
Щоб культуру не забули,
Не цурались свого краю всі,
Щоби гордість свою мали
У чужій нам стороні.
Щоб ніхто не смів топтати
Нашу честь і славу там.
Щоб і ми не забували
Український коровай.

УКРАЇНА МОЯ

Слово, мова,
Країна моя — Україна,
Весняна, співуча
Ти завжди мені,
Коли я далеко-далеко,
В чужій стороні,
Весняна й співуча
Ще більш ти мені.
Житні поля, джерельна вода,
Багата-багата мені
Ти, країно моя.
Мудрість і гордість —
Народ твій величний,
Тож гордись ти ним на віки.
Ти цвіти, Україно, завжди,
На це заслуговуєш Ти.
Цвісти й процвітати —
Це жити й творити.
Жить і творить на землі
Сам Господь помагає тобі.

НОВА УКРАЇНА

Наснився сон мені,
А може сон пророчий,
Комета наснилась мені.
Комета, небесне світило,

Над Україною ясно світило,
Світило і не згасає,
Народження нової України чекає.
Нової, вольної,
Так запророчив ти, батьку Кобзарю.
Нова, вільна, свята — це Україна моя,
На всі, на всі віки!

ЛЮБІМ УКРАЇНУ

Любім Україну,
Вона в нас одна.
Любім Україну,
Вона суверенна,
Така іще молода.
Їй тільки тридцять літ,
Скільки зазнала горя і бід!
У неї стріляють і забирають
Найкращих патріотів своєї землі.
Любім Україну,
Єднаймося всі,
Борімося — поборимо!
« Борітеся — поборите ,
Вам Бог помагає,
За вас правда, за вас слава
І воля святая», —
Твої Кобзарю пророчі слова,
І моя думка одна:
Україна рідна, вільна і моя.

СЛАВА НЕБЕСНІЙ СОТНІ

За що боролися гетьмани?
За що боролися брати?
За що боролася Небесна Сотня?
Із небес дивляться вони!
Вони — Герої України
За Україну полягли,
За мову, рідну мову,
За сміх дитячий на землі.
За синьо-жовтий прапор,
Що майорить вгорі,
За Україну, за незалежність,
За мир, за спокій на землі.

ЧАРІВНІЙ МАТУСІ

Ціннішого нема на світі,
Як люба ти, моя матусю.
Твоя усмішка — лагідна і ніжна,
Як промінь сонця, тепле й добре серце.
Натруджені руки, невтомлені ніколи,
В обіймах п'ятеро своїх дітей.
Твоя доброта і ласка, любов і ніжність,
Немає меж... Немає меж!!!

ЗАЧАРУЙ МЕНЕ, ВЕСНО

Зачаруй мене, весно,
Яблуневим цвітом,
Сонячним промінням,
Щебетанням пташок.
Зачаруй мене, весно,
Теплим дощем,
Щоби жита колосились
На щедрий урожай.
Зачаруй мене, весно,
Духмяним запахом цвіту,
Ранковою росою,
Своєю чарівною красою.

ЗАСІВАЙСЯ, НИВО

Засівайся, ниво,
Добром і любов'ю.
Добром і любов'ю,
Золотим колоссям.
Золотим колоссям,
Житнім зерном.
У достатку щоб жилося,
У достатку і добрі.
Завжди і щоденно
Був хліб на столі.
Завжди і щоденно!

НОВІ ІМЕНА В «ДД-29»

ІЛЬЧИШИН МИКОЛА ВАСИЛЬОВИЧ

Народився 26.06.1955 року в селі Рунгури Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Вища економічна освіта. Зі шкільної лави захоплюється поезією в прозі. Автор кількох книжок на духовну тематику. Член Спілки літераторів Коломиї «Суцвіття». В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше.

ДУХОВНИЙ СВІТ – МАЙБУТНЄ ЗЕМЛЯН¹

На нашій незвичній планеті ніщо і ніколи не повторюється. Кожний Божий ранок приносить щось нове і невідоме. Наш Творець обділив своєю ласкою планету Земля, щоб кожен куточок планети мав змогу в різні часи зустріти той дарований нам Творцем Божественний ранок.

Ранок — це початок нового дня, вгамування душевного голоду, початок дороги добра або зла, це єднання душі і тіла. Але де подяка за цей ранок? У вирі сьогоднішнього часу мешканці усієї казкової Землі забувають

1 Микола Ільчишин, «Крик душі» (Симфонія форте, Івано-Франківськ, 2009).

за все тепло і ласку, що нас оточує, слухаються свого розуму, дбаючи насамперед про тілесні потреби. Мешканець нашої планети у вирі своїх тілесних задовольень не хоче знайти того незвичайного ключика до дверей своєї душі, відкрити їх, побачити відчуттям своєї душі неоціненні і безмежні духовні багатства нашого Творця.

Наша планета є раєм Божим для тіла і випробуванням для душі. Кожен ранок по-своєму завжди є незвичайним і невідомим, залишаючи мікроскопічний відбиток на душі людини, але, коли вона бачить цей ранок, коли хоче пізнати його. Ранок — це щоразу нове народження, це свідоме єднання душі й тіла, це відкриття чогось нового в своїй душі, це духовна пожива для душі, щоб достойно прожити новий день на прославу Творця, щоб наблизити себе до нового життя своїми добрими і благими ділами.

Ранок без душі — це крок у безодню, це відступ від ласки Творця. Кожного ранку наша планета пробуджується, пробуджуються всі її мешканці, кожне деревце, кожен листочок на дереві, один за одним починає тріпотіти, здригається кожна стеблина трави, струшуючи нічну росичку — це їхня безмовна радість новому дню, це подяка за новий день. Кожне деревце, кожна стеблинка трави, кожен кущик, кожна квіточка на нашій Землі — це її краса, це любов до планети. А що приносимо ми кожного ранку?

Ми наділені розумом від Творця, а не знаходимо ключика від своєї душі. Ми все шукаємо той ключик, бо відчуваємо, що прийшов час відкрити ті дверцята до душевних цінностей, якими можна користуватись без-

лімітно, примножуючи духовне багатство нашого Творця Всесвіту.

Мешканці нашої планети чомусь не знаходять часу оглянути все навколо своєї душі, не тільки своїм розумом, дбаючи про тілесні принади. Кожен Новий Ранок можна відчутися своєю душею, виділити певну частинку свого часу для духовних медитацій, і з часом це почне давати свої паростки, які згодом принесуть свої плоди. Немає значення, скільки часу вони будуть проростати, але потрібен час, і тоді відчувається новий ранок душі.

Ніколи не пізно відкрити ту чарівну стежинку для пізнання своєї душі з любов'ю до Господа, внести маленьку частинку для піднесення і наближення своєї душі на якусь мить ближче до Господа, прийти, ще при свідомості свого тіла, хоча б з крихітними духовними цінностями і ще при житті сіяти ті крихітки по цій прекрасній Землі, допомагати іншим жителям планети, котрі заблукали у вирі земних катаклізмів, надаючи перевагу тілесним задоволенням, в результаті чого не хочуть або не знають, як повернутися на правильний свій ранковий шлях духовного розвитку. Не важко простежити, як перші промені нашого небесного світила сонечка з любов'ю ласкають нашу планету, так само духовні промінчики від кожного з нас принесуть Творцю нашому Радість, за яку надійде Благословення за відданість Творцеві.

Немає межі терпінню, але у кожної людини є можливість послабити те Господнє терпіння, повернути енергію своєї душі до його дому. Кожен наступний ранок може стати цілющим джерелом для зміцнення ду-

ховного стану кожного із нас. «Мені хочеться передати те відчуття до тебе, тому що, відчувши цей єдиний і неповторний ранок, я вірив, що повинна прийти колись допомога Господня для зцілення людських душ».

Кожен новий ранок може стати Новим для кожного з нас, кого Господь наділив любов'ю і поклав надію на зміцнення духовних Сил Всесвіту через Віру Духовного збагачення. Кожен пересічний мешканець, потрапивши в темряву і побачивши світло, не вагаючись піде тільки на світло, а не в протилежну сторону, піде назустріч духовному світлу, а не в темряву, де немає майбутнього. Це і є вибір, який можна зробити з точки зору свідомості кожного з нас, зрозумівши з часом, чому йдемо до світла інстинктивно, в якому знаходиться той ключик, що може відкрити дверцята до духовного пізнання своєї замкненої душевної краси, яка приведе до Господарського порога, до світла Добра, Віри, до відкриття духовних цінностей, тим самим примножуючи ті духовні цінності для нашого Господа, наповнюючи його Вселенну незліченними дарами духовного потенціалу і з пошаною зміцнюючи ті цінності Всесвіту та нашої маленької планети Земля.

Духовна енергія, зростаючи, лікує все навколо — і нас, і планету, і Всесвіт, вона має силу в єднанні, у розвитку і в збагаченні. З'єднана духовна енергія в управлінні Всесвіту нашим Творцем матиме підтримку Вищих Сил — це надійний захист проти зла.

Ранок... Ранок... Ранок...

Творець Всесвіту, створивши цей світ, давши життя нашій Планеті, давши дозвіл її мешканцям проживати

своє земне життя, дав нам, розумним людям, Ранок, як Ранок кожного нового народження, даючи шанс змінювати і збагачувати свій духовний потенціал. Духовне збагачення є безлімітним, тільки потрібно мати бажання потрапити в те цілюще джерело енергії, перетворюючи його своїм внеском у безмежні потоки, які несуть любов і зближення з Творцем Всесвіту. Господь подбав про те, щоб у кожного з нас був закладений з народження той духовний зародок, при цьому маючи можливість дати йому прорости і розвиватись. На нашій планеті Земля немає нічого ціннішого за духовне багатство, яке дає змогу з кожним новим Ранком стати на сходинку ближче до порога нашого Творця.

Коли наступить твій Ранок — насамперед треба пам'ятати, щоб цей перший крок на духовній стежині не ставав надією, що за нього ти матимеш якусь винагороду від нашого Господа і Великого Творця, не чекаючи наступного Ранку, що за все буде якась плата тілесна. На тій духовній стежині, потрапивши під опіку Творця, появиться Надія на допомогу Творця, щоб стати на ту стежину іншим, хто ще не став, хто не знає, як стати, або хто не хоче стати для пізнання і науки духовного відродження наших земель.

Висловлюючи свої думки, я знаю, що мені дає настанови і оберігає мій Ангел-Хоронитель. Бувають часи, коли я не можу нічого писати, і я погоджуюсь із цим, і знаю, що ще не прийшов той час. Передаючи свої духовні почуття, я відчуваю велику духовну насолоду, якої не можу передати для кожного. Мені хочеться передати ті Нові Ранки, які приносять весну у Душу, дають на-

дію, що на нашій планеті люди повернуться обличчям до Господа через багатство своєї душі.

Людину з великим духовним потенціалом можна зрівняти з хліборобом, який сіє зернятка на нашій землі, і всі вони, проростаючи, дають мільйони сходів, однак те багатство тілесне. А сіючи духовне багатство, в даний період існування людства, поки що немає тих сходів, яких так чекає наш терпеливий Творець.

Створивши цей світ, нашу планету Земля, Творець спершу посіяв духовні зернятка, маючи надію, що люди будуть шукати ті паростки сходів Господніх, але, на жаль, не всі стали на пошуки тих найцінніших паростків духовного збагачення, а хто знайшов, той продовжує сіяти серед нас вічні зернятка духовного багатства.

Тому у кожного наступає свій Ранок, у когось він наступає з подякою Господеві за тілесний відпочинок і з проханням дати духовної наснаги прожити ще один земний день з любов'ю до всіх, а в когось настає Ранок з поганими намірами — нашкодити комусь і змусити страждати.

Людина, яка не може або свідомо не хоче зустріти свій духовний Ранок, зазнає постійний страх, не маючи свого Ангела-Хоронителя, не відбувається єднання душі й тіла, тому вона свідомо сіє зерна зла на цьому світі. Пробиваючи собі дорогу до кар'єри, багатства, ступаючи по головах інших людей, добиваючись собі слави, стаючи лідером свого народу, губить свій обманутий народ, не маючи на це жодного права. Ніколи не пізно стати на ту праведну дорогу пізнання душі, відчуті її в собі.

КОСТЮК ЛЮБОВ БОГДАНІВНА

Народилася 07.05.1981 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області, де і проживає. Працює в 7ДПРЧ 5ДПРЗ (пожежна) міста Коломиї радіотелефоністкою. Учасниця Спілки літераторів Коломиї «Суцвіт-тя».

* * *

Україна — то мій край,
То моє багатство,
Україна — то мій Рай,
То любов і братство.
В Україні народилась
Й народила діти,
В Україні я живу
І буду радіти.
Україна — то є море,
То є жовте поле,
Україна — синє небо,
Хоч там хто говоре...
Україна — моя мати,
Тут моя родина,
В Україні, ніде інде,
Буде і могила.
Україну не покину
Ні за які гроші,
Тут жила і жити буду,
Люди тут хороші.

Тут усе моє, все рідне,
Не віддам нікому,
А як москаль далі піде,
То упаде в кому...
Я люблю свою країну,
Рідну Україну,
Якщо тут я народилась,
То тут і загину...

* * *

Добро робити не так важко,
Добро іде саме з душі.
Добро вертається, як пташка,
Добро у тебе в голові.
Просто зроби комусь приємно
І неважливо, чим і як...
Чи це буде старенька бабця,
А, може, молодий юнак.
Чи буде це похилий дядько,
Або красуня молода,
Добро творити треба завжди,
В добрі тече вічна ріка...
Добро невичерпне, невпинне,
Воно не має берегів,
Добро просте й таке невинне,
Воно вернеться разів сім.
Я тут пишу, а хтось читає,
В душі він має вже добро.
Ми разом сильні, добрі й мужні,
Всім клятим ворогам на зло!

07.05.2023.

* * *

На світі так багато горя,
На світі так багато сліз.
В світі панує правда і неправда,
А знає той, хто тільки переніс...
Жорстокий світ ніяк вже не змінити,
В жорстокім світі виживаєм ми.
Але потрібно мріяти й любити
Доти, поки ми ходим між людьми.
Потрібно жити, просто жити,
Боротися за волю, за життя,
Ніколи крок назад вже не робити,
Позаду вже немає майбуття.
Тільки вперед і як б не було важко,
Вставати, не боятись боротьби,
Бо хто встає, здолати того важко,
Тому відкриті всі шляхи.
Не падай ти ніколи на коліна,
Не вір в погані фрази ти,
Відкрий для себе нові зміни
І твердо іди до мети.
Повір, тебе нікому не здолати,
Якщо ти не здолаєш себе сам.
Від себе не потрібно утікати,
Краще зайди у Божий храм.
А там побачиш чисте небо,
Відчуєш сонце тепле ти,
Знечуєшся, як ти піднявся
І досягнув вже ти мети.

* * *

Давно питання дивне виникає,
Тривожить серце думка лиш одна:
Чому неправда світоньком гуляє,
Де правда забарилась, чом сумна?
Що відбувається із нами, люди,
Чи це кінець великого кінця?
Чи зможем вистоять, чи жити будем?
Я вірю, так і буде, молюсь я...
Народ незламаний мій, єдиний, знаю,
Воїн стояти буде до кінця.
І хай там що, він все пройде, здолає,
Хоча розбиті будуть і серця...
Народ мій вільний, нездоланний, сильний...
У мові й вірі зроджена сім'я.
В тривогах тут пророщені з коріння,
Без світла, газу, без тепла...
Такі всі світлі — сонця сходи,
Ми — жовте поле, ми — зелений ліс,
Ми — синє небо й море ми прозоре,
В таку країну, враже, ти не лізь...

* * *

Я відчуваю запах щастя,
Я відчуваю подих вітру.
Я відчуваю цю картину,
Я відчуваю цю палітру.
Я відчуваю літні ноти,
Які вже близько, десь на горизонті.
Я відчуваю перемогу,

За це молюсь я щиро Богу.
Я відчуваю, що війна скінчиться,
Що я не сплю, мені не сниться.
Я відчуваю, добре знаю,
Бо я живу, я тут літаю.
Я знаю: перемога вже за нами,
І повернеться син до мами.
І повернуться наші милі діти,
І будем, як колись, радіти.
Але не всі на землю спустять крила,
Бо за могилою стоїть могила.
І дорога ціна вже перемоги,
У багатьох немає вже назад дороги...
У багатьох життя просто пропало,
Просто згоріло, просто допалало...
Просто не дали шансу жити...
За перемогу треба заплатити...
Велика плата і така болюча,
Вона кусає, як змія гримуча.
Вона кусає, серце вибирає,
Людина ніби є, а ніби і немає...

* * *

Шанс не буває єдиним в житті,
Єдиним буває життя.
Шансів безмежно є на землі,
В шансах твоє майбуття.
Шанс не втрачай ти ніколи,
І вір, віра лікує усе.
В вірі і правді триває життя,

В вірі нас вітер несе.
Де буде віра, там буде любов,
Там будем вічно ми жити.
Так треба жити, щоб хотілося знов
З неба на землю злетіти.
Шанс не буває єдиним в житті,
Єдиним буває життя.
Шансів безмежно є на землі,
В шансах твоє майбуття.

15.05.2023.

* * *

В Україні вишиванку
В кожній хаті мають
Та з гордістю вишиванку
Усі одягають.
Вишиванка — то є пісня,
То море і гори,
Вишиванку обожнюю,
Хто най що говорить.
В вишиванці похрестили,
В вишиванку вбрали,
В вишиванці весіллячко
Наше відгуляли.
Вишиванку одягаю,
Бо я українка,
З вишиванки починалась
Моя вже сторінка.
Вишиванку одягають
Завжди мої діти,

Мої любі, найдорожчі
Українські квіти.

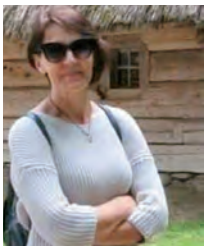
18.05.2023.

* * *

В Ізюмі братська є могила,
Стоїть дрімучий чорний ліс.
В Ізюмі плачуть всі родини,
В Ізюм ти більше вже не лізь.
Задовільнив свої потреби,
Ну як картина тобі ця?
Ти все зробив, як тобі треба,
Пограв у гру ти на живця.
А діти, чим вони звинили,
Що ти забрав у них життя?
Хіба для них братські могили,
Ну розкажи, чекаю я?
У лісі темно, в лісі тихо,
Десь там щебече соловей...
А в лісі чорнім ходить лихо,
Яке полює на людей...
Надію маю, заплатиш ти
За все, що тут ти наробив.
За смерті людські відповіш ти,
За всіх, кого нещадно вбив...

23.05.2023.

КОШЕЛЮК НАТАЛІЯ ПЕТРІВНА

Народилася в селі Ковалівка Коломийського району Івано-Франківської області. Живе у Львові. Деякий час працювала в Чехії. Вища економічна освіта. За спеціальністю — бухгалтер, а в душі — закохана в поезію, талановита мисткиня рідного слова. В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше.

* * *

Позич мені, Боже, краєць надії,
Краплину любові і жменьку тепла,
Верни довоєнні прості, чисті мрії,
Й мене поверни: ту, що завше була.
Бо десь розгубила себе по частинках
На всіх роздоріжжях, узбіччях, стежках.
Але я не плачу — то просто сльозинки
Застигли й блищать у глибоких очах.
Послухай уважно — багато не прошу,
З душі повикидную хлам...
Позич, любий Боже, щось добре, хороше.
Ти ж знаєш мене — я віддам.

30.01.2023.

РІДНА МОВА

Пишу, пишу... Вилущую слова
З стручка квасолі, з кожної лушпайки.
Біжать роки, сивіє голова.
Вдягаю слово в сорочки й куфайки.

Пишу багато. Розділовий знак
То ставлю, то забуду. Не лукавлю.
Римую — щастя, поле і козак...
І нашу мову українську славлю.
І тішуся, що українці є
В Полтаві, і у Сумах, і в Слов'янську,
Та ніє, плаче серденько моє,
Бо вони є в Донецьку і Луганську.
Писала вчора, нині знов пишу,
Спішу сказати, може хтось почує,
Писатиму, й як світ цей залишу,
Бо рідне слово по полях мандрує.
Бо рідне слово — це молитва, дух,
Іконостас із класиків, пророків,
Це лебединий, тополиний пух,
Це цілий світ із перших в ньому кроків.
Слова пусте? Та ні, та хто сказав!
Слова — це наша віра і колиска,
Це жовта нива, синьоокий став?
Це кварта, ступа, заслонка і миска.
Це віхоть, ворочок, цідилка. Це димар.
Ну де, скажіть, зустрінете ви хвосу?
Бо кожне слово наше — це вітвар,
Це стерні і отава сінокошу.
Вилущую слова, молюсь на них,
Вони ж бо рідні, сильні і природні,
І бачу у них образи святих.
Ну хто сказав, що рідні і не модні,
Що від сохи, у них селянське тло?
Мої слова із золотої скрині!
Роблю усе, щоб слово розцвіло,
Як прапори у небі жовто-сині.

21.02.2023.

* * *

З роками стишую ходу,
Все більше хочеться мовчати,
У тиші спокій віднайду,
Люблю з собою розмовляти.
І не важлива думка тих,
Які мене не розуміють.
Люблю я щирих і простих,
Ну і дітей, бо діти гріють...
З роками змінюється смак,
Вже незручне не одягаю,
І не хвилює аж ніяк,
Що в стару сукню не влізаю.
Гучні розмови не люблю,
Де один одного не чують.
Якщо не хочу, не зроблю,
Мене примушення дратують.
Комусь я стала незручна,
Можливо декому й погана.
Хіба є в тім моя вина?!
Комусь я добра, мила й гарна!
В житті багато що було.
Як довго я жила для інших...
То леденіло, то пекло,
З роками я ставала інша.
Все більше й більше я мовчу,
Хоча люблю поговорити...
Життя сторінки нові вчу
Й переосмислюю прожите.

18.10.2022.

МОЛИТВА

Помолімося, щоб зустріти світанок,
Щоб Україну Господь захищав.
Помолімося, щоб настав мирний ранок,
Щоби Бог наші душі прощав.
Помолімося за воїнів мужніх,
Непорушною буде їх сила.
Господь покарає бездушних,
А нашим сталеві дасть крила.
Помолімося у темряві... Тихо
До Божої Матінки ми,
Аби закінчилось лихо,
Аби не стало війни.
Помолімося за свою країну,
Щоб вільною стала земля.
Господь, я люблю Україну,
Вона сама найкраща! Моя.
Помолімося за діточок наших,
Щоб побачили світлі дні,
Нехай усе буде на краще,
Почуй молитви Ти мої.
Почуйте, Небесні Святії,
Хай згине, розтане те зло,
Хвилини страху, ті, лихії,
Щоб більше в нас віри було.
Господь, захисти Україну,
Щоб знову прийшов світлий ранок,
Збережи нашу землю єдину,
Подаруй переможний світанок.

05.05.2023.

СВЯТЕ ВИШИТТЯ

До Дня вишиванки

Сорочки святе вишиття,
символ глибокий життя,
прадавня частина народу,
нескорена часом свобода —
священне моє сповиття...
Хрестиком вишита доля,
сталевою ниткою воля,
червоним палає любов,
терпінням просочений шов
пшеничного стиглого поля...
То мамине стишене слово
і з татком серйозна розмова...
могутність й сміливість землі
і магія часу в зелі —
терпка України основа...
Буття неперервне, як води,
джерело української вроди,
і пісні тужлива броня,
й солодке зерно, і кутя —
традиції з роду до роду...
У рожах квітує душа,
любов'ю у вірі втіша,
сварга — то спокій і сила,
несе оберіг і світило —
на дереві світу зростає пташа...
У білому кольорі — світло,
в зеленому — Мавка привітна,
червоний — енергія Божа,
і синя сорочка пригожа,
а чорна... то мудрість помітна...

18.05.2023.

* * *

О звірі ненависні, чи ви отямитесь?
Чи дійсно ви вірите, що ми вас злякаємось?
Від волі відречемось, у рабстві покаємось?
Ох знали б ви, іроди, як помиляєтесь!
У нас сталь у душах, ми лиш закаляємось!
Ви звикли втоптати, втопити й покинути,
Чекаєте ви, що ми мали б вже згинуті
І ненависть вашу, як трунок, поглинути,
Та й тихо й спокійно у невідь поринути.
Та вам невтямки: наші путі вже скинуті,
Сльозами просолені, водами вимиті.

Ми — вільна пташина, що звикла улітку
В просторах мигтіти, немов дика квітка,
І радісним співом стрічати вдосвіток,
В коханні ростити і внуків, і діток.
Нізащо та птиця не піде до кліток,
До сплєтених з брехонь і заздрощів сіток.

Не знищити нас ні вогнем, ані водами,
А вас лиш знайдуть, як сміття, між окопами.
Топтатиме наше майбутнє вас стопами,
Замовкне ваш голос навек між народами.
Із крові й кісток ми зійдем наче сходами,
Щоб вічно засвідчити славу клейнодами.

11.06.2023.

ОДОСІЙ ЛЮДМИЛА ВАСИЛІВНА

Народилася 05.09.1973 року в селі Корнич Коломийського району Івано-Франківської області, проживає в сусідньому селі Королівка. Підприємниця. Членкиня Спілки літераторів Коломиї «Суцвіття». В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше.

* * *

Зігрітися... Бо холодно якось...
Зігрітися від холоду людського...
Пророцтво «Книги» ніби все збулось,
І часу дочекались ми такого.
Де світ згубив закони Всесвіту,
В любові все повинно наповнятись,
І заповідь порушивши святу,
Не хочемо ми просто помінятись.
Вирує біль, ненависть, всяке зло,
Вирує темрява, закривши ясне сонце,
І ніби миру ніколи й не було.
Зігрій мене, мій Ангел-Охоронце,
Від холоду байдужості страшної,
Де павутинням оплелись шляхи,
Бо долі не бажали ми такої,
За право жити б'ються два «СВІТИ»...

* * *

Нехай закінчиться проклята ця війна,
Яка забрала в нас життя.
Ціною крові заплатили вже сповна
І їм не буде більше вороття.
Чому цей світ вирує у крові?
Хто лічить дні, години і хвилини.
Зі сходом сонця в росяній траві
Він просить перемоги днини.
Війна — це смерть в перекладі живому...
Хто гріх тяжкий за все це понесе?
Бо хто приносить злобу брату своєму,
Розплати знак на рід свій покладе.

* * *

Родилася людина — свічка запалала,
Іде в світи, тихенько мерехтить.
Негода, біль чи сльози... Суть припала
Додолу трохи, щоб не загасить.
І день за днем все меншає те світло,
Довкола гріє, роздає тепло,
А час тікає вільно, непомітно,
Бувало всяко: тліло і пекло.
І так життя, як свічка та, палає,
Ідемо з віком до свого кінця,
І швидше часу того не згасає,
Аж доки шляху, підем до Творця.
Війна і кров, що мають запах,
В повітрі — смерть і стогін побратим.
Від вибухів жевріє спалах,
Когось несуть із поля неживим.

Комок у горлі, сліз не видно,
Лиш руки цілі у крові.
Пішла душа і так безвинно,
Там ще залишились живі.
Німіють руки, серце плаче
І ноші їм не так важкі,
А на губах: «Живи, юначе,
Закурили ще...». Слова хрипкі.
Війна і кров, що мають запах...
Героям слава! Низький уклін!

* * *

А кров'ю нам не змити кров
І брудом не змивається обличчя.
Ми, Матінко, стаємо під Покров,
Бо віруєм у силу і величчя.
Ми нагі перед Богом і собою,
Шляхи ідем, що вибрали самі,
І душу не відмити нам водою,
На Божий суд бо ж прийдемо одні.
Ні золотом, ні грішми відкупитись
За вчинки, біль, причинені близьким.
Людьми стараймось залишитись:
Гордині слід завжди буде слизьким.

* * *

Вже закрутилось колесо з розгону
І відлік часу легко не спинити.
Живими повертайтеся додому,
Бо вам ще тільки починати жити.

Вам будувати дім і дерево садити,
Дітей ростити на своїй землі
І цілісно Україну захистити,
Що тоне у сльозах і у крові.
Хто біль пізнав, той вміє цінувати
Прожитий день сьогодні — дар небес.
Лиш час зуміє рани лікувати,
Бо незворотнім вже пішов процес.

* * *

Устами б доторкнутись до Грааля,
Відпивши з кубка зі Святих Дарів.
Змастивши рани єлеєм мигдалі,
Бо «Богу — Боже, а кесареві — кесарів».
Ти — хліб живий, що з неба нам явився,
З вином приймаєм кров Твою святу.
Життя віддав, за вічність розплатився
І хрест, несучи людству у поту.
Шляхом Христа ідемо цілу вічність,
І відкуп той ми платимо за життя,
Пізнали всю любов, Його величність
І за гріхи просили каяття.
Мені б устами торкнутись до Грааля,
Пізнавши, Господи, дарів Твоїх небес!

* * *

До Тебе, Господи, я простягаю руки,
Перед Тобою стану коліньми.
За що перебуваємо такі муки
І біди тяжкі ходять між людьми?

Я голову свою у ніг Господніх
І серце покладу до Його рук:
«Прости, прости нас, Господи, безбожних,
Що до кінця не відчуваєм Твоїх мук.
Ти Ангелів на землю посилаєш,
Хто ввірує і просить каяття,
Отця свого Небесного благаєш
За нас, людей, за вічність, за життя.
І хрест подав у руки люду свого,
Молитися, прощати научав.
Ти кров святу пролив за вічність того,
Хто лицемірив і Тебе продав.
До Тебе, Господи, я простягаю руки
І серцем прикладуть до Твоїх ніг
За те, що відвертав від мене муки
І за життя, що Ти його вберіг.

* * *

А добрі справи, як вода жива,
Немає в них ні обов'язку, ні правил,
Де істину ми п'єм, як з джерела,
Там нескінченно в позначці мірил.
Добро нам повертається в стократ,
І сльози щастя по щоці стікають,
І скільки б не написано цитат,
У трудний час його нам повертають.
Робіть добро і плати не чекайте,
Залічено у книгу вам життя,
І за добро добром завжди збирайте,
Де віра є жива і співчуття!

СОЛОВКО-КАЛИНЮК МАРІЯ МИХАЙЛІВНА

Народилася 30.07.1943 року в селі Чортовець Городенківського району Івано-Франківської області в сім'ї селянина. Здобула освіту в місцевій школі та в Коломийському медичному училищі. Медсестра. Мешканка Коломиї. Вірші почала писати в уже поважному віці, починаючи з привітань для рідних і друзів. Деякі вірші авторки покладені на ноти. Запис нотного тексту - Інна Щербак, заступник директора з навчальної роботи, викладач вищої категорії музично - теоретичних дисциплін Харківської дитячої музичної школи № 3 ім. М. В. Кармінського. В альманасі «Джерельні дзвони» друкується вперше.

ЗЛАТА З ІРПЕНЯ

Я — Злата, ще маленькою була,
Рівно 5 роцків тоді мала,
Не знала, що таке війна,
З дітками гралася, співала, танцювала.
Ми дома веселились і співали,
Щось там на кухні їсти готували,
В садочок й на роботу йшли —
Просто щасливі ми були.
І раптом чую від батьків: «Війна!»,
Й питаю їх: «А що таке війна? Яка вона?»,
І тут же чую: бах! І знову бах!
В очах у тата й мами бачу страх.
І наш будинок затрясло,

З вікон посипалося скло.
Тато в рюкзак щось скоро склав
Й мене малу на руки взяв,
А мама на ходу щось там вхопила
І двері скоро на ключ зачинила.
Надворі люди, метушня,
Усі кричать: «Війна, війна!».
У людей сльози на очах...
То було страшно – просто жах.
Сирени сильно так ревуть,
І танки з дулами повзуть...
Куди ж іти нам? Що робити?
Треба до друзів подзвонити.
З ними й приїхали в село —
Там в хаті холодно було.
Давно у хаті хтось палив,
Давно в тій хаті хтось там жив.
Тато якісь дрова скоро знайшов,
Й по воду він кудись пішов,
А мама мене міцно обняла:
«Все буде добре, Злато, донечко моя».
Потім у інше ми приїхали село,
В тій хаті також холодно було.
І так ми їхали, блукали,
Аж в Коломию ми попали.
Тепер ми вже у Коломії —
Тут люди добрі, щирі, милі.
Та сум у серденьку малому,
Бо хочеться до свого дому.
І ніби все я в Коломії маю,
Та за Ірпенем своїм скучаю,
І сниться часто мені він,

І рідний, дорогий наш дім,
Бо все там таке рідне, дороге —
Нема такого більш ніде!
Хоч Коломия писанкова пречудова,
Та хочеться вже бути дома.
Хоч тут сім'я моя: дідусь, бабуся, мама й тато,
Та вдома в менелюбимих іграшок багато,
Багато друзів: хлопчиків й дівчаток.
О Боже милий! Дай нам сили,
Щоб ми усе це пережили!
Щоби скінчилася війна
І ми вернулися до свого Ірпеня.
Чого? Чого? За що, москалю, ти так зробив?
Чого ти наше місто розбомбив?
Та ж жили собі люди, спокійно жили,
Багато з них на вашій мові говорили.
Чого пішов війною ти на брата?
Чого прийшов все нищити, вбивати?
Твоєю мовою ми і молились,
Та вийшло, що ми помилились.
Забули все, що з нами ви колись робили,
З роками все ми вам простили...
Та гени ваші путінські ворожі —
Вони на звірів диких схожі.
Вбиває Путо дітей, мамів й синів...
За що? Напевно він здурів!
Не може ж він спокійно спати,
Він хоче нищити, вбивати.

Святії ангели, з небес злетіть
І Путо люте заберіть,
І киньте в пекло, най згорить!

Щоби згорів цей сатана
І щоб скінчилася війна.
Невже у Путіна нема родини, мами чи сестри,
Щоб спам'ятали його вони?
Ну а москальського солдата мати —
Чого пустила сина убивати, умирати!!!
Чого, чого вам було мало?
Напевно крові бракувало!
Невже не боїтеся кари Божої й людської
За ваші звірства, за гріхи свої?
Ніколи я не буду мовою Пута говорити,
Бо він хотів мене убити!!!
Ні, ми не хочемо мови того
Фашиста, нелюда страшного —
Це він послав нам танки і гармати,
Й ми мусіли тікати з дому і страждати.
Й здається, все це ніби сон:
І ті будинки без вікон,
І танки з дулами страшними,
Й ті люди з дітками малими,
І те страшне «бабах», «бабах» —
Усе це знов і знов в моїх очах.
Та скоро скінчиться війна,
І ми поїдем до свого Ірпеня,
І знову ми щасливі будем,
І сон страшний цей всі забудем.
І буде наша мова — українська, солов'їна,
Й рідненька наша славна Україна,
І люди наші, і моя родина,
І я — України дорога дитина.

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

ПІСНЯ ПРО КОВАЛІВКУ

Слова і музика Марії Боєчко

Святково

ЗА РІ-КО-Ю НА ГОР-БОЧ-КУ МО-Є РІД-НЕ-
Є СЕ-ЛО, У ВИШ-НЕ-ВО-МУ ЄА. БОЧ-КУ
ЗУСТ-РІ-ЧА-Є ВСІХ ВО-НЬ. **ПРИСТІВ** КО-ВА-
ЛІВ-КО, КО-ВА-ЛІВ-КО, РІД-НА
ТАЙ ВЕС-НЯ-НИМ ЦВІ-ТОМ, ЛЮ-ДЯМ
МО-Я СТО-РО-НА, КО-ВА-ЛІВ-КО,
РА-ДІСТЬ ПРИ-НО-СИ, НЕ-МА В СВІ-ТІ!
КО-ВА-ЛІВ-КО, ПРИ-СТА-НЕ МО-ГО ЖИТ-
КО-ВА-ЛІВ-КО, СЕ-ЛА

КОЛОМИЄ МОЯ, Я ТВОЯ

Слова і музика Марії Соловко-Калинюк

Помірно

Handwritten musical score for the song "Kolomyia Moia, Ya Tvoia". The score is written on six staves in a single system. The key signature is two flats (B-flat and E-flat), and the time signature is 6/8. The melody is written in a treble clef. The lyrics are written below the notes. The score includes dynamic markings such as *v* and *pr.*, and a repeat sign at the end of the final line.

Най-краща у сві-ті кра-ї-на - це чч-
бо-ва мо-я Ук-ра-ї-на. Ук-ра-
ї-но мо-я, я тво-я! Ко-лю-
ми-є мо-я пи-сан-ко-ва, різ-не
міс-то, ти прос-то чч-бо-ва! Ко-лю-
ми-є мо-я, я тво-я!

Найкраща у світі країна —
Це чудова моя Україна.
Україно моя, я твоя!
Коломиє моя писанкова,
Рідне місто – ти просто чудова!
Коломиє моя, я твоя!
Парк Шевченка – чарівний куточок,
Тут Шевченко – Український синочок.
Коломиє моя, я твоя!
Тут близенько і Прут, і озерце —
Зігрівають вони моє серце.
Коломиє моя, я твоя!
А за Прутом гора височіє,
На горі тій лісок зеленіє.
Коломиє моя, я твоя!
Коло парку є гарні дівчата,
Працьовиті і люблять співати.
Коломиє моя, я твоя!
Тут і хлопці живуть чорноброві,
Роботящі і просто чудові.
Коломиє моя, я твоя!
Ну і ґазди живуть тут поважні,
І ґаздині чарівні, прекрасні.
Коломиє моя, я твоя!
Й чемні діти у парку гуляють,
Тут є сцена – й вони виступають.
Коломиє моя, я твоя!
Коломия – це моя родина.
Рідне місто – моя Україна!
Коломиє моя, я твоя!

ЛЕБЕДІ

Слова і музика Марії Соловко-Калинюк

Помірно

Ле-бе-ді, ле-бе-ді, ле-бе-ді ми-лі, що внасна
о-зе-рі у Ко-ло-ми-ї, Люб-лять вна,
ле-бе-ді, до-рос-лі і ді-ти, не тре-ба
ле-бе-ді, від нас ле-ті-ти, ле-бе-ді,
ле-бе-ді, кра-се-ні ми-лі, ви в дяль лі-
та-є-те, ви ду-же смі-лі. Сво-ю по-
дру-жень-ку не по-ки-да-є-те, бо лишод

Лебеді, лебеді, лебеді милі,
Що в нас на озері у Коломиї,
Люблять вас, лебеді, дорослі і діти,
Не треба, лебеді, від нас летіти.

ПРИСПІВ:

Лебеді, лебеді, красені милі,
Ви вдаль літаєте, ви дуже смілі,
Свою подруженьку не покидаєте,
Бо лиш одну її у серці маєте.

Лебеді горді, лебеді славні,
Ви і сміливі, ви і гарні.
На вас закохані вірність рівняють,
Про вашу вірність в піснях співають.

ПРИСПІВ:

Лебеді, лебеді, красені милі,
Ви вдаль літаєте, ви дуже смілі,
Свою подруженьку не покидаєте,
Бо лиш одну її у серці маєте.

Любим вас, лебеді ніжні і милі,
І вас чекаємо знов в Коломиї.
Ви за нас, лебеді, не забувайте,
Як тільки сніг зійде, знов прилітайте.

ПРИСПІВ:

Лебеді, лебеді, красені милі,
Ви вдаль літаєте, ви дуже смілі,
Свою подруженьку не покидаєте,
Бо лиш одну її у серці маєте.

БОЖЕ, ВИЗВОЛИ НАС

Слова і музика Ольги Рачук

Помірно

Бо-же, ви-зво-ли нас від у-сіх во-ро-гів,

за-хис-ти від на-па́д-ни-ків нас. Кра-ще

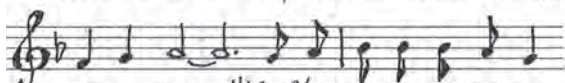
Те-бе ніх-то бо-ро-нить не у-мів від зго-

чи-нів на-род в грі́з-ний час. Бо-же,

му-ки в нас по-бау, що не слу-ха-лись-про-бау

Боже, нас. Жде́н Хрис-тя і ві-рим ми,

що не бу-де в нас вій-ни, От-че наш.

Боже, визволи нас від усіх ворогів,
Захисти від нападників нас,
Краще Тебе ніхто боронить не умів
Від злочинців народ в грізний час.
Кровожерних згорни, що на душі людські
Так нещадно й завзято полюють,
Та кладуть капкани на сільські і міські
І безжалісно люд весь катують.

ПРИСПІВ:

Боже, муки в нас побач,
Що не слухались, пробач, Боже нас.
Ждем Христа і вірим ми,
Що не буде в нас війни, Отче наш.

Ти наш Бог Саваот, Бог Ізраїлів Ти,
Що за грішних віддав Свого Сина,
Зупини же поган, духом їх освяти,
Щоб до Якова бігла людина.
Я тоді нахилю низько голову свою,
На коліна з молитвою стану,
Буду славить в піснях я могутність Твою,
Вічна Твоя раба я до скону.

ПРИСПІВ:

Боже, нам гріхи прости,
В царство Сина допусти, Боже нас.
Сльози всім повитирай,
На землі створи ще рай, Боже наш.

ПІСЛЯМОВА

Ось і закінчилося літо-2023... Підійшла до кінця і душевна сповідь учасників альманаху «Джерельні дзвони-29»... В кожного вона різна, але найголовніший біль в усіх один і той же самий — війна...

Щоднини десятками (або й більше) гине цвіт української нації, від масованих ракетних ударів страждають діти, мирне населення, руйнуються житлові будинки, споруди культурної та духовної спадщини, державні установи та об'єкти найважливіших господарських та енергетичних інфраструктур. Всього перелічити просто неможливо...

Ворог все більше і більше скаженіє... Ніхто йому не указ! Одні бояться, інші мовчки спостерігають, хто перемає, а є і такі ж, як він, — підтримують в усьому новітнього ірода XXI століття і допомагають йому нищити квітучу незалежну Україну. Здається, що теперішня війна триває вже цілу вічність... А так хотілося, щоби цей армагеддон уже закінчився, подібно до того, як швидкоплинно пролетіло ясного тепле літо... Цього бажають усі, як українці, так і наші закордонні друзі... І, хто як може, наближають довгождану перемогу України над озвірілою московською імперією.

Віковічні мрії і надії істинних українців — бути вільними і щасливими на рідній землі відображені в кожному слові і рядочку всіх творчих людей, в тому числі і учасників «ДД-29». В чому Ви, дорогі читачі, мали можливість самі переконатися, гортаючи сторінки нашого альманаху.

Відомо, що духовна єдність народу — одна з найважливіших запорук перемоги над ворогом. На жаль, такої єдності в нинішній боротьбі з рашистською москвією нам (ой як!) бракує. Розвелося багато зрадників, підлабузників і їм подібних, які за гроші ладні продати не те що Україну, а й рідну маму.

Але нас більше, тих, хто всім серцем і душою вболіває за нашу, найкращу у світі, Україну! Хтось зі зброєю в руках в надзвичайно важких умовах, ризикуючи своїм життям, захищає наш мир і спокій в тилу, а хтось пером примножує скарби української культури і літератури зокрема.

Тільки у щирій духовній єдності нації, в якій важливу роль відіграє РІДНА МОВА, СЛОВО і ВІРА в БОГА, можна звернути гори і всі негаразди, а також здобути перемогу над усіма ворогами. Отож, дорогі друзі, тримаймося і разом — до ПЕРЕМОГИ!

З повагою **Марія БОЄЧКО.**

31.08.2023.

ЗМІСТ

ПЕРЕДМОВА	3
------------------------	----------

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ

Андрійчук Назарій Володимирович	5
Біленчук Анна Дмитрівна	7
Боднар Анна Михайлівна	9
Боечко Марія Іванівна	11
Братівник Богдан Васильович	20
Бритвак Галина Дмитрівна	26
Василишин Лілія Михайлівна	32
Війтенко Іван Дмитрович	36
Гаєвий Микола Якович	41
Ганишевська Мирослава Василівна	45
Городницька-Іванчук Ярослава Миколаївна	51
Грушак Марія Андріївна	59
Гуменюк Марія Григорівна	67
Гуменюк Надія Миколаївна.....	70
Жикалюк Мирослава Михайлівна	72
Задорожняк Юрій Петрович	78
Іваничук Ростислав Романович.....	80
Іванюк Любов Богданівна	88

Клапчук Богдан Степанович	92
Кметюк Надія Дмитрівна.....	101
Мачула Олександр Миколайович	106
Михайлищук Василь Петрович	113
Михайлюк Олександра Василівна	117
Надвірнянський Руслан Зіновійович	124
Осадчий Анатолій Іванович	131
Пашник Олена Миколаївна.....	138
Порох Марія Юріївна	143
Руданець Ольга Іванівна	149
Стримбіцька Марія Василівна.....	156
Струк Ярослава Дмитрівна.....	163
Тимофіїв Наталія Іванівна.....	168
Ющак Уляна Мирославівна	173

СЛК «СУЦВІТТЯ»

Андрейчук Марія Андріївна.....	179
Барнецька Оксана Іванівна	184
Довганюк Василь Петрович	193
Долінська Юлія Василівна	200
Досінчук Любов Олексіївна.....	206
Дутчак Любов Петрівна	208
Книжко Богдан Кіндратович	215
Костюк Ганна Іванівна	222
Рачук Ольга Григорівна.....	229
Сав'юк Ганна Іванівна	235
Шепетюк Марія Михайлівна	243

КОСМАЦЬКИЙ «ЕДЕЛЬВЕЙС»

Болтиш Олексій Юрійович	247
Данилів Ганна Дмитрівна	250
Линдюк Кирило Кирилович	259
Подоляк Ганна Василівна	263
Прокоп'юк Ганна Василівна	268
Янкощук Параска Дмитрівна.....	272

БЕРЕЗІВСЬКЕ ОБ'ЄДНАННЯ

«ЛІТЕРАТУРНІ ПОСИДЕНЬКИ»

Геник-Левицька Анна Дмитрівна.....	276
Геник Ігор Дмитрович	283
Геник Марія Антонівна	288
Дутчак Олена Іванівна	293
Клим'юк Оксана Степанівна.....	296
Манжуєва Надія Антонівна	299
Тимофій Ганна Петрівна	303

ЕМІГРАНТСЬКА ПОЕЗІЯ

Савчук Микола Васильович	309
Бакай Йосип Олексійович	314
Коризма Галина Казимирівна	320
Косовська Олександра Степанівна	328
Прокопів Галина Олексіївна	333
Прокопів Мирослава Олексіївна.....	337
Чурарь-Ясько Марія Іванівна	341

НОВІ ІМЕНА В «ДД-29»

Ільчишин Микола Васильович.....	346
Костюк Любов Богданівна.....	352
Кошелюк Наталія Петрівна.....	359
Одосій Людмила Василівна	365
Соловко-Калинюк Марія Михайлівна	370

МУЗИЧНА СКРИНЬКА

Пісня про Ковалівку	374
Коломиє моя, я твоя	376
Лебеді	378
Боже, визволи нас	380

28.07.2023.
Ковалівка.

Ковалівка. 28.07.23.

"Берегиня".

Львів. 15.06.1995.

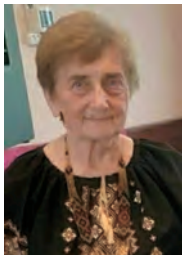

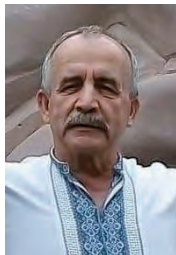
**РЕДАКЦІЙНО-ВИДАВНИЧА ГРУПА
"ДЖЕРЕЛЬНИХ ДЗВОНІВ – 29"**

**Марія
Боєчко**

**Олена
Пашник**

**Михайло
Павлюк**

**Мирослав
Ільків**

**Іван
Боєчко**

**Віталій
Стефурак**

Літературно-музичне видання

ДЖЕРЕЛЬНІ ДЗВОНИ – 29

“Писаний Камінь”

Косів

2023

Видруковано в ПП “Писаний Камінь”
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083
Косівський р-н., м. Косів.
тел.-факс.: 067 3420747
E-mail: evrika-pk@ukr. net

Підписано до друку 11.09.23. Формат 84x60\32.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Тираж 300 прим. Замовне 603.

Головний редактор
Помічник редактора
Відповідальний за друк
Технічний редактор
Музичний редактор
Кур'єр і водій

Марія Боєчко
Олена Пашник
Михайло Павлюк
Віталій Стефурак
Мирослав Ільків
Іван Боєчко

Б 76 **Джерельні дзвони – 29**/Альманах – Косів:
Писаний камінь, 2023. – 400 с. 12 кол.